

OSMOSIS

5. kötet – Versenynapok

189. fejezet

Magasan járt már a nap, amikor Baskír odaért a Balinos folyó tölcsértorkolatához. Ez a hatalmas folyam volt az, amelyik kettészelte a kontinens észak-keleti részeit, elválasztva egymástól a norlingok által lakott területeket az anagur törzsek szálláshelyét adó füves pusztaságoktól.

Az öreg Tanító letelepedett a parton, és megpróbált erőt gyűjteni. Az előzmények ismeretében talán furcsának tűnhet, hogy egy android ilyesmire szorul, de Baskír pontosan érezte, hogy a piezo-elektromos rendszerének leállása után a napenergiát hasznosító egysége is kezd rendetlenkedni. Minden szokásos hibakereső protokollt lefuttatott, de nem sikerült azonosítania a probléma okát.

Üldögélt hát a parton, a kezét időnként belemártotta a vízbe, és megmosta a kézfejét, az alkarját, a nyakszirtjét, egyszóval minden olyan testfelületét, amelyik alkalmas volt a napsugárzás éltető erejének befogadására, hogy a bőrét ellepő por a legcsekélyebb mértékben se akadályozza az energiafelvételt. Legszívesebben meztelenre vetkőzött volna, de pontosan tudta, hogy ha a feltűnősködése netán valami galibához vezet, akkor akár az egész jelenlegi küldetése megghiúsulhat, és az még annál is rosszabb, mint a sebességvesztés vagy a sötétben látás képességének megszűnése. Márpedig abban biztos volt, hogy a jelenlegi energiaszintje alapján nehezen tudná megvédeni magát olyan illetőkkel szemben, akik kérdéseket tennének fel a meztelenségével kapcsolatban.

Különös gondolatok száguldoztak az agyi áramköreiben. Emlékezett rá, hányszor úszta már át ezt a folyamot az elmúlt esztendőik során, vagy hányszor gyalogolt át a folyómeder alján. De most nem mert volna

ilyesmire vállalkozni. Főleg az utóbbi kapcsán jelezte egyértelműen az intelligenciája, hogy a kockázat hatalmas. Mert mi van akkor, ha mondjuk pont félúton végképp elfogy az energiája, és leáll minden rendszere? Akkor aztán vége a pályafutásának, és ő is hullámsírba temetkezik, mint a Golub, amelyhez ebben a pillanatban is igyekeznie kellene.

Baskírnak most eszébe villant a vörös hajú lány, és újra lefuttatott mindenféle elemzést, ami a rendelkezésére álló adatok alapján lehetséges volt. Egyszer sem tudott más végkövetkeztetésre jutni, mint hogy a szépséges hajadon nem lehet evilági ember. De akkor meg kicsoda? Hiszen android sem lehet, elvégre egyetlen pillanat erejéig sem volt képes összekapcsolódni a vörös démon intelligenciájával...

Ha az öreg Tanító ember lett volna, akkor a következő pillanatban nem hitt volna a szemének, de mivel a nappali üzemmódú vizuális érzékelése még hibátlan volt, tárgyilagosan konstataulta, hogy nem más bukkan ki előtte a folyó vizéből, mint a vörös hajú szépség.

– Na, mi van, bácsika? Napozgatunk, napozgatunk? – szólalt meg a maga sajátos modorában a lány, miközben csípőre tett kézzel állt, térdig a folyóban, aztán csak lazán odaintett: – Na, kapja össze magát, aztán haladjunk! Majd én átviszem a folyón, ne búslakodjon itt ilyen fakó arccal, mert még nézni is rossz.

190. fejezet

A Kormányzói Hivatalban Nihuc jelentősegteljes szavakkal közölte:

– Ebben a pillanatban kaptam a jelentést Guzeltől, hogy a holnapi napon a következő lesz a felvonulási menet összetétele és elosztása: a mintegy ezerötszáz fős harcoló alakulat a szurdokon keresztül, azaz a legrövidebb úton közelíti meg a fővárost, mégpedig gyalogosan, a papság vezetői viszont a hegyet megkerülve, lóháton és kocsin szándékoznak megérkezni Osmosis főterére.

– Micsoda gyáva férgek... – morzsolt el egy káromkodást a fogai között Trin, mire a kormányzó átkarolta a vállát, és így biztatta:

– Ne tartsd magadban, drága, öreg titkárom! Hát végre kiderül, hogy ugyanazt gondoljuk ezekről az alakokról, nem igaz? Csak eddig nem mertünk erről beszélni, mert a vallás az tabu. Jól mondom?

Az idős hivatalnok arcán jól látszott, hogy tisztában van a helyzet komolyságával, ezzel együtt pedig – vagy talán éppen emiatt – olyan gátlások omlanak le benne, amelyek eddig megakadályozták, hogy akár csak érintőlegesen is szóba hozzon bizonyos témákat, például a kormányülések előkészítése során. Különösképpen a vallás volt efféle tabu, most azonban teljesen szabadon fakadt ki belőle a kérdés:

– Mi mást is lehetett várni Zsatartól?

– Úgy gondolod, hogy Osmosis főpapja egy gonosz ember? – kérdezte bennfentes vigyorral Dariosz, és bizonyára még eltartott volna ez a szelíd évődés a kormányzó és a titkára között, ekkor azonban Szubotáj ismét letette a névjegyét:

– Hát ezek teljesen meglepettek... A szurdokon keresztül akarnak Osmosis felé vonulni? Nem igazán mondható széleskörűnek a helyismeretem a szigeten, de talán nem tévedek, ha azt mondom, nincs az egész köztársaságnak olyan terepe, amelyik alkalmasabb lenne egy ilyen gyűlésvész had lemészárlására, mint éppen a szurdok.

Trin csodálattal hallgatta Szubotáj angol szavait, és nem azért, mintha bármit is megértett volna belőlük, hanem mert szent meggyőződése volt, hogy a különös arcú illető most az istenek nyelvén beszél. Dariosz odahajolt hűséges titkárához, és csendesen lefordította neki az elhangzott mondatokat, sőt még azt is hozzátette:

– Tudod, ez a kutyafejű már a merényletem kapcsán is kifejtette, mennyire rossz véleménnyel van a szurdokról, mármint hadászati szempontból. Úgy látszik, nála nagyon beragadt ez a téma, szinte a rögeszméjévé vált.

Nihuc vezérezredes szúrós szemmel méregette a kormányzót. Nem nyerte el a tetszését, hogy Dariosz ebbe a furcsa, laza hangulatba került, de meg kellett alkudnia azzal a ténnyel, hogy most a legfontosabb feladat a sziget első emberének ébren tartása.

Mario felszólalását már sokkal nagyobb tetszéssel hallgatta. Az olasz fiú ugyanis megint magához ragadta a szót, és logikusan levezette a következtetéseit:

– Nincs ebben semmi különös. A lázadók a szurdokon keresztül jönnek. Hol is jöhetnének máshol? Nyilvánvalóan a legrövidebb utat választották. Nem akarják, hogy a csapatuk erőltetett menetben, teljesen kifáradva érje

el a fővárost. Tehát nem várják el az ezerötszáz gyalogosuktól, hogy kerüljék meg a hegységet, amikor egyébként erre semmi okuk nincs. Ne feledjétek, ők abban a hiszemben tervezték meg a bevonulásukat, hogy egy olyan városba fognak megérkezni, amelyik az előző éjszakán leégett. Semmiféle ellenállásra nem számítanak, nemhogy csapdára vagy bármi ilyesmire. Ami pedig a vallási vezetőket illeti, ők nem gyalog, hanem lóháton és kocsikon közlekedve a lehető legkényelmesebben meg tudják kerülni a hegyes terepet. És nem mellesleg biztosítják a távolságtartásukat is az eseményektől. Elvégre nem ők fognak vonulni a menet előtt, nem ők fognak dirigálni a csapatnak, ők csak simán belovagolnak Osmosisba, és nem kockáztatnak semmit. Ha sikerül a lázítás, akkor az élére állnak, ha meg esetleg mégsem, hát akkor csak nézelődnek tovább, mint akik erről az egészről mit sem tudtak, és csak azért jöttek a fővárosba, hogy a tűzvész után segítsék az elesetteket.

– Ez aztán kiváló összefoglalás, magam sem vezethettem volna le jobban – ismerte el Nihuc vezérezredes –, de most már nincs több időnk ennek kivesésére, indulnunk kell az Arénába. – Azzal felemelkedett az asztal mellől, és megindult az ajtó felé, a többiek pedig szótlánul követték.

Nem sokkal később Dariosz már egy hintóban ülve hajtattott az Aréna felé. Régi emlékek rohanták meg, mialatt végighaladtak a fővároson. Eszébe jutott az első nap, amikor itt találta magát, ebben a különös világban. Nézte az integető, zászlókat lobogtató embereket a hintó ablakán át, és felidézte azokat a napokat, amikor sorra aratta a győzelmeket a régi arénában.

Aztán Sztavrila alakja kelt életre az elméjében, és egyszerre rohanta meg minden emlék. A nő illata, a puha szájának íze, a testének minden domborulata, amelyeket ő gátlások nélkül fedezhetett fel simogató kezével, és aztán az a semmivel össze nem hasonlítható élmény, amikor először beléhatolt... Szinte még most is látta maga előtt az imádott nő arcát, miközben ez történt, és pontosan fel tudta idézni, hogy azokban a pillanatokban úgy érezte, övé a világ...

A merengéséből Nihuc vezérezredes zökkenett ki:

– Képes leszel elmondani a nyitóbeszédet az Arénában, kormányzó?

Bár csak ketten tartózkodtak a jármű utasterében, Dariosz furcsa módon zavarba jött. Maga sem tudta hirtelen, hogy ez mitől lehet. Talán a

vezérezredes hanghordozása lenne az oka? Mintha kissé lekezelően szólt volna hozzá... Vagy attól lehet tartani, hogy a metamorf bebelát az elméjébe, és pontosan ugyanazokat a jeleneteket látta az imént, amiket ő visszaidézett magában?

„Na jó, akkor tegyünk egy próbát” – gondolta Dariosz, és újra elmerült a Sztavrilával való szeretkezés minden apró részletében.

Eközben persze egy pillanatra sem feledkezett meg arról, hogy mivel tartozik a népének. A lelkesen integető és zászlókat lobogtató lakosság viszont nem is sejthette, hogy miközben ők a kormányzójukat éltetik, a mosolygó államférfi éppen élete legnagyobb jelentőségű szeretkezését idézi fel magában. Na de Nihuc vajon képes-e ugyanazt látni?

– Hahó! Kormányzó! Itt vagy még? – harsant fel a vezérezredes számonkérő hangja, és Dariosz egy idegen kéz kemény fogását érezte a jobb térdén.

Befordult a hintó ablakából, mélyen Nihuc szemébe nézett – legalábbis ő így érezte –, és határozottan kijelentette:

– Ha nem mondod meg, mit láttál az előbb az agyamban, akkor itt van a vége az együttműködésnek. De figyelmeztetek, ne merj nekem hazudni! Gondold csak végig, én a kormányzó vagyok, te meg a testőrparancsnok. Melyikünk végeztetheti ki a másikat?

Nihuc nagyjából úgy sóhajtott fel, mint egy olyan ember, akinek egy különösen nehéz felfogású másik emberrel van dolga, és szuggesztív modorban így szólt:

– Nem látok az agyadba olyan módon, ahogy azt te hiszed, próbáld már végre megérteni. Hányszor kell még elmondanom? És ahányszor elmondom, miért teszel mindig úgy, mintha megértetted volna? És ha tényleg megértetted, akkor miért kérdezel rá a következő alkalommal?

– Szóval akkor fogalmad sincs, mire gondoltam az előbb?

– Ezt nem mondanám. Nyilván valami olyasmire, amit szégyellsz előttem. Vagy valamilyen intim emléket idéztél fel. De ez csak egyszerű logikai következtetés, amelyet a reakcióid, a viselkedésed alapján végeztem el. Ehhez nem kell metamorfnak lenni, de még csak androidnak sem, hasonló helyzetben bármelyik ember képes lenne rá, akinek szorult némi logika az agytekevénnyei közé.

Dariosz végiggondolta a vezérezredes szavait, és belátta, hogy ésszerűek az érvei. Megenyhülve így szólt:

– Van még abból a csodalötyiből? Kortyolnék még egyet.

– Szó sem lehet róla – szögezte le határozottan Nihuc. – Kezdesz agresszív lenni tőle. Nincs egy perce, hogy konkrétan a kivégeztetésemre céloztál, emlékszel még?

– Most akkor mit csináljak? – kérdezte csalódottan Dariosz, egy elárvult kisgyerek bánatával a hangjában.

– Az Arénában hozass magadnak jeges tömlőket a szolgálakkal. Kellően meleg van, hogy ne tűnjön fel senkinek a kérésed.

Dariosz visszafordult az ablakhoz, és újra integetni kezdett a népének. Már nem Sztavvila járt a gondolataiban.

191. fejezet

Az Arénában kezdetét vette az Olimpiai Játékok megnyitó ünnepsége. Dariosz természetesen a dísztribün közepén foglalt helyet; a jobbán Nerid király ült, a balján pedig Attila és Szubotáj, mint az idegen országokból érkezett versenyzői küldöttségek legmagasabb rangú képviselői.

Mindannyian vidám hangulatban voltak, elsősorban azért, mert a kormányzó nem nyújtotta hosszúra a beszédét. Valljuk be, nincs az a korszak, amikor a tisztelt publikumot egy ilyen esemény kapcsán jobban érdekelnék az állami vezetők beszédei, mint azok a történetek, amelyek a küzdőtéren zajlanak.

Nerid király másik oldalán a vezérezredes ült, és most az öregedő uralkodó odafordult hozzá, hogy optimista kijelentést tegyen:

– Biztos vagyok benne, hogy a népemnek már ma is lesz oka ünnepelni, ráadásul nem is egyszer.

– Megértem a derűlátásodat, felség – válaszolta Nihuc –, de arra kérlek, ne várj sokat a mai versenynaptól.

– Talán kételkedsz a nerideai harcosok tehetségében? – horgadt fel a király. – Rosszul teszed, mert közülünk többen is esélyesek az aranyéremre, például birkózásban az a vitézem, aki...

– Félreértesz, felség – hajolt közelebb Nihuc. – Néped versenyzőit igen nagyra becsülöm. Mindössze arra szerettelek volna figyelmeztetni, hogy történt némi változás a menetrendben. Minden olyan versenyszám döntőjét, ahol a legcsekélyebb esély is mutatkozott nerideai győzelemre, áttettük holnapra.

– Na de hát miért?

– Megvolt rá a jó okunk. A győzelmek értelemszerűen ünneplést vonnak maguk után, ezekkel pedig együtt jár például a kimenő engedélyezése a katonáknak. Márpedig ha van időpont, amikor az ilyesmi nem ajánlatos, az éppen a mai éjszaka.

– Miről beszélsz pontosan, vezérezredes?

– Bocsáss meg, felség, de erről többet csak akkor mondhatok, ha négyszemközt maradunk – szabadkozott Nihuc, aztán a másik oldalán helyet foglaló Marióhoz fordult, és odahajolt a füléhez:

– Intézkedj, hogy biztosítsanak nekem egy helyiséget, ahol később négyszemközt tárgyalhatok Nerid királlyal.

Az olasz fiú értetlenül nézett Nihucra:

– Az odáig rendben van, hogy már beszélem a meori nyelvet, de mégis, hogyan intézkedhetnék erről? Én itt nem vagyok senki.

– Csak hivatkozz rám – villantott meg egy farkasvigyort a vezérezredes. – Meglátod, meglesz a hatása.

A versenyzők közben színpompás menetszlopokban vonultak körbe a küzdőtéren, a közönség lelkes éljenzése és zászlólobogtatása közepette. Harsogtak a kürtök és a fanfárok, betöltve az Aréna légterét, és Dariosz elégedetten állapította meg, hogy az építmény tervezői kiváló munkát végeztek. Ilyen hangulat még az ő hajdani győzelmei idején sem volt soha, pedig a régi arénára is a teltházas rendezvények voltak jellemzők.

Láthatóan Attilát is lenyűgözte a milió:

– Annak idején szerepelhettem a Julius Caesar szabadtéri előadásában – szólt oda anagur társához, a szokásos anekdotázó stílusban. – Nagyon jól kivitelezett produkció volt, de be kell vallanom őszintén, ez az élmény még azt is felülmúlja. Teljesen úgy érzem magam, mintha az ókorba csöppentem volna.

– Talán mert ez maga a valóság, nem egy színielőadás – vélekedett Szubotáj, de hirtelen elhallgatott. A következő pillanatban pedig már egész testében megfeszülve, enyhén előrehajolva meresztgette a szemét a küzdőtérre.

– Na, mi az? Mi tűnt fel? – kérdezte Attila, és elhűlve vette észre, hogy a tatárnak még a keze is remeg kissé. Aztán az a remegő kéz bizonytalanul elindult oldalra, míg végül Attila lábára téve állapotodott meg, és olyan erővel szorított rá a magyar combjára a térde fölött, hogy az egészen ijesztő volt.

– Odanézz! – hörögte Szubotáj, és a hangja legalább úgy remegett, mint az imént a keze.

– Kérlek, sürgősen tájékoztass, hogy mit kell néznem, mielőtt amputálni kell a jobb lábamat, általános vérhiány okozta üszkösödésből kifolyólag – nyögte a magyar, miközben feltűnés nélkül megpróbálta lefejtetni Szubotáj ujjait a combjáról.

– Nem mit, hanem kit! – próbálta túlharsogni a fanfárok hangját a tatár. – Ott, az a szőke lány! Látod? – mutatott hirtelen a küzdőtér egy pontjára, de sajnos nem azzal a kezével, melynek ujjai még mindig karvalyszerűen markolták Attila combját.

– Ennél azért valamivel több információra lesz szükségem az azonosításhoz – szólt keserves hangon a magyar. – Meg ahhoz is, hogy megmaradjon a jobb lábam...

Szubotáj végre összeszedte magát valamelyest, és elsősorban levette bal kezét a társa lábáról, de a jobbjaival sem hadonászott már, mert ráébredt, hogy egy dísztribün kellős közepén ül, ahol nem igazán ildomos ilyen feltűnően mutogatni, főleg nem a sziget kormányzójának közvetlen közelében.

– Mellesleg egyetlen szőke lányt sem fedeztem fel abban az irányban, amerre mutogattál – közölte Attila, miközben a combját masszírozta. – Csak egy csapatnyi vörös hajadont látok.

– Hát akkor mégiscsak jó irányba nézel – nyugtázta a tatár. – Ugyanis a vörös nők gyűrűjében vonul az a szőke lány, akiről beszélek. Sajnos egyre messzebbre tőlünk...

- De mégis ki volna az?
 - Gondolkozz már egy kicsit!
 - Talán Emma? – tippelt a magyar. – Őt véled látni?
 - Ehh, te marha! – legyintett bosszúsan a tatár, ráadásul kettős bosszúsággal, mert nagyon úgy tűnt, hogy most már ő is szem előtt veszítette a nőt, akit eddig oly izgatottan figyelt. – Semmilyen másik szőke nő nem jut eszedbe? Különben is, mi a fenéért jönnek lázba Emma látványától?
 - Hát akkor meg kiről beszélsz? Bökd már ki végre, a Világügyelő Férfiú áldjon meg! Vagy intézkedjek Dariosznál, hogy egy soron kívüli kormányzói rendelettel vegye fel az olimpia műsorára a nézőtéri barkochbát?
- Szubotáj odafordult a társához, és az arcán különös érzelmek ragyogtak, amikor elárulta valahára:
- Meg mernék esküdni rá, hogy Oleszját láttam...

192. fejezet

A tatárt persze nem hagyta nyugodni a dolog. Hiszen hogyan is hagyhatta volna? Őt hosszú év után újra látni véli halottnak hitt bajtársát ebben az idegen világban, és akkor csak vonja meg a vállát, és mesélje be magának, hogy pusztán egy néhány pillanatig tartó, különös látomás volt? Az elméjének és emlékeinek játéka? Ugyan ki volna képes ilyesmire?

Szubotáj mindenesetre nem volt. Hamarosan felállt a helyéről, elnézést kért az előkelőségektől, és sietve elhagyta a dísztribünt. Attila persze azonnal a nyomába szegődött. Ez nem volt egyszerű, mert a tatár kettesével-hármasával szedte az Aréna lépcsőit, és már csak fenn, a kakasülőnél állt meg. A magyar kissé lihegett is, amikor utolérte.

- Bevallom, először attól tartottam, hogy berohansz a küzdőtérre, és közbotrányt okozol – szuszogta Attila.

- Egészen más a tervem – matatott az oldalán fityegő tarsolya környékén a tatár, de aztán elbizonytalanodott, megállította a kezét, és a társára nézett:
- Szerinted nagyon feltűnő lenne, ha felvenném az ODM-et?

– Ugyan, dehogy! – legyintett gúnyosan Attila. – Ebben a világban, ahol még a szemüveget sem ismerik? Kizárt dolog. És végül is kinek tűnhet fel itt, ahol mindössze néhány ezer ember láthat?

Szubotájt e percben rendkívül idegesítette a szakrális törzsfő pikírt megjegyzése, ami sok mindennek volt nevezhető, csak éppen fennköltnek nem. De aztán döntött. Kit érdekel, hogy ki mit gondol? Hiszen ő egy anagur törzsfő! Nincs is talán egész Evilágnak olyan népe, amelyik távolabb élne Osmosis szigetétől. Honnan tudhatnák ezek az emberek, hogy amit mindjárt a fejére illeszt, az nem az anagur törzsek szent viselete?

Aztán persze belátta, hogy marhaságokkal próbálja meg nyugtatni magát. Voltaképpen nincs egyetlen olyan motívuma sem az ODM-nek, sem anyagában, sem formavilágában, amelyikről bármelyik osmosisi ember elhinné, hogy ez a tárgy az anagur harcosok öltözkékének vagy felszerelésének szokásos tartozéka.

De már nem volt mit tenni. Szubotáj egész testében remegett a vágytól, hogy megbizonyosodhasson róla, valóban Oleszját látta-e az imént, és mire újra végiggondolhatta volna, mit cselekszik, a keze már önálló életre kelt, mint amikor Attila combját szorongatta, és elővette a derékszíján fityegő tarsolyból az ODM-et. A tatár katona gyorsan beállította, hogy sem az éjjellátás, sem más, nagy energiaigényű funkciók nem kellenek, csakis a távcső üzemmód, majd a fejére illesztette az eszközt, de néhány pillanattal később csalódottan le is vette.

– A rohadt életbe – sziszegte bosszúsan a fogai között –, lemerült ez a szar.

– Nahát, milyen meglepő! – folytatta a gúnyolódást Attila. – Mikor is vetted elő utoljára? Három hónapja? Vagy négy? Esetleg öt? A tarsolyodba nem süt ám be a Nap, nem tudtad?

– Felhagynál végre ezzel a pikírt stílussal? – nézett rá a tatár villámló tekintettel a társára. – Valahogy több együttérzést vártam volna tőled. Elvégre színész lennél, vagy mifene. Nem az a legfőbb jellemzője a mesterségednek, hogy játszva bele tudsz helyezkedni mások lelkiállapotába?

Mi tagadás, Attila egészen elszégyellte magát. Most érezte csak át – jókora késéssel –, hogy mit jelenthetne valójában Oleszja megtalálása

Szubotájnak. Végiggondolta a saját szemszögéből, hogy micsoda felfokozott öröm lenne az ő számára is, teszem azt, a régi játszótársakkal újra találkozni, és ha nem is volna rá sok remény, hogy megint egy színpadon alkothassanak valami maradandót, ennek ellenére már csak a régi emlékek, a barátság, a közös élmények felidézése miatt is sok mindent megadna érte, hogy átölelhessen valakit a régi életéből.

Szerencsére az érzelmei tökéletesen kiültek az arcára, így hát Szubotáj is megenyhült. De ez nem akadályozta meg a tatárt abban, hogy átmenetileg búcsút intsen a társának:

– Én most körülszaladom a felső karéjt, és odamegyek, ahonnan a legjobban láthatom ezt a lánycsapatot. Ott van köztük Oleszja is, azt hiszem. De az is lehet, hogy nincs. Mindenesetre a saját szememmel kell meggyőződnöm róla, hogy csak egy látomás volt, netán csak nagyon hasonlít rá az egyik szőke hajadon, vagy tényleg itt van ő.

Attila már nem szólt semmit. Pedig szívesen megkérdezte volna a társától: *aztán geometriát tanultál-e?* De inkább csendben maradt, és csak némán intett a tatárnak, hogy hajrá, menjen, sok szerencsét.

Szubotájnak persze nem vette el az eszét a régi emlékek dömpingszerű feltolulása. Hamar rájött, hogy mivel a küzdőtéri csapatok csak simán megtesznek egy kört az Arénában, és aztán levonulnak ugyanúgy, ahogy jöttek, nincs esélye utolérni a hajadonokat, főleg nem a kakasülön. Elvégre ők egy sokkal kisebb sugarú kört tesznek meg odalenn, ráadásul akadályok nélkül, neki pedig egy jóval nagyobb sugarú kör mentén kéne átverekedni magát, mindenféle akadályokkal terhelve.

Ekkor új tervre váltott. Kinézett magának egy közeli lejárat, ahol elhagyhatja a nézőteret, és felkeresheti a csapatok szálláshelyeit, vagy ahol ilyenkor várakozni és készülődni szoktak, hiszen mindjárt megkezdődnek a valódi versenyek.

Mario közben szintén az Aréna különböző szintjein csámborgott, és nem állítható, hogy pontosan átlátta volna, mi történik most vele. Már amikor elindultak az olimpia színhelyére a Kormányzói Palotából, akkor sem értette, hogy mit keres ő az efféle – evilági értelemben vett – nagy emberek között, de Nihuc olyan szigorúan parancsolta be őt abba a kocsiba, amelyikben Trin is utazott, hogy eszébe sem jutott ellenszegülni.

Aztán nem is bánta meg, mert a nem túl hosszú kocsikázás során egészen jól elbeszélgetett az öreg titkárral, és rendkívül élvezte, hogy szinte percről percre jobban érti a meori nyelvet, és egyre kifinomultabban használja. Ugyan voltak felhős gondolatai arról, hogy ezt majd Emmának is meg kell valahogy magyaráznia, ha odakerül a sor, de egyelőre nem foglalkozott ezzel, és a vezérezredes egyik kedvenc szófordulatát vette kölcsön ilyenkor: ez nem ennek a napnak a problémája.

Trinről mindenesetre a lehető legjobb véleményt alakította ki magában. Rendkívül tiszteletreméltónak találta, hogy erről a kicsi emberről csak úgy süttött, életének minden percét a köztársaságnak szenteli. Ráadásul – ezt hamar meg lehetett állapítani – a kisöreg szerfölött éles eszű volt, olyan ember, aki a leginkább szerteágazó dolgokat is képes volt hamar felfogni és átlátni, aztán pedig szabályos direktívák szerint elrendezni magában.

Mondjuk az roppant mulatságos volt, ahogy a titkár néha az istenek akaratáról kérdezett, kicsit félénken, kicsit elfogódottan, de szerencsére Mariónak sikerült megnyugtató válaszokat kicsiholnia magából, ráadásul olyanokat, amelyekkel nem okozott semmiféle olyan bajt, amit később valaki másnak kellene megoldania. Legfőképpen igyekezett megnyugtítani a kisöreget, hogy bízza Osmosis sorsát az égi hatalomra, és higgye el, nem lesz semmi baj.

Most azonban úgy érezte, baj van. Az olasz fiú akárhogy keringett az Aréna körfolyosóin, sehol sem talált egy olyan katonát, amelyet Nihuc vezérezredes írt le neki. „Legyen aranyjelvénye három csillaggal.” Végül aztán a homlokára csapott, és gondolatban elhordta magát mindennek, amiért ilyen sok időbe került kitalálnia a megfejtést. Komoly arccal odalépett egy köztársasági testőrhöz, és így szólt:

– Vigyél azonnal egy olyan katona elé, akinek arany jelvénye van, három csillaggal!

– Tessék? – meresztgette a szemét mulyán a kiszemelt, de Mario nem tágított:

– Nihuc vezérezredes parancsát teljesítem, fiam! – torkolta le a nála jó tíz évvel idősebb katonát. – Akarsz netán kihallgatáson megjelenni előtte, hogy miért nem segítettél a megbízottjának?

A delikvens úgy vélte, legyen ez a gond a felettese gondja, majd ő megítéli a helyzetet, ezért hát elnyargalt, és hamarosan felvezetett egy tisztet a nagyszájú fiatalember elé, aztán visszaérve oldalt fordult, vigyázzba vágta magát, és feltűnésmentesen, közepes hangerővel kijelentette:

– Ő volna az, uram.

Mario igen rövid idő alatt értésére adta a parancsnoknak, hogy Nihuc vezérezredes egy biztosított helyiségben óhajt négyszemközt tárgyalni Nerid királlyal, majd a jól végzett munka örömeivel indult vissza a helyére, de még csak a közelébe sem ért annak a lejárónak, amelyik a dísztribünhöz vezetett, összeakadt a szomorú tekintetű Szubotájjal.

– De jó, hogy látlak! – kiáltott fel örömmel a tatár. – Már csak benned bízhatok, a segítségedre lenne szükségem... Idefigyelj! – fogta át a vállát az olasz fiúnak, és részletesen kifejtette, hogy mi történt.

Mario értetlenkedve hámozta ki magát az ölelésből, és Szubotájjal szembe fordulva megkérdezte:

– Tehát be akartál jutni a női traktusba, nulla nyelvtudással, pusztán mutogatás segítségével, és ez nem sikerült? Hű, de nagyon meglepő!

A tatár elméjében ebben a pillanatban a „*honnan is ismerős nekem ez a hangnem?*” kérdés fogalmazódott meg, de mivel megoldást akart, nem újabb konfliktust, ráhagyta, hogy igen.

– Kéne nekem valaki, aki beszéli a helyi nyelvet – magyarázta Szubotáj. – Én nem tudom, hogy tettél szert erre a tudásra, de pillanatnyilag nem is érdekel. Viszont nekem be kell oda jutnom, értsd meg! Tudnom kell, hogy itt van-e Oleszja, tényleg él-e, vagy csak a szemem káprázott! Lehet, hogy soha többé nem lesz esélyem ennek kiderítésére! Hát nem fogod fel?

193. fejezet

Leszállt az alkony Osmosis szigetére. Az Olimpiai Játékok nyitónapja véget ért, mégpedig fényes sikerrel. A nézősereglet tombolva szurkolt a lándzsavetés, a súlylökés és a távolugrás bajnokainak, és az első versenynap lezárásaként kórusban éltették a kormányzót. Az ország első emberét, aki most a Vértanúk dombjának tetején állt, és onnan tekintett le az elnyugodni készülő fővárosra. A kőkorlátnak támaszkodott, és meredten nézte a házak rengetegét.

– Szerinted van okunk félni? – szólalt meg hosszú hallgatás után. – Egyáltalán miért állsz tőlem ilyen távol?

Ezen szavait Marióhoz intézte, aki valóban jó néhány lépésnyire cövekelt le tőle. Az olasz fiú összerezzen Dariosz szavai hallatán, hiszen elég régóta álldogáltak már itt teljes csöndben, amelyet időnként legfeljebb az odébb álldogáló hintó lovainak horkantása szakított félbe.

Mario odalépett a kormányzó mellé, ő is rátámaszkodott a korlátra, és mintha kissé megbántva válaszolt volna:

– Az Arénába a vezérezredes társaságában kocsikáztál. Ide meg az enyémben, de egész úton nem szóltál semmit. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy most nem nagyon szeretnél beszélgetni velem.

– Elmerültem a gondolataimban – mondta Dariosz, aztán leemelte a tekintetét a sötétbe burkolózó városról, és immár az olasz fiú arcát fürkészte: – Na, mi van? Tán megsértődtél? Vagy inkább arról van szó, hogy tartasz a kérdéseimtől? Például attól, hogy milyen módszerrel tanultál meg egyik napról a másikra meori nyelven?

– Hidd el, fogalmam sincs – bizonygatta Mario. – Én is ezen töprengtem majdnem egész nap, de nem tudok rá magyarázatot. Legfeljebb azzal nyugtathatom magam, hogy nincs ebben semmi különös, hiszen annak idején a norlinggal is szinte ugyanígy jártam. Egyik nap még alig értettem belőle valamit, másnap meg már simán elboldogultam a piacon és a fogadóban.

Dariosz megpróbált visszaemlékezni, nála hogyan zajlott ez a folyamat, de hiába gyötörte megfáradt agyát, nem tudta felidézni a hosszú évekkorábban történeteket.

– Hej, de jól jönne most egy korty Nihuc csodafőzetéből! – fakadt ki belőle a sóhaj, miközben az orrnyergét nyomogatta az ujjával.

– Tényleg, mi a fene az, amit megitatott veled? – kíváncsiskodott az olasz fiú. – És hol van a vezérezredes? Tán csak nem nyugovóra tért? Nem úgy illene, hogy ő is segítsen minket ezen a nehéz éjszakán a földöntúli képességeivel?

– Kétlem, hogy egy metamorfnak szüksége lenne alvásra – vélekedett a kormányzó, de a lényegi válaszára már nem kerülhetett sor, mert ekkor Mario megkönnyebbülve így szólt:

– Na, már jön is. Ráadásul, ahogy hallom, kísérettel.

Dariosz gyanakodva vont össze a szemöldökét:

– Te mi a fenéről beszélsz?

– Lódobogást hallok – válaszolta Mario. – Két lovas közelít errefelé. Te nem hallod?

A kormányzó a világon semmit sem hallott, azt viszont határozottan érezte, hogy több rejtélyt már nem lesz képes elviselni ezen az elátkozott napon, mert ledobja az agya az ékszíjat.

Végül, némi késéssel ő is meghallotta a lovak patájának dübögését. Igaz, azt nem tudta volna megállapítani, hogy hány patáról van szó, de nem is bajlódott most ilyen rejtvényekkel. Azzal nyugtatta magát, hogy Mario egy húszéves fiú, még szép, hogy jóval kifinomultabb a hallása, mint az övé!

Aztán előtűnt a holdfényben a két lovas, akik közül egyik sem a vezérezredes volt, hanem a két anagur törzsfő. A kormányzói hintóhoz közelítve a testőrök megállították ugyan őket, de miután látták, hogy kikről van szó, előzékenyen megfogták a lovaikat, miközben Attila és Szubotáj leszálltak a nyeregből.

– Van valami fejlemény? – kérdezte izgatottan a magyar, amikor odaért a többiekhez a korláthoz.

– Hol van Nihuc? Nem kéne neki is itt lennie? – forgatta a fejét idegesen a tatár. – Belestem a hintóba, abban biztosan nem ül.

– Mit akar mindenki a vezérezredestől? – méltatlankodott Dariosz. – Lemaradtam netán valamiről? Már ő a sziget kormányzója, vagy mi van?

– Tudod, az azért eléggé nyugtalanító – magyarázta Szubotáj –, hogy eddig három android is segített minket, mostanra viszont eltűnt mellőlünk mind, ráadásul kettőről azt sem tudjuk, merre járhat. Egyedül Baskírnak van alibije, aki elment az én Golub madárkámért.

Dariosz meg mert volna esküdni rá, hogy miután a tatár kiejtette a vadászrepülője nevét, kissé megnyalta a szája szélét. Nem perverz ez a

dolog egy egész kicsinykét? – morfondírozott magában. Aztán úgy volt vele, ha már aszexuális valaki a legszebb férfikor közepén, hát mégis csak szüksége van egy hobbira, ami izgalomba hozza.

– Guzel és Nihuc is bizonyára tudja, hogy mit csinál – vetette közbe Attila, és mivel nagyon unta már a feszültséget, amely az utóbbi időben eluralkodott a körükben, megpróbálta feloldani egy témaváltó megjegyzéssel: – Nem volt semmi az az ünneplés a nap végén az Arénában. Tudod, Dariosz, átéltem már színészként jó néhány nagy pillanatot, de azt a tapsorkánt még én is megkönnyeztem. Mit nem adnék érte, ha egyszer tízezrek előtt játszhatnék, és a végén...

– Hagyjuk – legyintett a kormányzó, alaposan lelombozva Attilát. – Csalóka ez a kép. Hiába ünnepel téged egy egész aréna, ha közben tudod, hogy nem is olyan messze egy kisebb seregnyi ember meg arra vár, hogy másnap a nyakadra tehesse a kést.

A magyar ugyan kedvetlenné vált, Mariónál viszont épp az ellenkezője volt megfigyelhető. Ki is szúrta ezt Dariosz, és nyomban odaszólt neki:

– Hát te meg mit bazsalyogsz? Mondtam talán valami vicceset?

– Te nem – válaszolt az olasz fiú –, a testőreid viszont igen.

Most már nemcsak a kormányzó hüledezett, de a törzsfők is. Ez nem is csoda, hiszen a hintó mellett álldogáló testőrök jó ötven lépésnyire voltak tőlük. Csak nem azt akarja mondani ez a srác, hogy érti, amit azok egymás között pusmognak?

De, bizony Mario pontosan ezt akarta mondani. Olyannyira, hogy lehalkította a hangját, és beszámolt róla, hogy miről folyik a diskurzus a katonák között:

– A magas, fekete hajú áhítattal figyel minket, bár egyetlen szavunkat sem érti. De épp ez a lényeg, mert arról győzködi a másik kettőt, hogy mi az istenek nyelvén beszélgetünk. A bronzbarna bőrű ezt nem hiszi, de a legizmosabb fickó állítja, hogy már ő is hallott ilyen beszédet a Kormányzói Hivatalban.

– Fejezd be – szólt rá az olasz fiúra Dariosz, és most már ő is visszavett a hangerőből. – Nem az érdekel, hogy miről suskusolnak a legényeim, hanem az, hogy te ezt hogy a fenébe tudod megérteni.

Mario most már nem tehetett mást, részletesen beszámolt arról, ami délelőtt történt vele a vigalmi negyed kocsmájában. Aztán az elbeszélés végén hirtelen elhallgatott, a fejét hátravetette, és úgy festett, mint aki az éjszaka hátralévő részét a csillagok bámulásával óhajtja eltölteni.

– Na, mi van? Most már az istenek beszélgetését is hallod? – kérdezte pikírtan a kormányzó, aki újra azt érezte, hogy kezd sok lenni neki mindaz, amit élete eddigi legnehezebb órái mérnek rá.

– Valami elrepült felettünk – forgatta a fejét Mario, még mindig az égboltot kémlelve. – Nagyon furcsa hangot adott ki. Nem tudom mihez hasonlítani, mert ilyen különös duruzsolást, vagy mi a fenét még sosem hallottam.

– Egy denevér lehetett – vélekedett Attila.

– A denevérek ultrahangokat bocsátanak ki – mutatott rá Dariosz, és még mindig meredten bámulta az olasz fiú arcát. – Ha most azt mondod, hogy érzékeled az ultrahangokat is, akkor holnap beléptetlek a haditengerészetbe, és te leszel az első szonárunk.

– Biztosan nem denevér volt – szögezte le Mario. – Vagy ha mégis, akkor Evilágban igen különös hangot adnak ki a denevérek.

Attila hosszan és jóízűen nevetett a kormányzó szavain, és végtelenül örült, hogy mégiscsak oldódni látszik a feszültség. Hiába – gondolta magában –, nincs az a borús hangulat, amit egy kis humorral ne lehetne elviselhetőbbé tenni.

A magyar színész nem sokáig örülhetett, ugyanis a helyzet úgy alakult, hogy a továbbiakban már nem a hallás, hanem a vizuális érzékelés vette át a főszerepet, amikor Szubotáj egyszer csak elkiáltotta magát:

– Odanézzetek! – és jobb karját előrenyújtva a városra mutatott.

Lenn, a sötétben szunnyadó házak között, valahol messze fellobbantak a lángok...

194. fejezet

A két anagur törzsfő azonnal a lovához futott, és nyeregbe pattant, de a kormányzó utánuk kiáltott:

– Várjatok! Azt sem tudjátok, merre keressétek a helyszínt! Ki tudja,

mikorra találjátok oda? Majd én mutatom az utat!

Közben odaintett Mariónak, hogy kövesse, aztán a hintó mögött várakozó testőreihez sietett, és lefoglalt tőlük két lovat.

Az olasz fiút nem kellett sokáig kapacitálni, hogy tartson vele, így hát a négy földi ember hamarosan irtózatossá vált, mert az elöl haladó Dariosz észveszejtő tempót diktált. Erre meg is volt a lehetősége, mert a Vértanúk dombjáról leereszkedve először szépen gondozott közparkokon vágta át, minden különösebb skrupulus nélkül, aztán nyílegyenes utakon nyargaltak végig, és a kormányzó már csak akkor csökkentette a sebességet, amikor erre amúgy is rákényszerült, mert mindenféle girbegurba utcákon is át kellett haladniuk.

De végre ott voltak a helyszínen, és Szubotáj elismerően jegyezte meg:
– Ez igen! Szerintem nem volt tíz perce, hogy még a domb tetején nézelődtünk. Ez a Dariosz alkalomadtán még anagur harcosnak is beválna.

Attila egyetértően kurjantott egy rövidet, miközben ledobta magát a nyeregből, de ezt lényegében senki sem hallhatta meg, akkora volt a lárma a környéken.

Mint csakhamar kiderült, az a szerény egyemeletes ház, amelyik lángokban állt, egészen mostanáig egy pékség volt. A földszintjén üzemelt a sütőde, az emeleten pedig a pék lakott, egy harminc év körüli férfi, akinek nem volt családja. És most már otthona és üzlete sem, mert az teljesen nyilvánvalónak látszott, hogy az épület menthetetlen. A környékbeli emberek, akik a katonaság segítségével az oltást végezték, jószerevével már nem is a pékséghez hordták a vizet, hanem a szomszédos épületeket locsolták, nehogy továbbterjedjenek a lángok.

Vödrökkel, kannákkal szaladgált mindenki, aki csak hadra fogható volt. Katonák, szomszédok, a távolabbi utcákban fellármázott emberek. Férfiak és nők, fiatalok és idősebbek egyaránt. És tényleg mindenhol hozták a vizet. Esővízes hordókból, ciszternákból, belső udvari csobogókból, de még a csatornából is. Nem mindennapi látvány volt.

Dariosz félrehívta földi társait, és így szólt hozzájuk:

– Idefigyeljete! Én már annyira kialvatlan, szétesett és kifacsart vagyok, hogy egyszerűen nem tudom rendszerezni a gondolataimat – vallotta be, miközben olthatatlan vágyakozással gondolt Nihuc varázsteájára. – Sehogy

sem áll nekem össze a kép, ezért arra kérlek titeket, ha van bármilyen információtok, amit ilyen-olyan okokból még nem osztottatok meg velem, tegyétek meg most! Segítsetek nekem, az ég szerelmére!

– Mire gondolsz konkrétan, kormányzó? – kérdezte gyanakodva Szubotáj. – Mert én csak azt látom, hogy a kövérkés vezérezredes nagy terve csődöt mondott. Nem sikerült felderíteni az összes potenciális elkövetőt, nem sikerült lenyomozni az összes szálát, emiatt állunk most itt, ahelyett, hogy még mindig a dombtetőn beszélgetnénk a denevérekről és Mario barátunk füleiről, és várnánk az eseménytelen hajnalt.

– Ha már megemlítettél – vette át a szót az olasz fiú –, azt azért ismerjük el, hogy Nihuc kiválóan megszervezte ezt az éjszakai ügyeleti rendszert. Elismerem, nekem nincs itt semmiféle helyismeretem, a városnak ezen a részén például még soha nem jártam, de ahogy elnézem, ez nagyon távol van az előkelőbb negyedektől, inkább valami lepukkant környéknek tűnik, mármint Osmosis többi részéhez képest. És mégis, ezen a nem túl fontos helyen is itt vannak a katonák, és igen komolyan kiveszik a részüket az oltással kapcsolatos feladatokból.

– Hát éppen ez az! – ragadta meg Mario vállát a kormányzó. – Emlékezzetek vissza, mit mondott a vezérezredes az utolsó megbeszéléseink egyikén. A nemesség velem ellenséges tagjai az elit negyedből szándékoznak végignézni a város porrá égését. A királpárti arisztokrácia biztonságos helyről, a folyón túlról fog élvezkedni azon a látványon, ahogy Osmosis nagy része a tűz martalékává lesz.

– Na és? Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Attila.

– Te nem vagy kompetens a kérdésben, mert szerintem azt sem tudod, hol van az Örököshegy – jelentette ki Dariosz, de nem bántó hangsúllyal, csupán tényszerűen, majd visszafordult az olasz fiúhoz: – Látod innen az Örököshegyet? Te azért már tudod, hol van az. És ilyen távolságból is felismernéd a sziluettjét, még gyenge holdfényben is.

– Ez igaz – motyogta bizonytalanul Mario, és elkezdett körbeforogni –, de nem nagyon vélem felfedezni sehol.

– Remek! – vágta rá Dariosz. – És mi következik ebből?

– Ha nem látom innen az Örököshegyet, akkor Örököshegyről sem lehet idelátni?

– Ne kérdezd, Mario, hanem jelentsd ki a legnagyobb határozottsággal! – biztatta a kormányzó. – Ugyanis ez a megfejtés!

Szubotáj idegesen fújtatott, aztán a rá jellemző nyíltsággal megfogalmazta:

– Tényleg rád férne már egy kiadós alvás, kormányzó. Mit kombinálsz itt össze mindenféle marhaságokat? Nem kell ezt a dolgot ilyen misztikus dimenziókba helyezni. Egyszerű, mint a faék. Nihuc megbukott hírszerzőként, és csődöt mondott elhárítóként is. Azt hitte, uralja az információs hadviselést, és pontosan tudja, kik, hol és mikor fognak gyújtogatni ma éjjel. Csakhogy a le nem nyomozott plusz egyedik elkövető nem értesült a tervük kiderüléséről, így hát vidáman felgyújtotta ezt a pékséget. És ki tudja? Lehet, hogy van plusz kettedik, plusz harmadik meg plusz negyedik is, akiknek a létezéséről Nihucnak halvány fogalma sincs.

– Hogy is mondtad? Kik, hol és mikor? – csatlakozott rá a tatár mondandójára Dariosz. – Fején találtad a szöveget. Merthogy van egy kis baj ezzel a mikorral. Remélem, arra azért emlékeztek, hogy mit mondott erről Nihuc a megbeszéléseinken. A gyújtogatás valamivel éjfél után fog kezdődni. Ez volt az elkövetők terve. És ha végiggondoljátok ezt az ő szemszögükből, teljesen logikus is! Hát miért kezdenének bele az akcióba mindjárt sötétedés után? Marhaság, hiszen az emberek jó része még ébren van, elvégre ma volt az olimpia nyitónapja. Talán még a belvárosban is duhajkodnak kicsit a helyiek, karöltve a szigetre látogatókkal, és a külső kerületekben is összeülnek az emberek az udvarokon, kerti padokon, hogy megtárgyalják a nap eseményeit.

– Van igazság abban, amit Dariosz mond, kár volna tagadni – ismerte el Attila, és olyan pillantást vetett a társára, amelytől azt remélte, hogy a tatár végre elfogultságtól mentesen gondolja végig az elhangzottakat. – Elhiszem, hogy csalódott vagy amiatt, ami az Arénában történt, hogy nem sikerült kiderítened, ki volt az a szőke nő, akit a küzdőtéren láttál, vagy látni véltél, de ez nem kéne, hogy elhomályosítsa a tisztánlátásodat.

– Ha te lennél a gyújtogatás kitervelője – szegezte neki a kérdést a kormányzó Szubotájnak, meg sem hallva, mire célozgat egyik anagur törzsfő a másiknak –, akkor mit szorgalmaznál, mi legyen az időpont? Nem sokkal sötétedés után, amikor még nagyon sokan vannak ébren, és így

azonnal részt vehetnek az oltásban? Vagy legyen inkább éjfél után, amikor a város már elcsendesül, mindenki alszik, és az őrkatonák figyelme is lankad? Csak azért kérdezem, mert igen messze még az éjfél. Akkor ment le a Nap, amikor mi Marióval megérkeztünk a Vértanúk dombjára, és ti nemsokára követtetek minket.

Soha nem derült ki, mit válaszolt volna erre a tatár, mert ekkor nagy robajjal végleg összedőlt a pékház, és ráadásul ez a jelenség a lángok felbuzdulását is okozta. Olyan volt az egész, mintha valami láthatatlan óriások ültek volna a pékség jelentette tábortűz körül, és az egyik most megpiszkálta volna a parazsat, hogy felcsiholja a tüzet.

Immár nem volt kérdés, hogy a lángoktól nem lehet megvédeni a szomszédos házakat. Hiába serénykedtek a vízhordók, hiába pattogtak az utasítások, az utca népe keserves sivalkodásba kezdett, mert mindenki láthatta, hogy a tűz elharapózása gyakorlatilag megfékezhetetlen.

– Megint hallom – motyogta Mario.

– Micsodát? – kérdezte Attila.

– Azt a furcsa hangot – közölte tárgyilagosan az olasz fiú.

– Jaj, hagyd már abba a baromságaidat! – kiáltott rá szinte őrjöngő dühvel Dariosz, aki alig bírta levenni a tekintetét a tűzfészekről, amelyről e percben azt gondolta, hogy a főváros porig égésének gócpontja lesz.

– Pedig itt van megint az a nagy valami – hajtogatta állhatatosan Mario, egyfolytában az eget figyelve. – Én nem tudom, mi lehet ez, de kurvára nem denevér, és még csak nem is madár. Ez száz százalék.

Lehet, hogy más földi embertársaitól is bezsebelhetett volna mindenféle ledorongolásokat, csakhogya ekkor a többiek is meghallották a furcsa hangot. Szinte egyszerre. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy olyan összhangban fordították a fejüket az ég felé, mintha csak egy szinkronúszó csapat tagjai lettek volna.

– A rohadt életbe, tényleg igaza van a srácnak! – harsogta a kormányzó, és ellenállhatatlan kíváncsisággal bámulta az eget, mint valami újszülött, aki még sosem látott sem csillagot, sem holdat.

Néhány pillanattal később megnyíltak az ég csatornái, és sűrű eső záporozott az égő házakra, kitartó permetezéssel eloltva minden tüzet. A

víz úgy ömlött az égből, mintha valaki eldöntötte volna odafönn, hogy éppen a pék házának környékén akar árvizet csinálni.

De a legfeltűnőbb az volt, hogy Szubotáj először minden ízében remegni kezdett, aztán széttárta a karjait, mintha repülni akarna. És mosolygott. Aztán leengedte a kezeit, odafordult Attilához, és leírhatatlan boldogsággal az arcán kijelentette:

– Most már biztosan tudom, hogy Oleszja itt van.

195. fejezet

A külvárosi utcácskában egészen különös jelenetek játszódtak le. Miután az emberek konstataáltak, hogy a hirtelen jött sűrű zápor maradéktalanul eloltotta a tüzet, először csak egymás között kezdtek pusmogni, aztán elhangzott néhány hangosabb szó is, mire a kisebbfajta tömeg elindult a kormányzó és kis csapata felé.

Dariosz és a többiek ekkor már egy olyan téren álltak, amelyik a leégett háztól jó harminc méternyire volt. Az apró terecske leginkább az utca kiszélesedésének volt mondható, és minden oldalról földszintes házikók határolták. A kormányzó nemrég éppen azért hívta félre a társait, jelesül pont ide, hogy Mario akadálytalanul körbenézhesen, vajon látja-e valahol az Örököshegyet.

Az utca lakói persze már korábban is felfedezték, hogy a sziget első embere is megérkezett a helyszínre, de akkortájt mindenki az oltással volt elfoglalva. És azt sem nehezményezték, hogy Dariosz és a vele érkező másik három ember nem állt be segíteni, hiszen nem volt már a környéken egyetlen vödör, lavór, de még egy árva kancsó sem, amelyiknek ne lett volna gazdája.

Különben is, most már mindannyian pontosan tudták, miért érkezett a méltóságos kormányzó úr a helyszínre. Hiszen ki más szavára intézkedtek volna az istenek, mint a Nagy Dariosz közbenjárására, aki mindig is élvezte az égi hatalmak támogatását? Ez olyan világos volt az utca népe számára, mint a Nap.

Amikor odaért a tömeg az apró kis térre, mind térdre borultak, és úgy hálálkodtak a kormányzónak, hogy a sziget első embere egészen meghatódott. Később főlegyenessedett egy apró emberke, odatípett

Darioszhoz, féltérdre ereszkedett előtte, és megragadta a kezét:

– A pékség szomszédságában lakom, és örökké hálás leszek neked, hatalmas Dariosz, amiért megmentetted életem munkáját, és nem maradtam fedél nélkül öreg napjaimra.

Eddigre már egy kormos kötényű asszony is odasietett, és a kormányzó másik kezét szorongatva, könnyeivel küszködve hálálkodott:

– Az istenek vigyázzák a lépteidet, drága kormányzó urunk! Sosem fogjuk elfelejteni, amit értünk tettél! Hálát adunk a magasságbéli hatalmaknak, amiért ideküldtek téged! És hálát adunk neked, amiért közbenjártál az isteneknél, hogy segítsenek rajtunk!

– Bizony, leéghetett volna az egész utca! – kiáltotta oda egy tűzvörös arcú atyafi.

– Vagy akár az egész negyed! – harsogta egy másik, akinek még a szakálla is megpörkölődött.

– Éljen Dariosz! Éljen a mi kormányzó urunk! Az istenek áldása legyen vele! – hangzott mindenfelől a tömegből, és még a katonák is tisztelegtek, különös megrendültséggel az arcukon.

Mario bizakodva szólt oda földi társának:

– Úgy tűnik, az elveszettnek hitt régi nimbuszod kezd újjáéledni.

Mindezt szándékosan nem meori nyelven mondta, hanem angolul, és a legkevésbé sem érdekelte, hogy a kormos kötényű asszony, az ősz hajú kisöreg, vagy akár mások mit fognak szólni hozzá. Sőt! Direkte élvezte, hogy ezek a népek azt hiszik, az istenek nyelvén beszél. Mondják csak el az emberek mindenkinek, holnap, holnapután és még azután is, hogy Dariosz igenis bírja az égi hatalmak támogatását!

– Osmosis mindenekfelett! – emelte fel mindkét kezét a tömeg felé a kormányzó, majd néhány biztató szóval elbúcsúzott az emberektől, és felült a lovára. Három társa persze követte a példáját, és pár perc múlva már a szomszédos városnegyedben jártak. Az elöl léptető Dariosz sebessége nem volt arányban a kíváncsiságával, de az is tény, hogy vágtaázás közben nem könnyű értelmes beszélgetést folytatni.

Végül a kormányzó egy olyan útszakaszhoz ért, ahol egyetlen járókelőt sem lehetett látni. Elérkezettnek látta az időt, így hát visszafogta a lovát,

megvárta, amíg Szubotáj utoléri, aztán így szólt hozzá:

– Most pedig halljuk a magyarázatot.

– Mire célszol egészen pontosan? – incselkedett vele a tatár.

– Most szórakozol velem? Hallottam a zúgást. Hallottam Oleszja nevét elhangozni a szádból. Láttam az esőt, amely a felhők nélküli égből hullott alá, és érdekes módon csak a lángokban álló területet locsolta. Talán meglep téged, de a babonás lakossággal ellentétben egyáltalán nem hiszem, hogy az isteneknek bármiféle köze lenne ehhez a jelenséghez. Azt pedig biztosan tudom, hogy nekem végképp nincs. Mi hát a megfejtés?

– A megfejtés az Orel – felelte Szubotáj. – Ez Oleszja úrsiklójának neve, egyébként azt jelenti, hogy Sas.

A tatár elhallgatott, és ez kezdte nagyon felbőszíteni a kormányzót:

– Figyelmeztetek – mondta szigorúan –, hogy ezen a szigeten akkor is pallosjoggal rendelkezem, ha éppen nincs hadiállapot.

Szubotáj megállította a lovát, jelentősegteljesen sóhajtott egyet, aztán leszállt a nyeregből, megfogta a kantárt, és az állatot lassú léptekkel oldalra vezette, ahol egy aprócska pihenőhely körvonalai bontakoztak ki a holdfényben. Megkötötte a lovat egy fánál, aztán leült az egyik kőpadra, és a többieket is lelkesen invitálta, hogy telepedjenek mellé. Amikor ez megtörtént, belekezdett az elbeszélésbe:

– Nem akarok én táncolni az idegeiden, kormányzó, ne haragudj rám. Egyrészt keresem a szavakat, amelyekkel úgy írhatnám le a történeteket, hogy azt egy 21. századi ember is megértse...

– Vagy talán kettő is – morogta Mario.

– ...másrészt pedig olyan boldogságot érzek, mint talán még soha. Hiszen életjelet adott magáról az a bajtársam, akiről öt éven át csak a szívem mélyén mertem remélni, hogy még életben van.

– Tökéletesen megértelek – biztosította együttérzéséről Dariosz –, mindemellett azt javaslom, kezdj bele a mesébe, és ha majd nem értünk valamit, szólunk.

– Rendben – bólintott Szubotáj. – Talán emlékeztek még rá, hogy mit meséltem az expedíciónk különböző úrhajóinak landolásáról. Jómagam a

Golubbal kezdtem meg a leszállást Attila társaságában, Oleszja vitte az Orelt, azaz az emberes űrsiklót, Maxim pedig a gépest, ami...

– Gépest? – szólt közbe máris Dariosz. – Miféle gépest? Erre a szóra nem emlékszem.

Szubotáj megütközve nézett az ausztrálra:

– Kormányzó! Ugye nem gondolod, hogy csákányokkal meg lapátokkal indultunk el bányászni egy idegen bolygóra? Mert ha igen, akkor azt kell mondanom, hogy összetéveszted a sztorit Hófehérke és a hét törpe meséjével.

– Jól van, folytasd – intett türelmetlenül Dariosz.

– Talán jobb lesz, ha az elején kezdem, akkor jobban megértitek az egészet

– jelentette ki a tatár. – Szóval, az a helyzet a ridezittel, hogy a naprendszerünkben található lelőhelyeket az emberiség már kiaknázza az utolsó molekuláig, több évtizeddel ezelőtt. Azóta az összes űrnagyhatalom minden évben ezerszám indít útnak kutató és felderítő űrszondákat az Univerzum minden irányába. Amikor valahol ezek a szondák ridezitet találnak, akkor elküldik a paramétereket a Földre, és indulhat a konkrét bányászjárat. Minden ilyen expedíció pontosan tudja, hogy hova indul, tehát melyik naprendszer melyik bolygójára, vagy éppen holdjára, és az égitestnek mely részén fekszik a lelőhely, szélességi és hosszúsági fokok szerint, centiméteres pontossággal.

„Így egy kicsit sokáig fog tartani” – gondolta a kormányzó, de már nem akart közbeszólni, az előzőt is megbánta.

– Nem tudom, hogy a kínaiak, az amerikaiak, a japánok vagy a franciák esetében mi a felállás, de az orosz expedíciók felépítését elmondom – folytatta Szubotáj. – Van a központi űrhajó, amelyik pályára áll a kérdéses bolygó vagy hold körül, pontosan a lelőhely fölött. Stacionárius pályán kering, ami azt jelenti, hogy az égitestnek mindig ugyanazon pontja fölött található meg, kvázi az égitest felszínéről állónak tűnne, már ha fel lehetne odáig látni. Miután ez megtörtént, következik a legénység felébresztése a hibernációból, nem sokkal később pedig kezdődhet a landolás. Ehhez a központi űrhajó felépít egy úgynevezett vezérsugarat, amelyik egy energianyaláb, és magát a központi egységet köti össze a felszínnel, mégpedig azon a ponton, ahol a lelőhely található.

– Ez az a vörös színű valami, ugye? – kérdezte Mario. – Erről hitték azt öt éve Osmosis lakói, hogy égi jel.

– Nem – szögezte le a tatár –, a vezérsugár önmagában láthatatlan. Öt évvel ezelőtt azért keletkezett egy vörös csík az égen Osmosis fölött, mert az űrlift, amin Tiagót, a francia bányászt küldtük le, meghibásodott, és sokkal nagyobb sebességgel lépett be a légterbe, mint szabad lett volna, ez okozta azt a vörös színű izzást, amiről beszélsz.

Most már az olasz fiú is megbánta, hogy közbeszólt, és ő is megfogadta, hogy türtőzteti magát.

– A mi központi űrhajónk neve Zvezda, ami azt jelenti, hogy Csillag – magyarázta Szubotáj. – A leszálló egységek pedig a legnagyobbtól a legkisebbekig a következők: Grifon, Orel, Golub 1 és Golub 2. A Grifon a legnagyobb, azaz a gépes. Ezzel Maxim, a parancsnokunk kezdte meg a landolást. A gépesnek azért ez a neve, mert az szállítja le a felszínre a bányagépeket, amelyekkel a ridezit kitermelését meg lehet valósítani. Fúrógépek, exkavátorok, szitáló-, tisztító- és rakodógépek, szállítószalagok, meg minden, amit csak el tudtok képzelni. Na most, következik a sorban a második legnagyobb űrsikló, az emberes. Ahogy a neve is mutatja, az Orel eredetileg a legénység leszállítására lett volna hivatott, de az ismert okok miatt Oleszjának csak egyetlen szállítandó ember jutott, mégpedig Guzel.

– És mint kiderült, nem is ember volt – jegyezte meg Attila.

– Végül pedig a két Golub hívójelű vadászgép közül azért csak az egyiket hoztuk le – folytatta a tatár –, mert a másakra már nem jutott pilóta, hiszen ő is az áldozatok listáján szerepelt. Akkor még nem tudtam, hogy a hibernátor búrája alatt oszladozó hullája csak egy hologram, és ha valaha még találkozna vele, és megtudnám, hogy ő is beavatott volt, nem pedig az utolsó pillanatban parancsolták le az űrhajóról, akkor istenesen pofán verném.

Látszott a tatár arcán, hogy teljesen komolyan gondolja, amit mond, de bizonyára megvigasztalta magát egy másik személy felidézésével, legalábbis ez derült ki a szavaiból:

– Oleszja tehát megkezdte a landolást az Orellel, azaz a Sassal, és a fedélzeten Guzellel, akire később, amikor látta, hogy milyen kockázatos a helyzet, szigorúan ráparancsolt, hogy ugorjon ki az űrsiklóból. Mint

tudjuk, Guzel szerencsésen földet ért, de azt már nem látta, hogy mi lett az Orel sorsa. Én azonban ma éjjel megbizonyosodhattam arról, hogy az Orel itt van Evilágon, feltehetően az összes funkciója tökéletesen működik, tehát joggal örülök annak, hogy minden biztonnal Oleszja is túlélte a landolást, és szerintem ő volt az, aki ma megmentette a városodat a leégéstől, kormányzó.

– Ha ez így van, akkor ezért örökké hálás leszek neki – szögezte le Dariosz –, de azért még lennének kérdéseim. Például arra nézvést, hogy ez az Orel, vagy micsoda, szóval ez az űrsikló hogy a fenébe’ képes észrevétlenül repkedni fölöttünk? Csak azt ne mondd nekem, hogy a te korodban már a tárgyak láthatatlanságát is feltalálta az emberiség, mert akkor nyomban lefordulok erről a köpadról.

– Hát, pedig valami ilyesmiről van szó – vigyorodott el a tatár, aztán látva Mario és Dariosz hűledezését, sietve hozzátette: – Nyugalom, természetesen van rá magyarázat.

A magyarázatra egyelőre nem kerülhetett sor, mert ekkor az egyik házból, amelyik az apró pihenőhelyet határoló fasoron túl állt, hatalmas nevetés, ujjongás és diadalmas üdvözlő hang hallatszott. Aztán kitódultak az utcára a lakók, hogy ott folytassák az ünneplést.

– Látod, mondtam én neked, hogy még nem nyugodtak el az emberek – emlékeztette a tatárt Dariosz. – Most beszélnek meg az olimpia eseményeit. Lehet, hogy ebből a családból valamely ifjú versenyző ma jól szerepelt, és a továbbjutása fölött örömködni a rokonok és ismerősök. Tehát egészen nyilvánvaló, hogy amennyiben még előfordul a város területén bármilyen rendkívüli esemény, jelesül gyűjtogatás, az éjjél után várható.

– Csakhogy Oleszja azokat is pillanatok alatt kezelni tudja, mint ahogy ezt nemrég is megtette – válaszolta határozottan Szubotáj.

196. fejezet

A négy földi ember újra lóra ült, és elhagyták a helyszínt. Megpróbálták egy olyan utcát vagy teret keresni, ahol nem lakik egyetlen olyan versenyző sem, aki rettentő nagyot hajított ma a dárdával, vagy túl sok daliás ellenfelet győzött le birkózásban, így nincs miért ünnepelnie a környéknek. Csakhamar találtak is egy újabb szerény pihenőhelyet, ahol

Szubotáj kedvtelve járatta körbe a tekintetét:

– Nagyon tetszik ez nekem – nyilatkozta a tatár. – Ez a város tele van ilyen aprócska meglepetésekkel, néhol egészen elbűvölő ékszerdobozokkal. Parkok, sétányok, virágoskertek és padok, még itt, a külterületeken is. Kedves, hangulatos és nagyon barátságos. Ráadásul mindenki használhatja őket. A belváros meg aztán kész csoda. Kis szobrocskák, csobogók, elragadó miliő, amerre csak néz az ember. Nagyon élhető a környezet, ezt így mondanák az én időmben, a Földön.

– Értékelem a dicséretet – bólintott Dariosz –, de nyilván sejtet, hogy nem a kertészetről, a parképítésről vagy a városrendezésről akarunk most veled csevegni. Na, mi is a helyzet azzal a láthatatlansággal? Igencsak talányosan fogalmaztál az imént.

– Próbálok visszaemlékezni hadtörténeti tanulmányaimra, hogy milyen volt a te korodban a hadviselés, pontosabban az álcázás – ült le a kőpadra a fejét vakargatva Szubotáj, aztán megkérdezte: – Tudjátok, mi az a kamuflázs? Mármint hadászati értelemben.

– Én tudom – vágta rá Mario. – Egyfajta álcafestés, nem igaz?

– Honnan tudsz te ilyeneket? – nézett az olasz fiúra Dariosz.

– Egy tankos játékból.

– Nevezzük inkább harckocsinak, rendben? – kérte Szubotáj. – Egyébként a válasz helyes, a 21. századi harckocsik álcafestése egy nagyon jó példa, legalábbis kiindulásnak. Na most, képzelj el, kormányzó, hogy ősz van, elkezdtek hullani a levelek, és ekkor indul a hadművelet mondjuk egy közép-európai erdőségben. Mit csinálnak ilyenkor a harckocsikkal? Zöld, barna és sárga színekkel festenek rájuk kamuflázst. Azaz mindenféle szabálytalan foltokat, sávokat ebből a három színből. Miért csinálják ezt?

– Azért ne nézz már ennyire dilettánsnak! – sértődött meg Dariosz. – Természetesen az álcázás miatt. A zöld, a barna és a sárga az őszi erdő színei, így aztán könnyű elrejtetni a harckocsit a fák között.

– Úgy van – bólintott Szubotáj. – De ugyebár megegyezhetünk abban, hogy az a bizonyos harckocsi ettől még nem lett láthatatlan? Például nagy sebességgel nekiszaladni elég fájdalmas találkozás lenne.

– Szóval ez a helyzet Oleszja úrsiklójával, az Orellel is? Csak az alja nem terepszínűre van festve, hanem feketére, ezért nem látszott a sötét égen? – találgatott a kormányzó, de a tatár hamar lelombozta:

– A helyzet ennél sokkal komplexebb. Hiszen amikor felnéztél az égre, láttad a csillagokat akkor is, amikor az Orel az égő ház fölé repült, nem igaz? Arról nem is beszélve, hogy a tűz azért valamelyest megvilágította az úrsikló alsó fertályát, tehát ha csak simán feketére volna festve, annak még nem sok köze lenne a kamuflázshoz.

– Mondd csak, mi volna, ha nem újabb kérdéseket tennél fel, hanem a válaszokat sorolnád? – javasolta pikírt hangon a kormányzó. – Lehet, hogy mi a 21. század első feléből származunk, de ez nem egyenlő azzal, hogy debilek is lennénk.

– A helyzet a következő – mondta Szubotáj. – Amit az Orel megvalósít, az egy intelligens digitális kamuflázs. Ennek az az első lépése, hogy a rendszer utasítást és adatokat kap, mégpedig arra nézvést, hogy mik a koordinátái az álcázás alanyainak. Tegyük fel, hogy az álcázás alanya most te vagy, Dariosz. Állsz a bolygó talaján. Az Orel készül elrepülni fölötted. És miközben ezt teszi, minden időpillanatra kiszámítja, hogyha te felnéznél az égre, mit látnál arról a helyről, ahol éppen tartózkodsz. Ezután a rendszer előállítja ezeket a képeket, szintén minden időpillanatra, és amikor az Orel elrepül fölötted, akkor az úrsikló alján megjeleníti ezeket a képeket.

– Azt a jó mindenit! – kiáltott fel álméltkodva Mario.

– Tegyük fel, hogy éjszaka van – folytatta Szubotáj. – Mit látnál, ha felnéznél az égre itt, Osmosisban? Két holdat meg a csillagokat, ugye? Mármint abban az esetben, ha éppen egyik hold sem újhold állapotban van. Amikor tehát az Orel elrepül fölötted, akkor is ugyanazt fogod látni, a két holdat meg a csillagokat, és még csak sejtelmed sem lesz róla, hogy melyik időpillanatban látod a valódi égitesteket, és melyik időpillanatban látod az Orel alján létrejövő mesterséges képet. Ha jól működik a digitális kamuflázs, akkor szabad szemmel a bűdös életben nem fogod észrevenni, hogy elhaladt fölötted egy jármű, és ha kellő magasságban repül, akkor még a hangját sem fogod hallani.

– A te vadászgéped is tud ilyet? – kíváncsiskodott Mario.

- De még mennyire! – vágta rá büszkén a tatár.
- Hát, ezt azért nagyon nehéz elhinni... – csóváltatta a fejét Dariosz.
- Na, mi van? – vigyorodott el a tatár. – Az imént még kikérted magadnak, hogy debilnek nézzelek titeket, most meg hitetlenkedsz, te 21. századi ember? Hahaha! Mondd csak, mikor is kerültél át Evilágba?
- Az évszámra vagy kíváncsi? 2030-ban – felelte a kormányzó.

– Hát akkor mondok én neked valami meglepőt! Ha jól emlékszem a hadtörténelmi tananyagra, a digitális álcázás ötlete akkoriban már rég megszületett a NATO főhadiszállásán, szerintem 2030-ban már javában folytak ilyen irányú kísérletek. A mi úrhajónk 2202-ben indult útnak a Földről. Mit gondolsz, a közte eltelt százhetven évben mit csinált az emberiség? Malmozott meg keresztretjtvényt fejtett?

Dariosz elgondolkodva bámult maga elé, és jól látszott rajta, hogy még sok mindent nem ért. Ennek jele volt az is, hogy egyszer csak megindultak a kérdései a tatár felé:

– Úgy emlékszem, azt mesélted a találkozásunkkor, hogy téged meg Attilát azért fogadtak hatalmas tisztelettel az anagurok, mert szent állatokként tekintenek a madarakra, és látták, hogy ti is az égből érkeztek hozzájuk egy nagy madárban utazva. No de ha a Golub is tudja ezt a digitális kamuflázs izét, akkor nem értem, egyáltalán hogy láthatták a landolásokat azok a harcosok? Hiszen már csak azt vehették volna észre, hogy beleplaccsantok a tóba!

Attila szükségét érezte, hogy megvédje társát:

– Szó sem volt ott semmiféle placcsanásról. Szubotáj remek pilóta. Úgy tette le a gépet vitorlázva a tó felszínére, hogy még a fogaim sem koccantak össze. Erre tisztán emlékszem, mert már akkor is csodáltam ezért.

Szubotáj hálás pillantást vetett a magyarra, de aztán újra Dariosz felé fordult, és felhívta a figyelmét egy-két dologra:

– Mint tudod, a landoláskor már a légtérbe érve elfogyott a ridezit a tankból, ezért kellett vitorlázva repülnöm. Márpedig energia nélkül a digitális kamuflázs sem működik. Arról nem is beszélve, hogy ez az üzemmód csak parancsra aktiválódik, és biztosíthatlak, nekem azokban a

percekben sok minden járt a fejemben, csak az nem, hogy álcáznom kéne a vadászgépet egy olyan bolygó felszínéhez közeledve, amelyikről azt sem tudtam, lakják-e egyáltalán valakik.

– De mi a bánatra jó egy bányászati expedíciónál az álcázás?

– Az én Golub madárkám egy vadászgép. Elsősorban katonai célokra való. A bányászati expedícióban is az a legfontosabb feladata, hogy védje a legénységet és a technikai eszközöket egy esetleges támadás során. Arról nem is beszélve, hogy nem csak bányászati expedíciókhoz van rendszeresítve.

– Na jó, de az Orel nem vadászgép, hanem embereket furikáz. Arra minek álcázás? Gondolom, nem lehet olcsó egy ilyen rendszer felszerelése az űrsiklóra.

Dariosz már-már akadémikuskodásnak tűnő kérdésére most Mario reagált hamarabb:

– Van otthon, a Földön autód, kormányzó?

– Van.

– Vonóhorog van rajta?

– Igen.

– És amikor úgy indulsz el vele, hogy nem vontatsz semmit, akkor leszereled a vonóhorgot?

Szubotáj hátradőlt a padon, és vigyorogva hallgatta a két 21. századi ember évdődését. Bár csak halvány sejtelve volt, mi lehet az a vonóhorog, de értette Mario érvelését, és be kellett vallania magának, hogy egyre szimpatikusabb neki az olasz fiú, aki néha meglepően éles észről tesz tanúbizonyságot.

– Megszólalhatok én is? – kérdezte végül, aztán válasz nélkül is visszavette a szót. – Először is: az Orel nem csak embereket furikáz. Miután megindul a kitermelés, a Grifonnal, azaz a géppel együtt felszállítja az anyaűrhajóba a ridezitet. Másodszor: már a landolás közben sem csak embereket szállít, mert vannak gépek is a fedélzetén...

– Na jó, most már tényleg ne zavarj össze! – szólt közbe Dariosz. – Eddig nem arról volt szó, hogy a Grifon a gépes, az Orel meg az emberes úrsikló? Nem csoda, ha nem értjük a dolgot, mert mindig másképp meséled el.

– A Grifon a nagygépeket szállítja – magyarázta a tatár –, az exkavátorokat, fúrógépeket, szállítószalagokat, ilyesmiket. Az Orel meg a dzsempereket, amelyek afféle személyre szabott kisgépek. Legalábbis egy fúrótoronyhoz vagy exkavátorhoz képest elég kicsik.

– Kezd már zsongani a fejem ezektől a szavaktól – vallotta be Dariosz, miközben két oldalról idegesen nyomogatta a halántékát.

– Pedig a dzsempere nagyon jó móka! – vigyorodott el Attila. – Én az egész kiképzés alatt egyedül azt élveztem, amikor a dzsemperevel kellett mindenféle mutatványokat csinálni. Képzeld el, kormányzó, hogy magadra veszel egy könnyűfémből készült keretet, ezáltal magasabb is leszel, szélesebb is leszel, de ami a lényeg, a gép által meghosszabbított végtagjaid szinte varázserőt kapnak! Akkorákat tudsz lépni, mint egy óriás, a karjaiddal meg több száz kilónyi súlyt is játszva fel tudsz emelni!

Dariosz kicsit sem osztozott a magyar lelkenedező hangulatában, sőt leginkább úgy nézett rá, mint aki egy idegen bolygóról jött, ami a lényegét tekintve valahol igaz is volt.

– Hagyjuk most ezt – javasolta csöndesen, még mindig a korábbi információkkal birkózva –, inkább azt meséljétek el nekem, hogy ez a digitális álcázást lehetővé tevő felület hogy a fenébe’ nem ég szénné, amikor egy ilyen úrsikló belép a légtérbe? Úgy tudom elképzelni, mint valami nagy monitort, vagy ledes kijelzőt, elvégre képeket jelenít meg, nem igaz? Na már most, az lehet, hogy én egy 21. századi ember vagyok, de mint ilyen, láttam már néhány filmet az űrhajózásról, és azokon az figyelhető meg, hogy amikor egy űreszköz a sűrű légtérbe érkezik nagy sebességgel, akkor iszonyú hő keletkezik, és ez...

– Még egyszer megkérdezem, kormányzó – vágott közbe a tatár –, szerinted az elmúlt százhetven évben mivel foglalatoskodott az emberiség? Gondolod, hogy az űrhajózás megrekedt azon a szinten, amelyet te a magad földi idejében megismertél? Tudom, hogy miről beszélsz, mert már kisdíák koromban tananyag volt számunkra például az első holdraszállás, de mindig elhűlve néztük az erről szóló videóanyagokat, és nem értettük,

amíg az oktatónk el nem magyarázta, hogy miért kellett ekkora rohamléptekkel haladva iszonyú nagy kockázatokat felvállalni, a jó szerencsére bízva rengeteg dolgot. A modern űrhajózás egészen más. Ma már egy bolygóra való landolásnál nem úgy esik bele a légtérbe az űreszköz, mint valami nyeletlen fejsze, ennél fogva nem is keletkezik akkora hőhatás. Erre való például a vezérsugár. Megértem, hogy a te emlékeidben olyan képek élnek, amilyenek, de én 2202-ről beszélek, és hidd el, a Földön nem állt meg az élet azután sem, hogy te átkerültél Evilágba.

Dariosz kissé leforrázva érezte magát, de ez a képzettársítás éppen jó alkalmat teremtett ahhoz, hogy egy újabb kérdés eszébe jusson:

– És a víz? Honnan volt az Orel fedélzetén annyi víz, hogy el tudja oltani az égő házakat?

– Egyszerűbb, mint gondolnád – nyugtatta meg Szubotáj. – Az Orel képes a karakterébe szivattyúzni a vizet, és utána felhasználni különböző célokra. A bányászat során is számtalan alkalom adódhat, amikor például gépeket kell külső permetezéssel hűteni, hogy csak egyet mondjak. Hiszen nem minden égitesten kedvező a hőmérséklet a gépeink számára. Vannak elég mostoha vidékek a különböző bolygókon, ahol az Orel csak a hűtéssel foglalkozik, és csak a Grifon szállítja fel a Zvezdára a kitermelt ridezitet.

A kormányzó mélyen elgondolkozott a hallottakon:

– Ez csakis azt jelentheti, hogy az Oleszja nevű bajtársad készült erre az éjszakára, igazam van? Ugyanúgy készült, ahogy mi!

– Elég logikusnak tűnik – bólogatott a másik három földi ember.

Dariosz felpattant ültő helyéből, és a tatár elé állva így szólt:

– Akkor most már elhiszem, amit az előző helyszínen jelentettél ki. Ez a nő, akinek máris hálás vagyok, nyilvánvalóan ugyanúgy a terv része, mint mi. És bármi is történjék hajnalig ebben a városban, Oleszja készen áll rá, hogy megghiúsítsa a királypártiak terveit. Azt ugyan nem látom be, hogy erről miért nem lehetett minket értesíteni, de már túl fáradt vagyok ahhoz, hogy még ezen is töprengjek. Barátaim! Indítványozom, hogy lovagoljunk el a Kormányzói Palotába, és térjünk nyugovóra. Szerintem mindannyiunkra ráfér némi pihenés. Elvégre holnap sem lesz könnyebb napunk.

197. fejezet

Már majdnem éjfél volt, amikor Nihuc vezérezredes megérkezett az egyik nemesi házhoz. Az ajtónállók jó ismerősként bocsátották be, ő pedig a jobb kezében egy palack bort lengetve haladt fel az emeleten lévő nagyterembe.

– Na, mi az? Máris hozzáfogtatok a vacsorához, meg sem vártatok? – kérdezte sértődöttséget mímelve, pedig a Pépes Arcú adatállományának kiértékelése után tisztában lehetett vele, hogy kivétel nélkül mindig ő érkezett késve az efféle összejövetelekre. De azzal is tisztában volt, hogy mindig méltatlankodnia kell, ez a bevett szokás.

– Ráadásul ma este már másodjára vacsorázunk, tehát duplán elkéstél – felelte tudálékosan egy hosszú fejű, nyúlarcú arisztokrata. – De nem várhattunk meg, záros határidőn belül végeznünk kell az étkezéssel, mert mindjárt következik az éjszaka fénypontja.

– Szó szerint fénypontja! – vicceskedett a házigazda, mire az asztal körül helyet foglaló mintegy két tucatnyi vacsoravendég szervilis kacagásba kezdett.

– Ehhez a nem mindennapi eseményhez hoztam ezt a varázslatos italt – mutatta fel a bort Nihuc.

– Mekkora toprongy vagy! – jegyezte meg incselkedve a házigazda felesége.

– Egy üveg bort hoztál az egész társaságnak?

– Hidd el, úrnőm, ez az ital van annyira hatásos, hogy elég lesz mindannyiútoknak – negédeskedett Nihuc. – Arról nem is beszélve, hogy az ára olyan módon ostromolja az egeket, hogy még ezt az egy palackot is igen nehezen tudtam kigazdálkodni. Ja, kérem, én csak egy szegény állami alkalmazottja vagyok a köztársaságnak, nem úgy, mint ti. De úgy gondoltam, ez az este megéri ezt a befektetést.

– Hogy rohadnál meg, te képmutató szarláda! – kedveskedett vihogva a nyúlarcú nemes a testőrparancsnoknak. – Pontosan tudod, hogy mi lesz a csillagváltás után, csak játszod itt az agyadat nekünk.

– Azt még meg is kell érni, nagyuram, ma meg még csak ma van – mosolygott szerényen Nihuc.

– Mindenesetre a köztársaság szót ne ejtsd ki még egyszer a szádon ma este, mert még az is előfordulhat, hogy beleültetünk a boros palackodba, aztán veled bontjuk fel – játszotta a kemény fiút egy fiatalabb nemes, de azért a poharát máris felemelte: – Na, tölts abból a jóból! Hadd ízleljük meg, mit hoztál ma nekünk!

Nihuc szolgálatkészen járta körül az asztalsort, és minden vendégnek töltött néhány kortynyt a borból. Közben egyfolytában arról áradozott, hogy ilyet még soha, egyikük sem kóstolhatott, és életük végéig sem fogják elfelejteni ezt a rendkívül figyelemreméltó italt.

– A visszaállított ősi királyságra! – emelte fel végül a poharát színpadiasan, és megelégedve tekintett végig a nemes urakon és hölgyeken, ahogy mindannyian élvezetesen ízlelik meg és nyelik le a kétségkívül sajátos nedűt.

A vacsora végeztével a házigazda indítványozta, hogy fáradjanak ki a teraszra, onnan szemléljék meg a várható látványt.

– Ami igaz, az igaz – bólogatott a nyúlarcú nemes –, ez az élmény úgy lesz teljes, ha finom italokkal és kényelmes karszékekben ejtőzve nézhetjük végig.

A folyó felől hűs szellő támadt, néha megborzolva a kitűnő hölgyek frizuráját.

– Ugye, szívem, a folyó megvéd minket a bajtól? – hajolt rá a férje mellkasára az egyik ilyen, kissé butácska úrnő, mire élete párja gyorsan megnyugtatta:

– Hát persze, hogy megvéd, kis csillagom! Csak nem gondolod tán, hogy az úri negyedek is veszélybe akartuk sodorni?

– Azért milyen remek, hogy a folyó éppen itt alkot egy gyönyörű kanyarulatot! – kezdett filozofálgatásba a nyúlarcú férfiú. – Az istenek is úgy akarták Osmosist létrehozni, hogy a köznép soha ne keveredhessen a kiválasztott társadalmi réteggel. Ha ez nem sorsszerű, akkor semmi sem az.

– Ma éjjel eltűnik a város minden mocska – dőlt hátra a nyugágyában egy építési vállalkozó. – Az enyészeté lesz minden, ami már eddig is csak a salakja volt ennek a városnak. A túlságosan szűk sikátorok, az utcán

zabáló pór bugrisok összes kedvenc kifőzdéje, a kurvák és szerencsejátékosok vigalmi negyede, a szálnalmas lakótelepek, egyáltalán az az egész rohadt tetűfészek, amelyeknek a belsejében annak idején elburjánzott a köztársaság eszménye.

– És persze az Aréna! – emelte fel a mutatóujját egy másik építési vállalkozó.

– Igen, az Aréna is, ennek a rohadék kormányzónak a megalomán emlékműve a semmirevaló olimpiájával együtt, amivel idecsődítette a söpredéket Evilág minden sarkából – bólogatott az előbbi, aztán kajánul hozzátette: – De sebj, holnaptól jó pénzért mindent újjáépítünk, nem igaz?

És nagy vidoran egymás tenyerébe csaptak a kollégával.

Aztán valahogy nem akartak felszökkenni azok a lángok. Viszont az első kishölgy látványosan kidőlt. Aztán szép sorban a többiek is összegörnyedtek, és a gyomrukhoz kaptak, az egyik vendég pedig már sugárban hányta a vért.

– Megmondtam én, hogy ilyet még soha, egyikőtök sem kósolhatott – vigyorgott a terasz korlátjának támaszkodva Nihuc. – És abban is igazat szoltam, hogy életetek végéig sem fogjátok elfelejteni ezt a rendkívül figyelemreméltó italt. Amiben viszont ti hisztek, az mind csupa hazugság. Nem fog felgyulladni a város, nem ég le az Aréna sem, a köztársaság pedig még sokáig élni és virágozni fog.

A nyúlarcú nemes megpróbált odakúszni a vezérezredeshez, és már a bokáját szorongatta görcsösen, miközben azt hörögte:

– A főtéri országzászló rúdja lesz a karóba húzásod helyszíne, te mocskos áruló!

Nihuc nagy kegyesen lehajolt hozzá, és csak annyit mondott:

– Azt még meg is kell érni, nagyuram, ma meg még csak ma van.

198. fejezet

Dariosz újra átélhette, milyen érzés az, amikor Nihuc vezérezredes ébreszti az embert. Felült az ágyán, és próbált visszagondolni arra, hogy mi az utolsó emlékképe az előző estéről. Vagy ez még ugyanaz az

éjszaka...? Már semmiben sem volt biztos.

– Tudom, hogy ilyen kevés idő alatt messze nem pihenhetted ki magad, kormányzó – mentegetőzött a testőrparancsnok –, de most már fel kellett ébresszelek, mert közeleg a hajnal, és még van mit megbeszelnünk, mielőtt elindulunk a szurdokhoz.

A kormányzó kipattant az ágyából, és villámgyorsan összekapta magát, pedig az arcán az elcsigázottság és a kialvatlanság minden jelét felvonultatta. Nihuc is érzékelte ezt – sőt ennél sokkal tágabb értelemben diagnosztizálta Darioszt –, ezért amikor már a folyosón haladtak, oldalba bökte a sziget első emberét, és átnyújtott neki egy már jól ismert kis tégelyt. A kormányzó felcsillanó szemmel csapott le az üvegcsére, és gondolkodás nélkül hajtotta fel annak kíváncsatos tartalmát.

A Kormányzói Hivatalba érve Dariosz konstataálta, hogy már mindenki ott ül az ovális asztal körül, aki számít. A két anagur törzsfő, Mario és az öreg Trin is gondterhelt arccal várakoztak rá, és némileg megkönnyebbülve látták, hogy a sziget első számú vezetője kellő frissességet és elszántságot mutatva lépett be a helyiségbe.

– Úgy hallom, nincs sok időnk, uraim – kezdte Dariosz, mielőtt egyáltalán helyet foglalt volna –, úgyligy térlünk is a lényegre.

Elsőként a titkára szólalt fel:

– Jómagam néhány megbízható katonával kilovagolok a délnyugati bekötőúton, és elémeqyek a papi küldöttségnek. Természetesen nem fogom felfedni Zsatar előtt, hogy tudomást szereztünk a tervükről, de azért majd igyekszem úgy viselkedni, hogy sokáig eméssze a bizonytalanság.

A kormányzó elvigorodva nézett a bizalmi emberére, miközben behuppant a székbe:

– Ravasz vagy, mint mindig, derék Trin. Hadd érezze csak a törődést a főpap! Legyen biztos benne, hogy rajta tartjuk a szemünket.

Ez volt az első és egyben utolsó jelentés, amit Dariosz kedélyes hangulatban fogadott. Merthogy utána a vezérezredes ragadta magához a szót, és a következőkről tájékoztatta:

– A katonáink már megkapták a parancsot, és úton vannak a szurdok felé, mintegy kétezer fős létszámban. A hadtest egyik felét az osmosisi Fekete

Ezred képviseli, a másik felét pedig a Neridea Ezred. Maga Nerid király vezeti fel az övéit a színhelyre.

Dariosz arca hirtelen skarlátvörössé változott, és a mellette ülő Mario meg mert volna esküdni, hogy a fogainak összecsikordulását hallotta a kifakadása előtt:

– Ki merészelt ilyen parancsot kiadni a nevemben? – csapott az asztalra egy jókorát. – Nem volt világos, amit legutóbb mondtam? Amíg én vagyok Osmosis kormányzója, a Neridea Ezredet senki nem vetheti be olyan tömeg ellen, amelyikben a köztársaság alattvalói is szerepelnek!

– Kérlek, hagyd, hogy végigmondjam, kormányzó – emelte fel a kezét Nihuc. – Tudom, hogy első hallásra baljóslatúnak tűnik számodra mindez, de gondolj csak bele, mi mindent nyerhetsz ezzel a...

– Az még hagyján, hogy segget csinállok a számból egyetlen nap leforgása alatt! – vágott közbe harsogó dühvel Dariosz. – Még azt is eltűrném, hogy ezekben a zavaros napokban a hátam mögött egyeztettek Nerid királlyal! Nyilván csakis azért, hogy engem kíméljete! De végiggondolta valamelyikőtök, hogy mi lesz a következménye annak, ha a népem tudomást szerez erről az összecsapásról? Mit fognak majd mondani a polgárok, ha meghallják, hogy a kormányzójuk Osmosis lakói ellen vetett be idegen csapatokat? Hogy fogják megítélni a nerideai menekülteket, akiket jó szívvel befogadtunk, ők meg hálából lemészárolják a helyieket? Talán polgárháborút akartok kirobbantani a szigeten? Már így is túl sokan zúgolódnak amiatt, hogy...

– Kérlek, kormányzó! – emelte fel most már mindkét kezét Nihuc, és igen mélyen belenézett Dariosz szemébe. – Nyilvánvaló, hogy mik az aggályaid, szükségtelen elsorolnod őket. De biztosíthatlak, hogy mindegyikre létezik megnyugtató válasz, csupán meg kellene hallgatnod őket. Mivel záros határidőn belül el kell indulnunk, még egyszer nyomatékosan megkérlek, hogy hallgass végig.

A kormányzó ezután már nem is szólt, csak lemondóan intett.

– Ami a legfontosabb – folytatta a vezérezredes –, a Neridea Ezred nem fog olyan tömegre támadni, amelyben akár csak egyetlen osmosisi illetőségű ember is megbújna. Megvan a módszerem arra, hogy a Monostorból

induló csapatot hovatartozás szerint kettéválasszam. Idő hiányában erről majd útközben teszek neked jelentést.

Dariosz kénytelen-kelletlen bólintott.

– Ebből pedig az következik – magyarázta Nihuc –, hogy a hadtestünk már egy olyan tömeg ellen kerül bevetésre, amelyikben csakis orzók fognak harcolni. Már ha harcolnak egyáltalán. De ami a lényeg, kormányzó, hogy végig kell gondolnod a Neridea Ezred katonáinak lelkiállapotát is. Hónapok óta itt táboroznak Osmosison, hiszen testvérnépként befogadtuk őket. Alig várják, hogy összeálljon végre az az egyesített hadsereg, amelyik az ígéretednek megfelelően tengerre száll, és útnak indul a szigetük visszafoglalására. Persze ők is tisztában vannak vele, hogy ez nem megy egyik napról a másikra, de egy katonaember számára az efféle tétlen várakozás nem könnyű.

A lecsendesedése óta most jött meg először Dariosz hangja:

– Nincs egy napja sem, hogy aranyjelvényt adományoztam mindegyiküknek. Mivel adhatnám egyértelműbb jelét, hogy a meori nemzet részeinek tekintem őket, és komolyan gondoltam a közös harcunkat az orzók ellen?

– Pontosan azzal, hogy ezt a feladatot a szurdokban rájuk bízod, nem pedig kihagyod őket belőle – felelte csöndesen Nihuc. – Az előbb azt kérdezted, mit szólnának a polgárok, ha megtudnák, hogy idegen csapatokkal veretted le azt a tömeget, amelyikben osmosisi emberek is jelen voltak. Én meg azt kérdezem, vajon mit szólnának Neridea harcosai, ha megtudnák, hogy alkalmat adhattál volna nekik legalább részben megbosszulni az orzókön mindazt, amit a népük, a szeretteik, rokonaik ellen elkövettek, de te elzártad őket ettől a lehetőségtől?

Dariosz töprengve bámult maga elé, és mintha halványan bólogatni kezdett volna. A vezérezredes ezt még nem vette a teljes meggyőződés egyértelmű jelének, ezért tovább ütötte a vasat:

– Gondold csak végig! Ha nem kihagyod a Neridea Ezredet, hanem oly módon vonod bele őket, hogy a te katonáiddal vállvetve harcolhatnak, annál mi lehetne nyilvánvalóbb jele, hogy véresen komolyan gondoltad az ígéretedet, amit nekik tettél? Ez szinte már olyan lenne, mint egy közös hadgyakorlat az orzók ellen, Neridea szigetének visszafoglalása jegyében!

Dariosz felemelte a fejét, és a szemében már egészen másféle tűz égett, mint amikor még dühösen acsargott mindazon intézkedések ellen, amelyeket a háta mögött hoztak.

– Ne késlekedjünk tovább – emelkedett fel az asztal mellől, és határozott léptekkel megindult az ajtó felé.

199. fejezet

Csöndben közelített az öttagú különítmény a szurdok felé. Nem csak azért, mert amikor az ember egy titkos csatatér felé halad, akkor nem szokása vad kurjongatással felhívni magára a figyelmet. Mind az öt lovas a gondolataiba mélyedve rótt a osmosisi mérőföldeket.

Talán Dariosz cipelte a legnagyobb terhet a lelkén. Ugyan megértette mindazt, amit a vezérezredes közölt vele pár perccel ezelőtt, amikor még a főváros utcáin tartottak nyugat felé, mégis számtalan dilemma foglalkoztatta azóta is.

Már nem volt benne egészen biztos, hogy ebben a furcsa játékban, küldetésben, vagy a búbánat se tudja, hogy miben egyáltalán még ő a kormányzója Osmosis Köztársaságnak. Hiszen tessék! Egy-két órára lehunyja a szemét, és közben minden döntés megszületik nélküle. Arról nem is beszélve, hogy Nihuc nyilvánvalóan nem az éj leple alatt tárgyalt Nerid királlyal, hanem sokkal korábban, már az Arénában.

Dariosz összerakta a képet, és immár biztos volt benne, hogy nem véletlenül távozott az Aréna dísztribünjéről a király és a vezérezredes szinte egyszerre. És most már arra is emlékezett, hogy milyen volt az arcuk, amikor visszaérkeztek a helyükre. Ugyan nem egyidőben, de hát utólag már nem kell túl nagy fantázia ahhoz, hogy az ember biztos lehessen benne, valahol lefolytattak egy fontos megbeszélést. Tehát őt már akkor kizárták, amikor még fényes nappal volt, ő pedig a helyszínen tartózkodott, és nagyon is ébren volt.

„Kezd az egész nagyon követhetetlenné válni” – aggodalmaskodott magában a kormányzó, és megállapította, hogy amióta az első földi emberrel találkozott, most érzi a legkevésbé, hogy bármiféle irányítás lenne a kezében. Androidok, metamorfok, Osmosis egén felbukkanó, de

amúgy láthatatlan úrsiklók, egy komplett nyelvet egy nap alatt megtanuló figurák... hát ki bírja ezt követni?

Csakis úgy tudta magát lenyugtatni, hogy Sztavrila alakját idézte fel az emlékeiben, de egészen konkrétan a meztelen alakját, és gondolatban megpróbálta rekonstruálni a legutolsó eseményeket, de rá kellett jönnie, hogy lovaglás közben nem egyszerű dolog ám az ilyesmi.

Aztán újra dühös lett magára, amiért Nihucnak kellett kioktatnia őt Osmosis törvényeiből, amikor jószerével még el sem hagyták a belvárost. De hát mit csináljon, ha egyszer képtelen megtanulni ezeket a hülye kunkorgós betűket, amelyekkel a törvényeket leírják? Nem hívhat magához minden reggel egy papot, hogy ugyan, tiszteletreméltó padre, legyen már oly kedves, és olvassa fel nekem mindazokat a paragrafusokat, amelyek ismerete ma még jól jöhet a kormányülésen, tekintettel a napirendi pontokra!

Hosszú éveken keresztül abban a hiszemben kormányzott, hogy ezeket a feladatokat Trin leveszi a válláról, és persze ez így is történt, de hát nagyon más békeidőben irányítani egy államot, meg olyan helyzetben, amikor csakis az olimpia akadályozza meg a hadiállapot kihirdetését. Azt természetesen elismerte magában, hogy az öreg titkár mindig kisegítette ilyen ügyekben, szinte kérnie sem kellett, és Trin hűséges szolgálata nélkül már rég megbukott volna. De egyre feszítőbb méretűvé növekedett a lelkében az a félelem, hogy amíg nem ismeri meg az utolsó betűig Osmosis Törvénykönyvét, addig nem lehet igazán autonóm uralkodó, és mindig mások segítségére fog szorulni.

Ezzel szemben Mario az Osmosisban hatályos jogszabályok helyett egyvégtében Emmára gondolt, és már nagyon szeretett volna egy kiadós alvás után mellette ébredni. Örületesen hiányzott neki a kedvese, és úgy érezte, nem képzelhető már el az élet Emma nélkül. Csak remélni merte, hogy ez a drága lány megérti, miért ilyen fontos neki Osmosisnak, ennek a számukra új világnak a sorsa, a köztársaság jövője, és minden neheztelés nélkül fog a karjaiba omlani, amikor végre újra találkozhatnak.

Ennél csak egyvalami foglalkoztatta kitartóbban. Szeretett volna valami kiemelkedő dolgot véghez vinni, egy igazán nagy és emlékezetes hőstettet, és azt remélte, a szurdokban erre lehetősége is lesz. Csupán kellő odafigyelés, minimális színészi képesség és jó reakcióidő kérdése az egész.

A merénylet óta sokszor jutott eszébe, hogy különleges képességei folytán igazán kitüntethetné már magát egy csodaszámba menő cselekedettel, és akkor többé nem lesz kérdés, hogy ha elindul néhány hintó az Aréna felé, ő melyikben kaphat helyet.

Nagy várakozással tekintett hát a várható harci cselekmények elé, és örömmel vette észre, amikor a gyér holdfényben feltűntek a szurdokot ölelő hegyek körvonalai a horizonton.

Az öt fős menet végén haladó két anagur harcos némán lovagolt egymás mellett. Túl sok megbeszélni valójuk nem akadt, mert egyrészt egy árva szót sem értettek abból, ami a Kormányzói Hivatalban meori nyelven elhangzott, másrészt pedig, amit a különböző szereplők hanghordozásából és arc kifejezéséből le lehetett szűrni, azt már réges-rég kitárgyalták, még a különítmény kilovaglásának idején.

– Úgy látom, a metamorf kezd elszabadulni, és ez Dariosz barátunknak nem annyira tetszik – jegyezte meg a tatár, mire Attila csak annyit válaszolt:

– Valljuk be, ez ellen nem sokat tehet.

Ezzel kész is volt a törzsfők eszmecseréje, mert az anagurok sohasem szaporítják feleslegesen a szót, innentől kezdve pedig azt várták, hogy mi fog történni a szurdokban.

A menet elején Nihuc vezérezredes lovagolt, de hogy az ő áramköreiben miféle elemzések, kalkulációk és értékelések születtek meg, arról momentán legfeljebb Guzel és Baskír értesülhetett.

Amikor az öt lovas odaért a helyszínre, Dariosz tiszteletét tette a fák mögé rejtett táborban Nerid királynál, ám haladt is tovább, hiszen a fő feladata nem a parolázás volt, hanem a helyének minél gyorsabb elfoglalása. Felkaptatott hát a keskeny ösvényen egy felvezető katonát követve, aztán várta a fejleményeket.

Mario igyekezett a kormányzó közelében maradni, a két anagur törzsfő viszont majdnem a szurdok nyugati bejáratáig lovagolt előre, mármint fönn, a sziklás hegyoldal szűk csapásain, míg végül a hátasaikat a Fekete Ezred katonáira bízták, és immár gyalogosan foglalták el leshelyüket egy erre alkalmasnak mutatkozó kőtömb mögött.

Nem kellett sokáig várakozniuk, hamarosan feltűnt a szurdok nyugati bejáratánál néhány gyalogos.

– Megérkeztek a felderítők – súgta oda a társának Szubotáj. – Azért azt megállapíthatjuk, hogy nem bíznak semmit a véletlenre, ők is tudják, hogy ez nem egy olyan terep, ahová okos dolog csak úgy besétálni.

– Igaz – bólintott Attila –, de szerintem ez csak afféle rutin. Nem úgy festenek ezek a fickók, mint akik bármiféle ellenséges jelenlétre számítanak itt. Szerintem meg vannak róla győződve, hogy egészen a fővárosig menetelhetnek, ott pedig egy könnyű terep vár rájuk, romba dőlt épületekkel, leégett városnegyedekkel és kellően ideges és elégedetlen lakossággal.

A magyarnak igaza lett, a felderítőknek vélt férfiak némi felületes szemlélődés után visszafordultak a szurdokból, és ekkor már tényleg azt lehetett várni, hogy hamarosan megérkezik a „fősereg” is, a másfélezer talpassal.

Hát tényleg megérkeztek. És valahogy még a sötét hegyoldalak is azt visszhangozták az ezüstös holdfényben, hogy ezek a fickók aztán nem riadnak vissza senkitől és semmitől.

Kicsivel odébb Mario is elfogódottan szemlélte a menetet, és egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy mindenképpen akar-e ő itt és most valamiféle hőstettet véghez vinni. Aztán összeszorította a száját, és azzal biztatta magát, hogy már a merénylet napján is levágta egy efféle orzó gazembernek a fejét, tehát semmi sem indokolja a lelkesedése elcsitulását, elvégre ő a Sebezhetetlen!

Ebben a pillanatban a felkelő nap első sugarai végigpásztáztak a szurdokon, és különös fényglóriákat vontak a kiálló sziklaszirtek köré. Mario megbűvölve bámulta a látványt, és arra gondolt, micsoda értelmetlen, primitív és méltatlan dolog a háborúskodás, amely távol esik minden isteni és emberi szentségtől, hiszen ahelyett, hogy hagyná kitárulni a világ csodáit azok előtt, akik azt a világot lakják, mindent beszenyez a saját mocskával, és nem engedi, hogy saját magán kívül másra is kellő figyelem vetülhessen.

Az olasz fiútól nem messze Dariosz is árgus szemekkel figyelte a menet bevonulását a szurdokba, és amikor azt látta, hogy már az elszánt horda

utóvédje is megérkezett a terepre, akkor felült a lovára, és kilépdelt egy sziklaperemre, jobb és bal oldalán a Kormányzói Testőrség egy-egy tagjával.

– Menet, állj!!! – bődült el öblös hangon, és a szemközti sziklafalak hátborzongatóan visszhangozták a kiáltását. – Dariosz szól hozzátok, Osmosis Köztársaság kormányzója!

Ezen bemutatkozás nyomán az első sorokból, amelyek nem is voltak olyan távol a kormányzó által uralt sziklaperemtől, azonnal nyílvevesszők indultak el röppályájukon, de mindegyiket védte a pajzsával a két testőr. Közben odalenn, a szurdokban is zajlottak az események, mert a legnagyobb termetű főemberek éktelen káromkodás kíséretében rohantak rá az első sorokból nyilazókra:

– Megvesztetek? Mi a cemende anyátokért lövöldöztök? Majd Osmosisban, a saját népe előtt kell fejét venni, ti szerencsétlen barmok! – átkozódtak az orzó parancsnokok, de ez nem hallatszott fel a hegyoldalak magasságáig, ott csak annyit lehetett érzékelni, hogy valami nézeteltérés támadt az első sorokban.

Dariosz nagy levegőt vett, és így folytatta:

– Nyomatékosan közlöm, hogy a Törvénykönyv értelmében, aki Osmosis Köztársaságra felfegyverkezve támad, az többé nem tekinthető Osmosis alattvalójának. Legyen akár polgár, paraszt vagy rabszolga, a támadás pillanatától úgy tekintünk reá, mint hontalan betolakodóra! Ellene minden megtorlás megengedett, egyenesen kívánatos! Jól vessétek az eszetekbe szavaimat ti, ott lenn, akik arra készültök, hogy a fővárosba vonulva, fegyverrel az oldalatokon zavargást szítsatok! Nincs kegyelem, mindenkit felkoncolunk, aki ellenáll! Osmosis Köztársaság kormányzója, egyben a hadsereg főparancsnoka, Dariosz beszélt hozzátok!

A két anagur törzsfő később úgy számolt be a történelekről, hogy ekkor mintha némi zavarodottság lett volna úrrá a menetoszlopon, és ezt még a nyugati kijárónál is érzékelni lehetett...

200. fejezet

A kormányzó igen hosszú hatásszünetet tartott. Nihuc részletes iránymutatása alapján pontosan tudta, hogy most mi a teendője.

Beszüntette a szónoklatot, és várta a hatást, ehhez pedig idő kellett. Közben ő is érzékelte, hogy némi zavarodottság lett úrrá a lázadók menetoszlopában, viszont azt is konstataálta, hogy Mario ott helyezkedik mögötte, és szinte sűt róla az izgalom és a tettvágy.

Dariosz megfordította a lovát, lassan odaléptetett az olasz fiúhoz, és határozottan így szólt hozzá:

– Keresd meg az anagur törzsfőket, és maradj velük.

Majd látva, hogy Mario értetlenül pislog rá, halkán, de igen erélyesen hozzátette:

– Ez parancs, nem ajánlás!

Azzal faképnél hagyta a becsvágyó fiatalat, és újra elfoglalta a helyét, legkedvesebb harci lovát a sziklaperem széléhez vezérelve. Mario pedig csalódottan és kedvetlenül rántotta meg hátasa kantárját, hogy az utasításnak megfelelően nyugat felé vegye az irányt, és felléptessen a szurdok másik vége felé vezető ösvényen.

Dariosz úgy érezte, elég volt a hatásszünetből, így hát újra elkiáltotta magát:

– Még egyszer és utoljára megismétlem! A Törvénykönyv értelmében, aki Osmosis Köztársaságra felfegyverkezve támad, az többé nem tekinthető Osmosis alattvalójának! Legyen akár polgár, paraszt vagy rabszolga, a támadás pillanatától úgy tekintünk reá, mint hontalan betolakodóra! Nem lesz kegyelem, mindenkit felkoncolunk, aki ellenáll! Osmosis Köztársaság kormányzója, Dariosz beszélt hozzátok!

Odalenn az orzó parancsnokok próbálták feltüzelni az embereiket, főleg a látványosan elbizonytalanodókat. Efféle szózatok röpködtek a sorok között:

– Ne hallgassatok rá! Ez már csak kétségbeesett vergődés! Képzeljétek el, mekkora baj lehet a városban, ha elénk jött ez a nyomorult a maradék csapatával, és meg akarja akadályozni, hogy bejuthassunk Osmosisba! Az is lehet, hogy a főváros népe már csak minket vár, hogy leverhesse végre ennek az álnok kurafinak az uralmát!

A szoros keleti végében ekkor valami elképesztően színpompás jelenet volt kibontakozóban. Feltűnt Nerid király az emberei élén a szurdok bejáratánál, és a felkelő Nap fénye úgy vetült rá hátulról, mintha

valamiféle istenség szállt volna le az égből Evilágra. Az uralkodó lassan, méltóságteljesen léptetett lova hátán, magasba emelve a hosszú nyelvű királyi jogart, amelynek égbe nyúló végén Neridea címere tündöklött, semmivel össze nem téveszthető módon.

A szurdok mélyén, a lázadók menetében újabb moraj támadt:

– Látjátok? Megjött a Neridea Ezred! Ők is mellettünk vannak! A kormányzónak befellegzett! A köztársaságnak vége! Irány Osmosis! Verjük le végre ezt a torz hatalmat! Vesszen Dariosz! – Efféle kiáltások szaladtak végig a lázadók soraiban.

Időközben Mario megérkezett az anagur törzsfők leshelyéhez, leszállt a lováról, és odakúszott a kíváncsian szemlélődő földi társaihoz a kőtömb takarásába.

–Nocsak, te itt? – csodálkozott el Attila, majd nem bírva kulturális jellegű kíváncsiságával, igen halk, de céltudatos érdeklődésbe fogott: – Te fiú! Ugyebár te jól beszéled a norling nyelvet, és talán otthon vagy a déli szlengben is. Áruld már el nekem, mit jelent az a szó, hogy pecs, amit ez a bűdös népség odalenn percenként ejt ki a száján!

Mario talán ekkor mosolyodott el először a nap folyamán:

– Pecs?... Hát, ez igazán nem bonyolult. A pecs annyit jelent a norling nyelvben, hogy fasz.

– Ne már! – hüledezett a magyar. – Azt akarod mondani, hogy ez az orzó csürhe egyfolytában sérteget boldog-boldogtalant? Hát ezek mást se harsognak egymás arcába, mint pecs, pecs, pecs!

– Nem vagyok nyelvész, mit tudhatom én ezt? – vonogatta a vállát Mario. – Csak annyit tudok, hogy ezek az orzók egy furcsa, keverék nyelvet beszélnek, amely meori és norling szavakra alapul. Ha egyszer a faszt a norlingoktól vették át, akkor nincs mit tenni, mert az bizony a pecs.

Végszóra, mintha csak illusztrációt akartak volna nyújtani az odalenn veszekedő lázadók, az egyik parancsnok nekiesett egy megszeppent atyafinak, aki éppen leejtette a kardját, és hátrálni kezdett a nyugati bejárat felé, hogy kimeneküljön a katlanból:

– Vedd fel a fegyveredet azonnal, te szánalmas pecs! Most akarsz urinko elo, amikor megérkezett a Neridea Ezred? Hogy a lópecs szaladjon végig a dreonol testedben, te gyáva pergola!

Kissé fentebb, a szikla mögött Attila elégedetten megjegyezte:

– Na, hát most már legalább egy százalékát megértettem a derék parancsnok mondanivalójának. Szerinte a kardját elejtő ember egy fasz.

Szubotáj elvigyorodott:

– Neked ehhez tényleg segítség kellett? Maga a jelenet nem árulta el számodra, hogy mi a szituáció?

Aztán hirtelen elhallgattak, mert a szurdok keleti végében Dariosz újra megszólalt, és bár a sziklafalak erősen visszhangozták a kormányzó szavait, a nyugati bejáró közelében azért már oda kellett figyelni, hogy meg is lehessen érteni az elmondottakat.

– Tudjuk, hogy honnan jöttetek! – dörögte a kormányzó. – Azt is tudjuk, mi a célotok! Orzók vagytok, és azért szívárogtatok be a mi békés szigetünkre, hogy lázadást szítsatok! Mivel nem lépett ki a soraitokból senki, hiába figyelmeztettelek titeket kétszer is, és nem tette le a fegyvert, immár a kegyelem lehetősége elveszett! Ettől a pillanattól fogva mind orzók vagytok, és kegyelmet már senkitől sem kérhettek!

Ha eddig csak bizonyos zavarok mutatkoztak a lázadók soraiban, hát most teljes lett a fejetlenség. Nem is volt ezen mit csodálni. Nagyon könnyű úgy beszivárogni egy szigetre, hogy az ember azt hiszi, teljes titok övezi a műveletet, amelyikben részt vesz, de egész más, ha szembesülnie kell azzal, hogy lelepleződött a terv. Nagyon könnyű belehelyezkedni abba a szerepbe, hogy te csak egy elégedetlen osmosisi polgár vagy, esetleg egy szökött rabszolga, de egész más, amikor lelepleződsz, és már mindenki tudja, hogy az orzók zsoldosai közé tartozol. Nagyon várja az egyszeri harcos a Neridea Ezred feltűnését, amikor azt hiszi, hogy azok a katonák mind vele vannak, de egész más érzés ráébredni, hogy azok a katonák pontosan tudják, te orzó vagy, és égnek a bosszúvágytól, hogy némi elégtételt vehessenek a hazájuk elfoglalásáért.

Nerid király megállította a lovát. A bal kezében tartott címeres jogar mellé most jobbjaival előhúzta a kardját, magasba emelte, és vészjósló hangon elordította magát:

– Előre, fiaim!

És a Neridea Ezred megindult a lázadók felé, de mielőtt az összecsapás bekövetkezett volna, a szurdok két oldaláról irtózatoss nyílzápor zúdult a

völgyben tanácstalankodó gyülelés hadra a Fekete Ezred íjászainak köszönhetően.

Már nemcsak egy-egy harcos dobta el a kardját odalenn. Még olyanok is menekülésbe fogtak, akik nem is Osmosis Köztársaság alattvalói voltak, hanem orzók, de azt remélték, hogy kiadhatják magukat helyi polgároknak, hátha bízhatnak Dariosz kormányzó nagy hírében, aki az egész Szigetvilágban a legkegyelmesebb uralkodóként volt ismert, és megúszhatják ezt a balul sikerült kalandot.

A többiek számára viszont valóban nem volt irgalom. Dariosz a sziklaperemről figyelte, mikor lesz szükséges a saját csapatait segítségként küldeni a Neridea Ezred támogatására, de erre végül nem került sor. Nihuc kifejezetten azt kérte tőle, hogy csakis akkor adjon parancsot a Fekete Ezred bevetésére, ha úgy látja, hogy a nerideai katonák valamilyen módon hátrányba kerülnek a harctéren, de ez a kimenetel egyetlen pillanatig sem állt fenn. Mindvégig óriási fölényben, hatalmas elszántsággal, brutálisan kegyetlen módon mészárolták le az orzókat, vagy bárkit, akit annak hittek, és mire a Nap bevilágította az egész szurdokot, ott már nem láthatott mást, mint hullahegyeket és gazdagon patakzó vért.

201. fejezet

Mario megsértődött. Nehezen lehetne más szavakkal jellemezni az olasz fiú lelkiállapotát. Még hajnalban is azt hitte, bizalmi embere lett a kormányzónak, erre tessék! Dariosz úgy hajtotta el maga mellől, mint valami szemtelen piaci legyet.

Hősünk egy kiálló sziklaszirtről nézte végig, ahogy a Neridea Ezred ráront az orzókra. A csata kimenetele egy pillanatig sem volt kérdéses. Mario hamar el is veszítette minden érdeklődését. Dacosan úgy döntött, hogy ha egyszer itt nincs rá szükség, ráadásul a látvány sem köti le különösebben, akkor ő most szépen hazamegy a kedveséhez.

Ellovagolt a nyugati kijáróhoz, de ott útját állták a kormányzói testőrség jeles tagjai. Ám amikor felmutatta a jelvényt, amelyet Dariosztól kapott, azonnal továbbengedték.

Végigvágatott a nyugati úton, és közben egyfolytában dúlt-fúlt magában. Úgy érezte, nem ért már semmit. Sem azt, ami vele történik, sem pedig azt,

ami körülötte. Momentán egyetlen vágya volt csupán, mégpedig az, hogy mihamarabb Emma megnyugtató közelségében legyen. Csakis őt kívánta most maga mellett tudni.

Az Orgil-birtokhoz érve azt látta, hogy minden a megszokott rendben halad, a főváros környékén történeteknek még csak a szele sem ért el idáig. A napszámosoknak éppen az egyik intéző tartott eligazítást, a birtokfelügyelő pedig megkezdte körútját, és hátratett kézzel, akkurátus léptekkel elindult az ültetvények felé.

Mario úgy gondolta, ha már annak idején az ablakon át távozott a kedvese mellől, akkor úgy is fog visszaérkezni a közös lakosztályukba. Felállt hát a nyeregben, és úgy kapaszkodott fel a ló hátáról az erkély kiszögellésébe, a hátasát maga mögött hagyva, hogy még csak az sem érdekelte, mi lesz a jószág sorsa, megköti-e valaki, gondjaiba veszi-e egy szolga ezen a korai órán.

Csöndesen érkezett meg a helyiségbe. Az ágyon ott pihent Emma, az oldalán fekvé, egyenletesen szuszogva. A nagy melege való tekintettel csak egy vékony takaró fedte meztelen testét.

Mario gyorsan ledobálta magáról a ruháit, és odabújt a kedvese mellé. Jó darabig csak nézte némán, azzal a mosolygós révülettel, ahogy csak a legrajongóbb szerelmesek tudnak imádottjukra tekinteni. Gyönyörködött a lány nyugodt arcának békéjében, lehunytt szempilláinak álmodó elfedő titkában, alabástrom bőrének érintésre hívogató fényében, szabadon hagyott melleinek pihegő ragyogásában. Bár elcsigázottnak érezte magát, mégis feltört benne a vágy, és a keze megindult Emma arca felé. Nagyon óvatosan és végtelenül gyöngéden csak egy kósza szőke tincset simított félre a lány homlokán.

– Édes kincsem, én úgy imádlak... – suttogta átszellemülten, mire Emma, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, pusztán a hangjára reagálva boldogan magához szorította:

– Anyira hiányoztál, Mario úrfi!

Hősrünk most még az utált úrfi megszólítást is figyelmen kívül hagyta, és megkönnyebbülve ölelte át kedvesét, aztán az alvó női test melegétől és semmivel össze nem hasonlítható illatától megrészesgélve bebújt a pihekönyű takaró alá, és elhalmozta csókjaival Emma finom bőrét, a

hasától és csípőjétől lefelé kalandozva egészen a térdéig, majd immár egészen céltudatosan a lány belső combján haladt felfelé az ajkaival, és végül földöntúli örömeiben részesítette Emmát.

202. fejezet

A szurdok nyugati végében komor csapat fogadta a várható csata elől elmenekülő fickókat. Az előtérben egy hosszú asztal állt, azon könyökölt egy joviális százados. Mögötte kivont karddal marcona testőrök sorakoztak, az úton pedig, amely a szurdokba vezetett, egy egész századnyi lovas katona várt parancsra, teljes vértetben.

Megérkezett az első menekült a kivizsgálói asztalhoz, és akkor még egészen barátságosan ültették le őt a segédek a századossal szemben.

– Ki vagy? Honnan jöttél? Mi célból vagy itt? – kérdezte széles mosollyal a százados.

– A nevem Kailig, egy osmosisi ötvösmester fia volnék, nagyuram – magyarázta a delikvens –, én igazából nem is tudom, hogy hogy keveredhettem ebbe a menetbe. Jöttem hajnalba' itten a nyugati úton a város felé, aztán egyszer csak látom ám, hogy készül valami izé!

– Izé? – ismételte meg a százados. – Mit értesz pontosan ez alatt? – kérdezte, és közben a szénceruáját a pergamen fölé helyezte, mint aki fontos adatot szeretne lejegyezni.

– Tetszik tudni, az úgy volt – váltott fontoskodó stílusra a gyanúsított –, hogy jövök itten az úton, kel fel a nap, meg minden, hát egyszer csak...

– Egyszer csak rájöttél, hogy te egy orzó vagy! – egészítette ki a vallomást a százados. – Nem ezt akarod bevallani?

A delikvens erre úgy elámult, hogy azt sem lehetett tudni, valójában mitől kerekedett ki a szeme, a felháborodástól vagy a csodálkozástól.

– Orzó? Én??? – mutatott magára, hogy egészen egyértelmű legyen a személyi azonosítás. – Hát már hogy lennék orzó, nagyuram, amikor most mondom, hogy egy osmosisi ötvösmester fia vagyok? A drága jó apámat akartam meglátoga...

– Hogy hívják az apádat, és melyik utcában van a műhelye? – vágott közbe a százados.

– Melyik utcában is, melyik utcában is...? – vakargatta a fejét a kihallgatott, aztán kibökte: – A Dicsőség utcában. Ott van. Dicsőség utca. Igen. Ez a neve.

– Osmosis fővárosban nincsen Dicsőség utca – szögezte le a százados, aztán felemelte a jobb kezét, mire előlépett mögüle két katona, elragadták az akkor már meglehetősen pesszimista fickót, egy emelvényre hurcolták, és lerángatták róla a ruháit. Aztán az emelvény közepén díszelgő cölöphöz kötözték, és megkezdődött a korbácsolás.

A százados közben felállt az asztalra, és a következőket harsogta a menekültek felé, akik tömött sorokban, két oldalról osmosisi katonák felügyelete mellett sorakoztak előtte:

– Megpróbálhatod kiadni magad másvalakinek, mint aki vagy! Csak nem érdemes! Mert ez lesz a vége!

Közben a kijelölt katona a korbáccsal olyat rávert a hazudozó nyomorultra, hogy annak fájdalmas üvöltése talán még a felkelő Napig is elhallatszott.

– Ez itt Osmosis Köztársaság! – harsogta a százados. – Kérhetsz méltányos elbánást, de úgy nem, hogy mindjárt az első lépésként belehazudsz a pofámba! Ha belehazudsz a pofámba, akkor hamar a cölöpön találsz magad!

Jött a következő korbácsütés, amelynek következményeként már cafatokban szakadt le a bőr a delikvens hátáról, a százados viszont a legteljesebb lelki nyugalommal ült vissza az asztal mellé, és az eléje bocsátott menekülttől rendkívül joviális arccal kérdezte meg:

– Ki vagy? Honnan jöttél? Mi célból vagy itt?

203. fejezet

A szurdoki csata után Nihuc vezérezredes kocsin hazavitette magát. Már javában reggel volt, így nemcsak a szolgák voltak ébren, hanem a felesége és a kislánya is. Az utóbbival futott össze először, a hatéves csöppség az előszoba egyik sarkában gubbasztott, és a kedvenc szövetbabáját dajkálta.

Nihuc leguggolt hozzá, gyöngéden végigsimított a kislány arcán, és megkérdezte:

– Reggeliztetek már a mamival, kincsem?

A kislány megrázta a fejét, de közben nem nézett az „apjára”.

A vezérezredes különös, addig nem tapasztalt szorítást detektált azon a helyen, ahol – ha ember lett volna – a gyomrának kellett volna elhelyezkednie. Ennél is furcsábbnak találta, hogy valamiféle halvány elégtétel érzése bukkant fel az elméjében, amikor egy pillanatra felidézte, hogyan bánt el a Pépes Arcú fedőnevű célszeméllyel.

Aztán fölegyenesedett, és miközben továbbra is a kislányt nézte, kénytelen volt megállapítani magában, hogy bár nagyon szeretne segíteni ezen a csöppségen, ám ha létezik olyan lény Evilágon, aki erre a legkevésbé sem alkalmas, az sajnos pont ő.

Magára hagyta a gyermeket, és elindult, hogy felkutassa a feleségét. Az asszonyra a fésülködőasztalánál talált rá, röviden köszöntötte, aztán mintha csak a testőrök között lenne, pattogó parancsszavakkal vezényelve felszólította, hogy csomagoljon össze, amilyen gyorsan csak tud, mert neki és a kislánynak haladéktalanul el kell hagyniuk Osmosis szigetét.

– De hát mi történt? – kérdezte rémülten a nő.

– Inkább mi nem történt – javította ki fásultan Nihuc. – Nem égett le a város a folyó túlsó partján, nem tört ki semmiféle királypárti lázadás, és nem is érkeztek felmentő seregek a Szigetvilágból, kivéve egy csapatnyi orzót, akiket viszont a Neridea Ezred napfelkelte után pillanatok alatt szétvert. Mármint azokat, akik nem futottak el mindjárt a csata elején.

– Minden istenekre, én ezt nem értem... – dadogta az asszony.

– Mit nem értesz, drágám? Elbuktunk – szögezte le a vezérezredes. – Én, személy szerint is elbuktam, a királyság ügyével együtt. Te pedig most szépen felállsz, és elkezdesz csomagolni. Nincs sok idő, a kocsik már odalenn vár.

– De hát...

– Könyörgök, ne kezdj most el hápogni! Nem hallottad, mit mondtam? A királypárti nemesség fele már halott, a másik felét a napokban fogják

begyűjteni a kormányzó emberei! Az ő sorsukra akarsz talán jutni?
Gondolod, hogy a testőrparancsnok feleségével elnézőbbek lennének?

– Nem hinném...

– Akkor meg ne bámulj így rám, hanem tedd, amit mondtam!

Az asszony végre felfogta, hogy nincs idő akadékoskodni. Felkelt az asztal mellől, és elsietett, hogy hozzálasson a csomagoláshoz. Nihuc pedig bement a dolgozószobájába, és lekucorodott a padlóra az íróasztala mögött. Kinyitott egy fiókos szekrénynek álcázott bútorlapot, majd az amögött talált fémládikából papírokat és bőrtasakokat vett elő.

Nem sokkal később már a felesége hálósobájában állt, és miközben sorra átadta az asszonynak az imént előhalászott holmikat, mindegyikhez használati utasítást fűzött:

– Ezen a papíron szerepel minden, amit elsőként tudnod kell. A kocsiban majd átolvasod. Itt a hajó neve, a kapitány neve és egyéb szükséges adatok. Nem kell aggódnod, minden eshetőségre felkészültem, és már jó előre gondoskodtam rólatok, ha netán balul ütne ki az akciónk. Hát most balul ütött ki.

Az asszony elsírta magát:

– Te olyan jó ember vagy, Nihuc...

– Ne bőgj, drágám, mert most erre sincs idő! – torkolta le a vezérezredes. – Tessék, itt van egy kis pénz. Ezzel sokáig kihúzhatod. A kapitányt nem kell kifizetned, azt már korábban elrendeztem. Brindea szigetén fog partra tenni titeket. Itt egy boríték, annak az embernek a neve és címe szerepel rajta, akit meg kell keresned a kikötőben. Ő már tudni fogja a többit, és gondoskodni fog arról, hogy jó sorotok legyen, amíg én megérkezem.

– Hát utánunk jössz? – csillant fel a remény a nő szemében.

– Azon vagyok, hogy sikerüljön, és akkor hamarosan újra együtt leszünk.

– És ha nem sikerül?

Nihuc nagyot sóhajtott:

– Akkor őrizz meg jó emlékezetedben, és nagyon vigyázz a kislányunkra.

Az asszony szomorúan hajtotta le a fejét, és lassan hátat fordított a férjének. Az ajtó felé indult, hogy szóljon a szolgálóknak, vigyék le a kocsiba a poggyászeit, de Nihuc elkapta a karját:

– Még egy szóra, kedvesem.

Amikor az asszony visszafordult, olyan elementáris erőt érzett a férje tekintetéből áradni, mint még soha.

– Ha egy hónap múlva sem jelentkezem Brindea szigetén, akkor tudd, hogy nem sikerült a tervem, és már nem élek – jelentette ki csöndesen, de nagyon határozottan Nihuc. – Onnantól kezdve számolj le minden reménnyel. Nem várom el, hogy gyászolj. Menj férjhez újra. Legyen egy rendes apja ennek a kislánynak. És ígérd meg nekem, hogy az én nevemet soha előtte ki nem ejted, rólam soha, semmit nem mesélsz neki. Tégy úgy, mintha én soha nem is léteztem volna.

204. fejezet

A vörös hajú lány láthatólag valami nagyobb, de kellően rövid fatörzs után kutakodott a Balinos folyó partján.

– Megkérdezhetem a nevedet? – kiáltotta oda Baskír. – Csak hogy tudjam, hogyan szólíthatlak, ha már ilyen szerencsésen mindig összetalálkozunk.

– Raudona vagyok – vetette oda a lány, láthatólag nem tulajdonítva különös jelentőséget ennek az adatnak, aztán felmarkolt egy emberi számítás szerint baromi nagy rönköt, és elkezdte a víz felé húzni.

– Hát, az nem kicsi – dünnyögte maga elé az öreg Tanító.

– Na, jöjjön, bácsika, gyorsan kapaszkodjon rá, aztán mire kettőt pislog, már a túlparton is leszünk! – parancsolta Raudona, és Baskír valamiért úgy érezte, hogy nincs is más választása.

Nem sokkal később már a farönkön ült, arccal a menetiránynak, hátul meg a lány úszott, és közben olyan sebességgel tolta maga előtt a rönköt, hogy Baskír újra megerősítést kapott: ez a vörös démon nem lehet evilági ember. De még földi sem.

Az öreg Tanító elgondolkodva nézett maga elé, és most már attól tartott, hogy az agykapacitása is vészesen kezd lemerülni. Máskülönben minek

lenne tulajdonítható az, hogy minden kalkulációja végén nonszensz eredmény jön ki? Hiszen egyrészt az adatok teljesen egyértelműen kizárják, hogy Raudona emberi lény volna, viszont a párhuzamosan futó valószínűség-számítás szerint meg annak az esélye, hogy a vörös démon egy android, gyakorlatilag konvergál a nullához... Magyarán szólva: az egyik számítás szerint az a legvalószínűbb, ami a másik számítás szerint majdhogynem lehetetlen?

Baskír most értette meg, miért mondják néha azt az emberek, amikor nagyon erősen gondolkodnak valamin, mégsem jutnak el a megoldásig, hogy „mindjárt megbolondulok”. Androidként eddig még csak halványan sem tudott elképzelni ilyesféle élményt.

Mit nem adott volna azért, ha most összeköttetésben lehetne Guzellel vagy Nihuccal! De jó ideje már ez sem volt lehetséges. Teljesen magára volt utalva. Főleg pedig erre a vörös hajú, cserfes hajadonra, aki öles fatörzseket mozgat úgy, mintha egy szimpla szalonnasütéshez keresne nyársat, és úgy úszik a vízben, mint egy tolóhajó.

Guzelnek egyébiránt Baskír problémái nélkül is megvolt a maga gondja, ugyanis ebben a percben lépett be Hódospatak alvégi kocsmájába, és örömmel állapította meg, hogy a korábban megbeszéltek értelmében Esteban főszakács már ott vár rá. Letelepedett a spanyol fiúval szemben az asztalhoz, és csöndben megkezdte az oktatást. Természetesen angol nyelven, hogy még csak kóbor szófoszlányok se buktathassák le őket a helyi parasztok előtt a titkos beszélgetésük tárgyát illetően.

Guzel úgy látta, hogy nem lesz könnyű dolga. A főszakács arcán ott ült minden csalódottság, amiért Osmosisból vissza kellett utaznia a Kalrund Fejedelemségbe. Ráadásul a megbeszélés sem haladhatott ideális tempóban, mert először is megzavarta őket a fogadós, aki egy koszos konyharuhával a karján odahaladt az asztalukhoz, és megérdeklődte, hogy mit fogyaszt az új vendég.

– Egy korsó mézsört kérek – válaszolta Guzel, és a maga részéről letudottnak vélte a párbeszédet. Nem így a fogadós, aki az irdalt nyúlhústól kezdve a barnaszószos báránybordáig mindent a vendége figyelmébe ajánlott. Nem annyira kedvesen, mint inkább rámenősen.

Ekkor már a helyiségben ülők csaknem fele őket figyelte. Guzel úgy gondolta, jobb a békesség, ezért a bordát választotta, és elégedetten konstataálta, hogy a fogadós végre visszavonul a pult mögé a koszos konyharuhájával.

– Ezt az egészet úgy fogd fel, mint egy vakációt – közölte a spanyollal halkan, miután újra kettesben maradtak, és a helyi atyafiak is visszatértek szokásos tevékenységeikhez, úgymint buta arccal bámulni a poharuk fenekére, illetve orbitális baromságokról beszélgetni kétszáz szavas szókinccsel.

– Mit értesz az alatt, hogy vakáció? – hunyorgott gyanakodva Esteban.

– Az az idő, amit Evilágon töltesz el, a földi életedből nem esik ki – magyarázta Guzel. – Pontosan ugyanoda és ugyanakkor fogsz visszatérni, amiko...

– Álljunk meg egy szóra – emelte fel a kezét a spanyol. – Ezt már odaát, a szigeten is magyaráztátok – emlékeztette a Tanítót, és közben lehetetlen volt nem észrevenni, a rövid idő ellenére micsoda nosztalgikus vággyal emlékezik vissza az Osmosisban szerzett élményeire. – Csakhogy van ám itt egy kis gond – mutatott rá Esteban. – Amikor én átkerültem ide, akkor a Földön éppen egy felszarvazott férj elől menekültem. Tehát ha egy mód van rá, ezt a visszatérést olyan negyedórácskával eltolni kérném, már csak a saját testi épségem miatt is. Hogy előre vagy hátra, az már szabadon választott.

Guzel hamiskásan elmosolyodott:

– Meglátom, mit tehetek, ha majd odakerül a sor. – Aztán hamar elkomorodott az arca: – Most azonban térjünk rá az itteni feladataidra. Mindenáron el kell érnünk, hogy visszakerülj Rőtvarba, ráadásul nem is pusztán abba az egzisztenciális állapotba, ahol voltál, hanem egészen be kell férköznöd a fejedelemség uralkodói körének bizalmába.

– A kiscsajnál szerintem ez menni fog – vigyorodott el kajánul a spanyol –, de a fejedelem velem sosem volt bizalmas. Az odáig rendben van, hogy imádta a főztömet. De hát azt ki nem imádja? Az is oké, hogy néha berúgva mondott a jelenlétemben pár dolgot, amit szerintem másnap megbánt volna, már ha emlékezik rá. Egyszer pedig egészen komoly beszélgetést tudtam kihallgatni. De ez minden. Igazából nem tudom, hogy mit vártok

tőlem. Mármint úgy értem a többszámot, hogy vágom a szitot, tehát te nyilvánvalóan a fejések közé tartozol, akik ezt az egészet itt szervezik, az öreg bácsival együtt.

Guzel most kissé ráhajolt az asztalra, és nagyon mélyen belenézett a főszakács szemébe:

– Úgy tekints magadra, mint egy igen magasan kvalifikált ügynökre. A te szereped ebben a játszmában kulcsfontosságú. A hírszerzésünk elsőszámú embere leszel a fejedelemségben. A képességeid is megvannak hozzá, és a lehetőségeid is. Felbecsülhetetlen szolgálatot tehetsz a közös ügyünknek, és ennek meg is lesz a jutalma.

Esteban egészen beleszédült a felvázolt perspektívába. Már egyre kevésbé sajnálta, hogy Evilág frissen megismert álmországból, Osmosisból ilyen hirtelen vissza kellett térnie az unalmas norling vidékekre, de hát azt mondja ez a fő-okosságszervező, hogy átmeneti lesz az egész. Ráadásul mindez sehogy sem befolyásolja a visszatérését a földi életébe. Mármint nem veszít otthon egy napot sem. Akkor meg mit kényeskedjen? Hát ez így tényleg egy oltári jó buli!

Illetve várjunk csak egy kicsit! Igenis befolyásolhatja a visszatérését a földi életébe, hiszen nyilván nem mindegy, hogy milyen színvonalon teljesít ebben a furcsa világban. Ez a muksó, aki elé épp most rakják le a báránybordát, meg a haverja, az az öreg, szakállas főszer tutira befolyásolni tudják az eredményt.

– Volna még egy nem egészen elhanyagolható kérdésem – szólalt meg Esteban a hosszas töprengés után. – Lehet-e valami bajom nekem itt ebből az egészből? Már úgy értem, némi kis felnégyelés, lefejezés, máglyán elégetés, meg efféle csinos módszerek, amelyek annyira divatosak itt mostanság.

– Nem lehet – szögezte le határozottan Guzel. – Vigyázunk rád.

A spanyol fiú láthatóan megnyugodott:

– Akkor most térjünk rá a gyakorlati megvalósításra – javasolta. – Hogy a fenébe’ tudnék én visszakerülni az uralkodó kegyeibe? Hiszen hosszú kvintákkal ezelőtt megszöktem tőle!

– Azt csak te tudod, hogy megszöktél – mutatott rá a Tanító. – És én most pontosan azért vagyok itt, hogy a fedőstorit kidolgozzuk. Elmondom,

hogy mi történt. Te nem megszöktél, hanem elraboltak. Mégpedig a Gunnerud Hercegség katonái. Nevezett hercegség udvarában elirigyelték a fejedelem főszakácsát, és mivel tudták, hogy más módon nem volna lehetséges megszerezni, foglyul ejtették ezt a kiváló séfet, elhurcolták a saját fővárosukba, és ott rabszolgamunkára kényszerítették Gunne-vár konyháján. Mindezt pedig a legnagyobb titokban, hiszen ugyebár ez súlyosan megmérgezhette volna a két, immár rokoni kapcsolatra lépett család viszonyát.

Esteban arcára kettős érzelmek ültek ki. Látszott rajta, hogy szerfölkött hízeleg neki, amit a személyének fontosságáról, a szaktudásáról és nélkülözhetetlenségéről állít ez a mese, azonban nem tartja annyira hihetőnek, hogy ilyesmit bárki bevegjen.

Guzel kitalálta a gondolatát, ezért nyomban belekezdett a kifejtésbe:

– Hogy egy sztori mennyire hihető, az nemcsak az elbeszélés módjától függ, hanem az alátámasztó körülmények mennyiségétől és milyenségétől is. A te esetemben például attól, hogy milyen állapotban kerülsz vissza ma este Rótvárba. Mert hogy még ma visszajutsz oda, abban biztos lehetsz. Na már most, nem mindegy, hogy teljesen ép fizimiskával kerül erre sor, vagy számtalan olyan külső jeggyel, amelyek mind arra utalnak, hogy téged az elmúlt időszakban valóban fogva tartottak, bántottak, gyötörtek, és kényszerrel vettek rá mindenféle cselekedetedre.

Nem tudni, hogy Estebant a már elfogyasztott ital, vagy a feladat grandiózus mivolta hozta-e lázba. Esetleg az a vágy, hogy hamarosan akár újra szeretkezhetne az édes kis Lanagriddal. Netán ezek összessége. Mindenesetre a spanyol ebben a pillanatban tisztán átlátta a feladatát, és ennek jegyében belekötött a fogadásba.

Mellesleg túl nehéz dolga nem volt, mert az illető éppen ekkor jelent meg az asztaluk mellett, és a szokásos retkes konyharuhával a karján megbántottan reklamálni kezdett:

– Úgy látom, nem ízlik sem a söröm, sem a főztöm.

Guzel az érintetlen tányérjára és a hasonló paraméterekkel rendelkező söröskorsójára pillantott, de aztán végtelenül szelíden és kedvesen így szólt:

– Bocsássa meg nekem, fogadós uram, de kissé elbeszélgettük az időt a barátommal.

No, a spanyol korántsem volt ilyen joviális.

– Te amúgy mi a pecsemet sertepertélsz itt, miért nem takarodsz vissza a pult mögé? – érdeklődött Esteban.

– Hogy mit mondtál, fiatal barátom? – tette át érdeklődésének fókuszát a fogadós a nem fogyasztó vendégről annak asztaltársára.

– Jól hallottad, seggarc! – biztosította a spanyol. – Nem az a dolgod, hogy körbejárj itt, aztán mindenkit lebasszál, hogy mit evett, meg mit ivott! Hol tanultad te a vendéglátást? Egyáltalán hogy mersz nekünk beszólni? Mi az anyád közöd van hozzá, hogy abból, amit amúgy kifizetünk, mit eszünk meg, mit iszunk meg?

– Jól hallottam, hogy anyámat emlegetted, te ripők? – tudakolta a fogadós, és a nyomaték kedvéért átfordította a karján lógó konyharuhát, és ezt csak azért lehetett nehezen értelmezni, mert az említett szövetdarab fonákja pont ugyanolyan szutykos volt, mint a színe. Mindenesetre ekkor már a környékbeli asztaloktól is felálltak a helyi atyafiak, mert bár nem látták át a nézetelérés teljes paradigmáját, azt azért érezték, hogy óriási bunyó van kilátásban.

– Te beszótá a fogadósnak, he!? – emelkedett fel az asztala mellől egy nagydarab, de erősen pocakos atyafi, és nehezen lehetett volna megfejteni, hogy az általa alkalmazott fonémák most a kérdő, a kijelentő vagy a felszólító mód alá sorolhatók-e be. Rendkívül értelmes tekintetét nézve pedig az is talányos volt, hogy akár az igen, akár a nem választ képes lett volna-e megfelelően feldolgozni.

Mindenesetre egyvalami biztosnak tűnt. A helyiségben túlteng az illemtanárok aránya, és itt lassan már mindenki Estebant akarja tiszteletre tanítani.

205. fejezet

Trin, a derék öreg titkár és három katona a délnyugati út melletti fák árnyékában időzött, amikor bevágatott közéjük a felderítőnek kiküldött negyedik lovas, és szolgálatkészen jelentette, miszerint az egyházi menet

feltűnt a kanyaron túl. Ekkor mindannyian lóra ültek, és kiléptettek az útra, majd Osmosis felé poroszkálva megvárták, hogy a díszes hintó és kísérete utolérje őket. Amikor pedig ez megtörtént, Trin leszállt a lováról, és kinyitotta a legfőbb egyházi méltóság kocsijának ajtaját.

– Nagy tisztelettel köszöntelek, kegyelmes uram – üdvözölte a főpapot. – Ugye, megengeded, hogy becses társaságodat élvezzem, amíg visszahajtatunk Osmosis fővárosba? Kissé meggyötört engem a lovaglás, hiszen nem vagyok már fiatal.

Zsatar égett a vágytól, hogy egy, a kormányzóhoz ilyen közel álló embertől szerezzen friss információkat, ezért nagyvonalúan intett a titkárnak, hogy csak tessék, szálljon be a hintóba.

– Elcsigázottnak. Látszol – lihegte nagy szünetekkel, ahogy szokta, és kíváncsian várta, mit mond erre Trin. A titkár azonban elsőként rácsodálkozott a vele szemközti ülésen helyet foglaló Uvon padréra:

– Nocsak, hát téged is látni, tiszteletreméltó padre? De régen találkoztunk!

Uvon válaszolni akart valamit, de a főpap türelmetlenül lihegve megelőzte:

– Mondd csak. Titkár úr. Mi dolgod volt? Neked errefelé?

– A Plimor-fennsík erdeit kellett szemrevételeznem ezen a korai órán, kormányzó urunk személyes utasítására – felelte Trin.

Zsatar alig bírta visszafojtani a mosolyt, amely mindenáron ki akart ülni az ábrázatára. Ugyan mi másért küldené ki Dariosz az egyik legfontosabb bizalmi emberét holmi erdei szemlére, ha nem azért, mert a város leégett, és most mindenholnan faanyagot kell szerezni a mielőbbi újjáépítéshez?

– A hosszadalmas lovaglás azonban már nem nekem való, ezt be kell lássam – panaszkodott Trin. – Elszállt fölöttem az idő, nincs mit tenni. Régebben meg se kottyant volna nekem egy efféle kilovaglás, akár még két-három esztendővel ezelőtt is vígan vállalkoztam volna rá, de most úgy érzem magam, mintha a nyereg minden csontomat kínkeservesen megropogtatta volna.

A főpap próbált együttérző arcot vágni, csak nem sikerült neki. Lelki szemei előtt megjelent a füstölgő romhalmazzá vált Osmosis, no meg a kétségbeesett arcú Dariosz kormányzó, aki tanácstalanul álldogál egy elszenesedett gerendán, aztán utasítja a személyi titkárát, hogy sürgősen

mérje fel, mennyi fát lehet nyerni a Plimor-fennsík állami tulajdonú erdeinek tarvágásából. És mivel a tét óriási, továbbá a halogatás kockázata többé nem vállalható, hát a legfőbb bizalmi emberét meneszti erre a lealacsonyító feladatra.

Mindenesetre az eme tárgyban történő ábrándos képzelgések zavartalanul pereghettek le a főpap gondolataiban, mert Uvon és Trin jó darabig az öregedésnek indult férfiak testi panaszait boncolgatták a hintó meghitt belsejében, szinte rálicitálva egymásra, miszerint kinek szaggat jobban a háta, kinek áll be merevebbül a térde, illetőleg mely mozdulatokat nem érdemes megtenni, ha az ember azt akarja, hogy a csípőforgó ne okozzon elviselhetetlen szenvedéseket az elhasználódott férfitest boldogtalan tulajdonosának.

Zsatar egyetlen szóra kapta fel végül a fejét. Ez pedig akkor történt, amikor az öreg titkár azt a kifejezést használta, miszerint: leégett.

– Hogy mi égett le? – tért vissza az álmodozásból a főpap, és maga is csodálkozott, hogy egy ilyen hosszú mondatot egyetlen levegővétellel ki tudott mondani. Hiába, no, az izgalom és a vágyakozás néha igazán hősies tettekre ragadtatja az embert.

– A Plimor-fennsík egész erdeje – válaszolt a titkár. – És hiába küldött ki személyesen engem a terepre a kormányzó úr, egyelőre nem tudok neki válasszal szolgálni arra a kérdésére, hogy szándékos gyújtogatással állunk-e szemben, ezért nyomozást kell-e indítani a felelősök mielőbbi felkutatására, avagy egyszerűen a szárazságnak köszönhető, ami történt.

Zsatar mintha kissé veszített volna derűjéből, de aztán újra felvillanyozódott, amikor Trin a következőkről számolt be:

– Ráadásul a fővárosban is tűz ütött ki éjjel.

– Csakugyan? Nocsak. Mesélj! – lihegte a főpap, és a derék titkárnak nem kerülte el a figyelmét, hogy az idősödő egyházfő közben úgy markolt rá az ülése karfájára a csontos ujjaival, mint valami zsákmányra éhes ragadozómadár.

– Bizony, igen komoly tűzvész volt – erősítette meg a titkár, viszont Zsattarral ellentétben ő képes volt megzabolázni az arcizmait, ezért rezzenéstelenül tette hozzá: – A külvárosban leégett egy pék egyemeletes háza.

A hatás leírhatatlan volt. A főpap és a padre is olyan arccal vette tudomásul a tájékoztatást, mint akik éppen most fedezték fel, hogy az illemhely kagylózatának szélén, amelyre éppen ráhelyezni kívánták meztelen ülepüket, egy hatalmas, csípős bogár araszol.

A ravasz Trin nem véletlenül választotta ezt a dramaturgiai pillanatot a közlendője elhintéséhez. Hiszen épp ezekben a percekben érkezett be a díszes hintó Osmosis fővárosba, és mivel ez a délnyugati úton történt, a főtéri templomig még át kellett hajtaniuk azokon a városrészeken, amelyeknek az összeesküvők vágyai szerint ekkor már rég csak füstölögniük szabadott volna, ám ehelyett néhány korán kelő atyafi füstölgött csupán a zsebkendőnyi kis kertjében, vagy a háza előtt álldogálva, az eget kémlelve, láthatóan azon bosszankodva, hogy a fene egye meg, ma megint milyen hőség lesz, ha már korán reggel ilyen meleg van.

Zsatar elhűlve bámult ki a hintó ablakán, és nem látott mást, mint takaros portákat, néhol egymáshoz bújó házikókat és csinos utcácskákat. Aztán még ennél is jobban megdöbbenett valami. A következő pillanatban ugyanis Trin így szólt:

– Most jut eszembe! Hiszen ti a tűzvész miatt betegre aggódhattátok magatokat! Elvégre a Plimor-fennsík erdeinek leégése a Monostorból nézve egészen úgy festhetett, mintha maga Osmosis főváros égne! Ajjajj – csóváltgatta a fejét Trin, a bűnbánat minden jelét felvonultatva az arcán. – Ne haragudjatok rám a tapintatlanságomért, kegyelmes uraim! Bolond vénember vagyok, akinek már nemcsak a lovaglás kezdte ki a csontjait, de az esze sem lehet rendben, ha csupán ostoba hablatyolásra futja tőle, és észre sem veszi, mennyire aggódnak Osmosis legfőbb papi méltóságai a köztársaságért!

És miközben ezeket az önostorozó mondatokat hadarta az öreg titkár, a kezét néhány pillanat erejéig egyszerűen ráhelyezte a vele szemben ülő Uvon padre térdére.

Zsatarnak majd' kiesett a szeme a látványtól. Ilyesmit talán még soha életében nem tapasztalt. Mert az odáig rendben van, hogy Uvon térdének körvonalai átsejlettek a vörösesbarna papi lepelen, de hogy azt élő ember megérintse? Csak úgy? Mint valami támaszt? Nem azért, mert nagyot zökkent a kocsi, és az illető elveszítette az egyensúlyát? Meg nem is azért,

mert csókjával akarta illetni az istenek szent szövetét? Hanem pusztán bratyizásból? Hát ilyet még a világ nem látott! Be van rúgva ez a Trin, vagy mi van vele? Istenfélő embernek ismeri pedig mindenki, nagyon is istenfélő embernek...

A derék öreg titkár mindeközben különös megalégedettséget érzett. Valóban istenfélő embernek nevelték a szülei, és abban a szellemben élte le az egész életét, hogy az egyszerű evilági ember fölött kell legyen egy magasabb rendű hatalom, amelyik a sorsát igazgatja. De minél tanultabb, minél szélesebb látókörű lett, egyre biztosabban érezte, hogy az a vallás, amelyet Osmosis papjai a népre kényszerítenek, sokkal inkább üzlet, mint valódi hit. Az államigazgatásban eltöltött évtizedei pedig aztán végképp megerősítették abban a világnézetében, hogy az istenek semmiféle befolyást nem adnának soha a Zsatar-féle gazemberek, meg a hozzájuk idomuló padrék kezébe, annál az istenek sokkal óvatosabbak és bölcsebbek. Ez az egész működés sokkal inkább nevezhető evilági hatalmi játszmának, mint az isteni fennhatóság igaz akaratának.

Trin úgy élte az életét, legfőképp pedig öreg napjait, hogy ebbéli meggyőződéséről nemhogy szót nem válthatott senkivel, de még csak arcizmai rezdülésével sem adhatta soha a jelét annak, miféle kételyek lobognak a lelkében, hiszen ez azonnal véget vetett volna példás előmenetelének mind az államapparátusban, mind a magánéletben. Ez utóbbit ugyan nem sajnálta volna, hiszen magányosan élt, felesége nem volt, a nők sosem érdekelték, szerelemre, utódra, családi tűzhelyre nem vágyott, de azt azért biztosan tudta, hogy ha az ő karrierjének vége szakad, akkor az evilági sorsának is befellegzett, pontosan azért, mert magánélete soha nem is volt.

Amikor öt esztendővel ezelőtt Dariosz kormányzó szolgálatára vállalkozott, azt éppen azért tette, mert ő is hitt abban, hogy ez a férfiú az istenek küldötte, aki jobbra fogja tenni a köztársaságot. Ezen szolgálat alatt jó néhány alkalommal elbizonytalanodott, de amikor nem is olyan régen hírért vette, hogy a kormányzó mindenféle idegen személyekkel tárgyal, még hozzá egy teljességgel ismeretlen nyelven, akkor újra megerősödött a hite, és nem volt kérdés számára, hogy ki kell tartania a végsőig Dariosz és a társai mellett, mert ők képviselik az igaz hitet, az emberséges szándékokat, az isteni akaratot Evilágon...

Ehhez képest, hogy most ez a felfuvalkodott, harácsoló, az igazságosságot hírből sem ismerő úgynevezett főpap, meg a szánalmas kis bűntársa miképpen tekint rá... hát végül is kit érdekel?

– Kellemes várakozást, méltóságos uraim – mosolygott barátságosan, amikor kiszállt az egyházi hintóból Osmosis főterén, és aztán tökéletes színészi képességekkel megjátszotta, mintha csak maga elé akarna morogni valamit, de úgy választotta meg a hangerőt, hogy biztosan hallani lehessen a kocsi belsejében is: – Bár akikre ti vártok, azok soha nem fognak megérkezni.

206. fejezet

Amikor Nihuc visszatért a Kormányzói Palotába, már a földszinten közölték vele, hogy a sziget első embere várja a hivatalában. A vezérezredes felsietett, és a helyiségbe benyitva nem is kellett kérdeznie semmit, mert a kormányzó azonnal kifakadt:

– Na végre! Azt hittem, már sosem érsz ide... Idefigyelj, Nihuc! Van még abból a szeredből? Kezdek szétesni, nagyon kellene a cucc.

– Azt látom – jegyezte meg aggodalmasan a testőrparancsnok.

– Egyáltalán hol voltál idáig? – kérdezte számonkérően Dariosz.

– A családom ügyeit rendeztem el – válaszolta Nihuc.

– A családodét???

– A Pépes Arcú családjáét.

– Mit csináltál velük?

– Semmi különösét. Csak azt a tervet léptettem életbe, amelyet a Pépes Arcú még idejekorán kidolgozott.

– Vagyis...?

– Kimenekítettem őket a szigetről. Az asszonyt és a kislányt is. Már úton vannak a kikötő felé. Egy hajó elviszi őket Brindea szigetére.

Dariosz maga elé bámult egy darabig, aztán zavaros tekintetét megpróbálta a vezérezredes arcára fókuszálni:

– Ki-me-ne-kí-tet-ted? – kérdezte értetlenül. – Mi a bánatért kellett őket kimenekíteni?

– Pontosan azért. A bánatért – közölte tárgyilagosan Nihuc.

A kormányzó újra lehajtotta a fejét:

– Kezdek már nagyon nem érteni semmit... Épp ezért kellene a cuccod... A kis tégelyed... Hallod? – emelte rá újra a tekintetét a vezérezredes arcára. – Minek kimenekíteni a családot, amikor hamarosan te leszel ezeknek a napoknak a legnagyobb hőse? Mindenki tudni fogja rólad, hogy a köztársaság legkiválóbb beépített embere voltál a királpártiak soraiban, és szinte te egyedül buktattad le az egész összeesküvést, a leghűségesebb testőrökkel karöltve! Akkor meg miért kellene innen elmenekülnie a feleségednek?

– A Pépes Arcú és a felesége már gyerekkoruk óta ismerték egymást. Hogy tudtam volna neki beadni, hogy mindvégig szerepet játszottam? Egy pillanatig sem hitte volna el. Meg aztán miért is tettem volna ilyet? Lesz nekem elég gondom az elkövetkezőkben, nincs szükségem plusz egy szerep eljátszására. Arról nem is beszélve, hogy a Pépes Arcú felesége jóval kevésbé érdekel, mint a kislánya, ebben a történetben ő a legfontosabb – jelentette ki Nihuc.

– Miért, mi van a kislányával? – pislogott bambán a kormányzó.

A metamorf hátradőlt a széken, nagyot sóhajtott, aztán belekezdett:

– Emlékezhetsz rá, Dariosz, pontosan itt, ebben a helyiségben vertem pépessé a valódi Nihuc vezérezredes arcát egy bronzból készült szobrocskával. Nem sokkal az után történt ez, hogy megkaptam az emlékeit. Vagy legalábbis azoknak a legnagyobb részét. Hogy úgy mondjam, az adatfeldolgozás során nem tudtam nem észrevenni, hogy a Pépes Arcú milyen viszonyt folytatott a hatéves kislányával. Mondanom sem kell talán, hogy a kislány akarata ellenére. Amikor ezt...

– Elég! – fogta be a fülét Dariosz. – Nem akarok semmiféle részletet megtudni!

– Kérdeztél, hát válaszoltam – tárta szét a karját a testőrparancsnok. – Engem legfőképpen arra programoztak be, hogy segítenem kell téged, amíg csak az energiáim engedik. Emellett azonban léteznek másféle erkölcsi direktívák is a programomban, mégpedig elég erősek. Csak

gondold végig! Ebben a helyzetben mi mást tehettem volna a Pépes Arcú családjával? Arra kellett volna ítélnem ezt a kislányt, hogy én legyek az apja, amíg csak él? Az én rusnya pofámat bámulja nap mint nap? Én legyek az, aki hazamegy hozzá munka után? Aki vele eszik a vacsoraasztalnál? Aki megérinti, megsimogatja? Aki majd áldását adja, ha a lány összeköti az életét egy fiatalemberrel? Aki majd a kis unokára vigyáz, ha úgy adódik, és attól lehet tartani, hogy...?

– Tényleg ne folytasd, mert kifordul a gyomrom – könyörgött Dariosz, a kezébe temetve az arcát.

– Megérted, hogy azt cselekedtem, ami a morális szempontok alapján a legkézenfekvőbb volt? Főleg, miután a Pépes Arcú eleve felkínált egy efféle menekülési útvonalat a családjának.

– Megértem, persze, így már megértem – bólintott Dariosz, aztán halványan intett a jobb kezével. – Ha tényleg arra programoztak, hogy segíts nekem, akkor most legalább hallgass meg.

– Hallgatlak – biztosította Nihuc.

– Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy én egy érzéketlen tapló vagyok, akit hidegen hagy ez a téma. Éppen ellenkezőleg. A legnagyobb kudarcomnak a mai napig azt érzem, hogy elkaptunk egy pedofilt – magyarázta Dariosz, aztán dadogva hozzátette: – Mármint nem azt, hogy elkaptuk. Még Melbourne-ben történt. Úgy értem, a Földön. Célzott razzia volt. Én bilincseltem meg. Mennem kellett volna a tárgyalásra is tanúskodni, és én szívesen meg is tettem volna. Erre kiderült, hogy egy eljárási hiba miatt szabadon kell engedni.

– Le kellene feküdnöd, kormányzó – javasolta Nihuc. – Egyre összefüggéstelenebbül beszélsz.

– Hát persze, mert még mindig nem adtál abból a rohadt szerből! – csattant fel Dariosz.

A metamorfnak eszébe jutott valami, és békülékenyen kinyújtotta a kezét:

– Na, gyere! Majd a szobádban adok egy jó kis szert.

A kormányzó elfogadta a felé nyújtott jobbot, azt meg pláne jónéven vette, hogy Nihuc szinte felrántja ültő helyéből. E percben olyan gyengének érezte magát, mint aki felállni sem lett volna képes egykönnyen a székéről.

A folyosón haladva is a vezérezredesre támaszkodott néha, a lakosztályaiba érve pedig megkönnyebbülve hanyatlott bele az ágyába, és elhaló hangon suttozta:

– Jöhet az a csodaszor... Sok dolgom van még ma...

Nihuc odaült az ágy szélére, de nem vett elő semmiféle tégelyt vagy fiolát, ehelyett átható tekintettel belenézett Dariosz szemébe:

– Most pedig szépen elalszol, és nem gondolsz már a mai nap problémáira...

A kormányzó még egy darabig próbált ellenállni:

– Attila és Szubotáj merre vannak?

– Ők is alszanak már – duruzsolta a vezérezredes, aztán elégedetten konstataulta, hogy a kormányzó végre megadta magát, és pihentető álomba merült.

Egyébiránt a metamorfnak csak félig volt igaza az anagur törzsfőket illetően. Attila ugyan valóban békésen hortyogott néhány lakosztállyal odébb, Szubotáj viszont ekkor már órák óta az Aréna környékén ténfergett. Bár ő is rettentően fáradtnak érezte magát, de tisztában volt vele, hogy most hiába is hunyná le a szemét, úgysem tudna elaludni. Egyetlen vágy dolgozott benne rendületlenül: viszontlátni Oleszját.

Már nem is számolta, hanyadjára teszi meg ugyanazt az utat, amely három fő helyszínt foglalt magába: a létesítmény kerengőjét, a büfét, illetve a versenyzők szálláshelyének környékét.

És akkor egyszer csak megtörtént a csoda. Már messziről kiszúrta egy szőke hajfonattal keretezett, csinos női arcot, és ahogy közeledtek egymás felé, méterről méterre biztosabban érezte, hogy itt van az a pillanat, amelyre a lelke mélyén öt éve várt. Széttárta a karjait, és ékes orosz nyelven annyit mondott az előtte megtorpanó hajadonnak:

– Galambocskám! Annyira boldog vagyok, hogy újra látlak!

Legnagyobb megdöbbenésére a szőke lány a legcsekélyebb mértékben sem viszonzta az örömet, sőt inkább úgy nézett rá, mint valami tolakodó, pimasz alakra.

– Elnézést, de nem hiszem, hogy ismerjük egymást – mondta Oleszja norling nyelven, nagyjából úgy, mintha egy undok rovarhoz intézné a

szavait, majd elegánsan kikerülte a kitárt karokat, és úgy otthagya a leforrázott tatárt, hogy az sokáig még csak megfordulni sem mert.

207. fejezet

A hódospataki fogadóban igencsak felforrósodott a hangulat. Most már öt helyi atyafi – és persze a tulajdonos – állt szemben Estebannal, no meg valamilyen formában Guzellel is, bár utóbbi egyelőre ülve maradt, és momentán csak az agya dolgozott az információk értékelésén. Szó, ami szó, ezek az impulzusok százával keletkeztek minden pillanatban, hiszen egy kiadós verekedés állt küszöbön éppen.

– Beszótá a fogadónak? – ismételte meg a kérdését a puhos paraszt.

– Mit montá néki, te kháci? – szorgalmazta a pontosítást egy ragyás arcú helybeli, aki az imént még kissé távolabb ült az eseményektől, így nem volt egészen képben.

– Mi van, itt mindenki süket? – érdeklődött Esteban egy joviális fül-orr-gégész modorában. – Csak felszólítottam, hogy húzzon vissza a pult mögé, ne baszogassa a vendégeit. Mi köze hozzá, hogy megiszom-e, amit már kifizettem?

– Kapd be a pecsem! – rivallt rá szemtelen vendégére a fogadós, és a nyomaték kedvéért újra visszafordította a szutykos konyharuhát a még mindig behajlított alkarján, de ezt már végképp nem lehetett értelmezni, még Guzel igen fejlett intelligenciája sem talált rá magyarázatot, pedig az ő agya aztán mindent feldolgozott, ami a helyiségben történt, a legapróbb mimikai rezdülésektől kezdve, a hangszíneken át, a tesztoszteron kipárolgásáig, egyszerűen mindent.

– Szippancsá ki! – púposkodott a ragyás arcú, és haladéktalanul csatlakozott hozzá egy harcsabajszú illető is:

– Megcsinyállak háturú, te csoffadt kis pecs! Majd akkó pofázzá! Nyüszíteni fogol, mint a luki nyúl!

Ezek hallatán a spanyol főszakács felülbírált a korábbi nézeteit, és bocsánatkérőleg tárta szét a karját:

– Módosítom a tippemet. Ezek szerint itt nem az a helyzet, hogy mindenki süket, hanem inkább mindenki bizu.

Guzel agya ebben a pillanatban kiadta a valószínűség-számítás végeredményét, melynek értelmében a verekedés elkerülésének esélye konvergál a nullához. Ezen nem is volt mit csodálni, hiszen Esteban a norling jassznyelv egy olyan kifejezését használta, amelyik meglehetősen bántó jelentéssel bírt az alternatív szexuális érdeklődésű egyénekre vonatkozóan.

Mintha csak a mesterséges intelligencia következtetését kívánta volna alátámasztani, a puhos paraszt ekkor kezdeményezőleg lépett fel, és a még mindig a szutykos konyharuhájával szöszmötölő fogadóst is félretolta kissé, hogy behúzhasson egyet a szemtelen vendégnek. A koreográfia azonban nem sült el jól, mert egyrészt a dagadt jobbágy veszített némi lendületet a fogadós útban lévő teste miatt, másrészt pedig Esteban is fürgén elhajolt, így az ütés a levegőben halt el.

No de rögtön színre lépett a harcsabajszú, aki a cserépkorsóját emelte magasba, hogy lesújtson a reklamáló fogyasztóra, csak hogy pont ekkor került képbe a ragyás képű is, aki a küzdőterre sunyin behajolva egy gyomrost kívánt bevinni Esteban testére, viszont elkeseredett arccal kellett konstatálnia, hogy egy cserépkorsó akadályozza őt ebben a nemes műveletben, ugyanis a népművészeti edény éppen ekkor tört darabokra a feje tetején.

A fogadós frakciója azonban nem maradt sikerélmény nélkül, mert egy mindeddig hallgatag vendég, egy darócinges erdőkerülő akkorát bevert Estebannak, hogy szegény spanyol a falig hátrálva rogyott össze, és hiába szedte össze magát gyorsan, ekkor már megmutatkozott a helyiek fölénye. Bár az is igaz, hogy a kellően ittas atyafiak még mindig nem mutattak egységes hadviselést. Jó példa erre, hogy egy horgas orrú számadó juhász kíméletlen rúgást kívánt bevinni a neveletlen vendég ágyékára, de bocskora orrával pont a szegény ragyás arcút találta el, aki éppen ekkor kísérelt meg feltápáskodni a földről, így sajnálatos módon a művelet vezérsíkjába helyezte a saját fejét.

A harcsabajszú úgy érezte, nincs minden veszve, ezért odatüremkedett a küzdelem új helyszínére, a fal tövéhez, mégpedig azzal a céllal, hogy fojtogatós módszerrel vegye rá a renitens vendéget nézetei felülbírálására, de hamar kiderült, hogy stratégiai hibát vétett, ugyanis ekkor a padlózat irányából egy hörögve előadott, de méltányolható kérdés

érkezett a ragyás arcútól:

– Ne az én nyakamra térgyepelj mán, a pióca szívja ki a pecsedet! Há mingyá megfúlok!

Ekkor nyert magyarázatot a fogadós viselkedése is, aki a szutykos konyharuháját úgy kezdte el pödörgetni, hogy abból egy vaskos fonat jöjjön létre. Az soha nem derült ki, hogy ehhez miért kellett ennyi idő. Még Guzel mesterséges intelligenciája is abban látta az okokat, hogy a derék vendéglátós szakember túl ostoba volt ahhoz, hogy egy ilyen bonyolult műveletet egy lépcsőben képes legyen kivitelezni. Mindenesetre amikor kész lett a szutykos, de kemény és hatékony fonat, akkor a fogadós óriásit vert rá Esteban arcára.

Igazság szerint egy második ütésnek is érkeznie kellett volna, de mire a fogadós újra lendületet vett, az alatt a ragyás arcú kiszabadult végre a harcsabajszú térde alól, és abbéli örömében, hogy végre nem zárja el a légútjait más, egyébként számára kedves emberek semmiféle csontos testrésze, igyekezett volna feltápáskodni. Na, ekkor ütötte le őt a fogadós a szutykos, de immár nagyon kemény fonattal, amelyet a konyharuhája összecsavarásával képzett.

A ragyás arcúnál az tette be a kaput, hogy amikor ismét földre került, a horgas orrú számadó juhász véletlenül rálépett a fejére. Emberünk ekkor már szerfölött elkeseredve fakadt ki:

– Figyejjetek mán oda egy kicsit, a cemende anyátokat! Há mostan ezt a khácit akarjátok pépesre verni, vagy engemet? Hogy a rothadás gyűjön rátok!

Guzel különös megfigyelést tett magán. Észlelte ugyanis, hogy őt mulattatja a jelenet. Ez rendkívül szokatlan felfedezés volt, mert bár pontosan tisztában volt a szó jelentésével, nem emlékezett rá, hogy valaha is saját magával kapcsolatban alkalmazta volna.

Mindenesetre felállt a helyéről, gondosan lepakolta az ételt és az italt a padlóra, majd leguggolt, és úgy ragadta meg a könnyűnek semmiképp sem nevezhető asztalt, mintha az valamiféle pajzs lenne. A következő pillanatban azt lehetett látni, hogy az asztal lapja, mint valami faltörő kos, megindul a verekedők felé, és úgy tolja el Esteban környékéről a nekihevülten hadonászó atyafiakat, mint egy gép.

Maga a spanyol is meglepődött ezen, ámbar az ő érzélemvilágában most inkább a hála és a megkönnyebbülés uralkodott. Nem így a helyi atyafiakéban, akik mérgesen fogadták az új fejleményt, és mindenáron szerettek volna lesújtó erejű ütleget bevenni az asztal lapja mögé. Ebben a műfajban a legtöbb sikerrel kecsegtető terve a harcsabajszúnak volt, aki egy kitörött széklábbal próbálkozott, ám amikor az asztal lapja mögé csapott, akkor Guzel egy szempillantás alatt elengedte a nehéz bútordarabot, szabaddá vált kezeivel elkapta a széklábat, és egy hirtelen mozdulattal úgy csavarta ki azt a harcsabajszú kezéből, hogy egyúttal a támadó vállát is kiugrasztotta a helyéből.

Ezek után Guzel néhány jól irányzott ütéssel harcképtelenné tette a horgas orrú számadó juhászt, a puhos parasztot, az erdőkerülőt és a fogadóst is. A ragyás arcú megszelídítésére már nem volt szükség, mert szerencsétlen fickó ekkor már nyüsztve tekergett a padlózatán. Ugyanis amikor Guzel megkezdte az asztallap általi oszlatást, akkor az összetorlódás miatt a ragyás volt az első, aki valahogy ismét a földre került, ráadásul amikor a Tanító elengedte a bútort, akkor a nehéz tölgyfa-alkotmány úgy hullott le a földre, hogy nyomban eltörte a ragyás arcú kézfejét.

A nyomorult atyafi – szégyen, vagy sem – ekkor már sírdogálva fetrengett a döngölt padlón, és kicsit sem értette, miképpen lehetséges az, hogy egy viszonylag tiszta képletű verekedés összes résztvevője az ő elveszejtésével foglalatoskodik, oldaltól és szimpátiától függetlenül.

– Megmondom, hogy most mi fog történni! – kiáltotta el magát Guzel, aztán előhalászott a zsebéből két aranypénzt, és a pultra dobta, ahol az érmék jellegzetes pörgés után megállapodtak. – Ebből isztok hajnalig, a vendégeim vagytok. És azt is elfelejtitek, hogy valaha itt jártunk!

– Nem úgy van az! – harciaskodott az éppen ekkor felegyenesedő számadó juhász, mire Guzel a széklábbal akkorát odavert az arcára, hogy rögtön kiköpte két fogát.

– Valakinek van még hozzáfűzni valója ahhoz, hogy mi hogy van? – érdeklődött a Tanító, de a többiek gyors számvetés után úgy értékelték, hogy a fogaiknak jobb helyük van a szájüregükben, mint a döngölt padlón, így hát hosszú idő óta először néma csend ülte meg a helyiséget. Egyedül a pult sarkától jött némi neszezés, ami Esteban feltápáskodásának kísérőjelensége volt.

Guzel megtámogatta a spanyol főszakácsot, aztán kifelé menet még odahajított egy ezüstpénzt a fogadósnak:

– Vegyél fel egy mosónőt. Undorítóan szutykosak a konyharuháid.

Ahogy kiléptek a kocsmá ajtaján, az utca végében megjelent egy kétlovas szekér, és Esteban csodálkozva figyelte, ahogy a jármű megáll a szórakoztatóipari létesítmény előtt, Guzel pedig úgy üdvözlí a kocsist, mint régi ismerőst. De nem volt ideje sokáig pislogni, mert a Tanító ekkor felnyalábolta őt, és mint valami csomagot, felrakta a szalmával borított szekérderékra.

208. fejezet

Baskír félmeztelenre vetkőzve haladt az anagur pusztaságon észak-kelet felé. Már csak egészen kis szakaszokon futott, mert néhány mérőföld eszeveszett rohanás után az energetikai rendszere folyton csökkentett üzemmódra kapcsolt. Néha megpróbálkozott kocogással is, de miután elvégezte a szükséges számításokat, az derült ki, hogy ez a variáció a legkevésbé hatékony az energíafelhasználás szempontjából. Így hát maradt a gyaloglás sprinttel való váltogatása.

Az öreg Tanítónak egyre csak Raudona járt a gondolataiban. Amilyen gyorsan partra tette őt a vörös hajú démon az anagurok birtokolta vidék határán, azaz a Balinos folyó északi partján, olyan sebesen el is inalt, és egy perc nem sok, annyi sem telt bele, már el is tűnt egy nagyobb facsoport sűrűjében.

Baskír azt is értetlenül vette tudomásul, hogy senki élő emberrel nem találkozott, amióta átkelt a folyón. Azt persze jól tudta, hogy ez a terület az anagurok téli szálláshelye, nyáridőben mindig északabbra húzódnak a sátraikkal és jószágaikkal, de hát a jó életbe már, ez akkor is egy határmezsgye! Minden évszakban ugyanúgy! Elvégre az anagur törzseket és a norling népeket elválasztó folyóról beszélünk! Hol vannak a határvadászok? Hol vannak az őrjáratok? Egyetlen eggyel sem akadt össze, pedig számításai szerint már közeledett a tóhoz, amelyben annak idején, őt esztendővel ezelőtt a Golub elsüllyedt.

Néha-néha megpróbált kapcsolatot létesíteni Guzellel és Nihuccal, de végül már a kísérletekről is letett. Fölösleges energiapazarlás. Most már csak

arra koncentrált, nehogy valamilyen újabb fatális rendszerhiba folytán még a célt is eltévessze. Mert már ezt sem tartotta kizártnak.

Szinte emberi megkönnyebbülést érzett, amikor egy domb tetejére érve feltárult előtte a csaknem teljesen kiszáradt tó látványa. A posványos vízből félig kiálló Golubot rögtön detektálta, aztán körbepásztázott a vidéken, de szerencsére nem tapasztalt emberi jelenlétet, ameddig a szem ellátott. Márpedig az öreg Tanító szeme igen messzire ellátott.

Leereszkedett a dombról, aztán jó darabig szikes talajon lépkedett, ámbár tudta, hogy az már a tó medre, mármint csapadékosabb időkben. Utána elérte a zöldes színű, posványos részt, majd ahogy haladt előre, lassacskán már derékig ért a víz. Itt vissza is vette a vászoningét, amelyet addig a derekán megkötve viselt, hogy legalább az ne lógjon bele a rothadó hínárokkal teli vízbe.

És végre odaért a gépmadárhoz. Bár a Golub kissé megdőlve árválkodott a vízben, rögtön látszott, hogy a tank feltöltéséhez még szükség lesz némi mozgatásra, hogy a ridezitet be lehessen önteni az üzemanyagtartály nyílásán.

Baskír nekiveselkedett. De semmi. Egy moccanás sem. A géptestet túlságosan is ragaszkodó módon tartotta fogva az iszap.

Ebben semmi meglepő nem volt, előre lehetett tudni. Arra azonban már nem számított az öreg Tanító, hogy mire ideér, annyi ereje sem marad, hogy akár csak egy aprócskát is mozdítson a géptesten!

Hátrahőkölt, aztán újra levetette az ingét, sőt a felsőtestét is lemosta, hogy az éltető napsugaraknak a legcsekélyebb porréteg se állhassa útját, amikor az ő szintetikus bőre alá akarnak behatolni. Érkezzen az a csodálatos energia!

És csak várt. Tudta, hogy mást nem tehet.

Eltelt egy fél óra, talán több is. Baskír újra megpróbálkozott. Minden létező erejét, minden tartalék energiáját beleadta, de semmi!

Nem volt ötlete. Ezen a vidéken, ezen a széles pusztaságon, ameddig a szem ellátott, sehol nem volt feltalálható a közelben egy faág, vagy bármi más eszköz, amelynek segítségével megsokszorozhatta volna az erejét.

De másra nézvést sem volt ötlete. Immár kicsit sem értette, hogy miért őt jelölték ki erre a küldetésre, ha egyszer ennyire fontos, hogy a Golub mihamarabb, de legkésőbb az olimpia zárónapjára Osmosisban legyen. És ha már őt jelölték ki, de útközben kiderült, hogy igen fontos rendszerei hibásodtak meg, akkor mi van a tartalék tervvel? Az nem létezhet, hogy a Központ nincs tisztában vele, milyen állapotban leledzik most ő! És az sem létezhet, hogy nincs B terv arra az esetre nézvést, amiről ő egyébként számos hibajelentést küldött az útja folyamán!

Furcsa, csobogó hang ütötte meg a fülét. A hajótest túloldaláról jött. Baskír a vadászgép hátsó fertályához araszolt a derékig érő vízben, és egyszer csak régi-új ismerőst pillantott meg.

– Na, mi van, bácsika? Egyedül nem megy? – kérdezte incselkedve a vörös hajadon, aki anyaszült meztelenül lábalt felé a vízben, feje fölé tartva összecsomagolt ruháit.

Baskír jobbnak látta mély hallgatásba burkolózni, és csak figyelte, hogy mi történik.

Raudona odalépdelt a Golub azon oldalához, amelyik magasabban állt ki a vízből, aztán úgy ugrott fel rá, mint valami szöcske. Szakavatott mozdulattal kinyitotta a pilótafülke fedelét, és lazán bedobta a ruháit. Közben azért nem mulasztotta el, hogy az odalenn bámészkodó öregembernek beszéljon:

– Na, melyik tetszik magának jobban, bácsika? A fenekem vagy a puncim?

Az öreg Tanító elnézően mosolygott odalenn, a vízben állva:

– Ha eddig nem sejtettem volna, most már akkor is biztosan tudnám, hogy ki vagy – jelentette ki. – Nincs az a tájéka Evilágnak, ahol jelen pillanatban élne olyan nő, akinek hozzád hasonlóan csupasz az alfele.

– Ahogy maga téved, bácsika! – kacagott fel Raudona, aztán leugrott a vízbe, és mire Baskír kettőt pisloghatott volna, úgy megemelte a hajótestet, hogy az üzemanyag beöntőnyílása szinte mágikus módon kúszott be az öreg Tanító látóterébe, egyenesen az arca elé.

– Elő a ridezittel, nincs sok időnk – váltott angolra a vörös démon. – Ha lemegy a Nap, itt kell rostokolnunk hajnalig, mert központi navigáció nélkül, töksötétben még én sem találnék oda Osmosisba.

A tank feltöltése után Raudona beült a vezetőülésre, és csakhamar felhangzott az a sejtelmes bűgás, amelyet Szubotáj oly régóta szeretett volna már hallani. A vörös hajadon röviden, de hatékonyan ügyködött valamit a műszerfalon, aztán egyenesbe hozta a gépet, álló helyben megfordította, és kinyitotta a másik ülés fedelét, szinte hívogatóan kitárva a vadászrepülőt az öregember előtt.

Aztán kiderült, hogy nem is volt olyan hívogató ez a kitárulkozás:

– Halló! Ugye, ezt nem gondolod komolyan, bácsika? Dobjál le szépen magadról minden ruhát, mielőtt beülsz. Most már úgyis tudod, hogy egyikünk sem kívánja a másikat. – És felkacagott. – Ne aggódj, Osmosisban szerzek neked valami köpenyt, nem kell pucéron mutatkoznod senki előtt.

Amikor mindkettejük fölött becsukódtak a pilótafülke fedelei, Raudona így szólt:

– Na, kérem szépen, ha most a szenzoraim jelentésének ellenére mégis tartózkodik valamiféle anagur emberlény a környéken, hát az most térdre fog borulni, és imádkozni fog a Világügyelő Férfiúhoz!

Azzal a Golub – öt évnyi szünet után – méltóságteljesen kiemelkedett a tóból, és néhány másodperc alatt mintegy kétezer kilométer per órással sebességre felgyorsulva megindult a Szigetvilág központi szigete felé.

209. fejezet

Guzel a szekéren ülve megsejtelte a spanyol főszakács sebeit. Nem lehetett tudni, hogy miképpen értékeli a látványt, vagy mit diagnosztizált, mert egyetlen szóval, az arcizmainak egyetlen rándulásával sem árult el semmit. De ez a némasága szerencsére nem tartott sokáig. Pont abban a percben szólalt meg, amint kiértek a faluból:

– Elárulod, hogy miért csináltad ezt? – indított Guzel egy olyan kérdéssel, amelyre bár tudta a megfejtést, szerette volna, ha a delikvens a saját szavaival válaszol.

– Micsodát? – kérdezett vissza Esteban. – Azt, hogy beléjük kötöttem?

– Azt.

– Még kérded, főnök? Hát te érzékeltetted velem, hogy olyan sebeket kell szereznem, amelyeknek a birtokában Rótvárban majd elhiszik a mesémet!

– Adtam utasítást ilyesmire?

– Nem, főnök, de hát...

– Elsősorban ne szólíts főnöknek – vágott közbe Guzel. – Másodsorban igazad van addig a pontig, hogy olyan külsérelmi nyomokat kell felmutatnod, amelyek hitelessé teszik a mesédet Rótvárban. De ezek most ilyenek? – mutatott felvont szemöldökkel Esteban arcára. – Ezek mind friss sebek, nem pedig egy hosszú kvinták óta fogolyként tartott ember sebei!

Esteban csalódottan hajtotta le a fejét:

– Kezdek már rohadatul nem érteni semmit...

– Gondolkodj egy kicsit – biztatta Guzel. – Milyen sebei keletkeznek egy olyan szakácsnak, akit hosszú időn keresztül tartanak fogva egy vár konyháján? Talán naponta háromszor verik cipóra az arcát, hogy az orra vére minduntalan belefolyjon a levesbe meg a szószba?

– Nem hiszem – ismerte el Esteban. – Inkább olyan sebek, mint amikor mondjuk sokáig bilincs volt a lábán, vagy a kezén. – Azzal felhúzta a nadrágszárát, és megmutatta a bokáját, majd a csuklóját is, és nagy bőszen reklamált: – De hát én amúgy is tele vagyok ilyen sebekkel! Hosszú kvintákon át gályaraboskodtam a félszemű kapitány hajóján! Elfelejtetted talán?

– Ne aggódj, én nem az a típus vagyok, aki könnyedén elfelejt dolgokat – nyugtatta meg Guzel, aztán újra csak kérdezett: – Láttad már Gunne-várat?

– Láttam – bólintott a spanyol. – Vásároltam arrafelé is tavaly.

– Remek. És milyen az a Gunne-vár? Mi a legszembetűnőbb jellegzetessége?

– Benőtte a falát a repkény, a borostyán, meg más ilyen szarságok.

– Helyes. Mennyire ismered például a repkényt?

– Hogy mi van?

– Úgy értem, szerinted előfordulhat-e, hogy amikor mondjuk egy szökevény leereszkedik a vár falán, akkor a repkény fogja magát, és hirtelen felindulásból bevisz a delikvensnek egy hatalmas balhorgot a füle tövére, vagy egy jobbgyenest pont az arca közepébe?

Esteban kezdte megérteni:

– Nem hinném – csóválta meg a fejét. – Inkább jól összekarmolássza az embert, meg eltépi a ruháját.

– Na, akkor remélem, most már világos a szituáció – jegyezte meg bizakodva a Tanító. – Nézd, én értékelem, ha valakinek gyorsan vág az esze, kellő önfeláldozással rendelkezik, és önállóan is képes cselekedni. Te mindezekről igen komoly tanúbizonyságot tettél a fogadóban. Pont ezek azok a tulajdonságaid, amelyek miatt kiválasztást nyertél erre a feladatra. Csakhogy...

– Akkor hol rontottam el? – vágott közbe a spanyol.

Guzel mélyen a szemébe nézett, és csöndesen így szólt:

– Pont ugyanott, ahol most is. Nem hagytad, hogy végigmondjam, amit akarok. A fogadóban sem hagytad. Odajött a tulajdonos, és te impulzív módon nekiestél, pedig ha ezt nem teszed, akkor én így folytattam volna a mondandómat, amikor újra ketten maradunk: Kedves Esteban! A csuklódon és a bokádon már rendelkezésre állnak azok a sebek, amelyek igazolják, hogy téged hosszú ideig fogva tartottak. De elkelne néhány új seb, például azok a karmolások, amelyek akkor keletkeztek, amikor megszöktél Gunne-várból, és leereszkedtél a repkénnyel és borostyánnal benőtt várfalon.

A Tanító nem folytatta. Mit ért volna el vele, ha megérteti Estebannal, hogy néhány véraláfutást minden fájdalom nélkül, a puszta érintésével létre tudott volna hozni a szeme alatt? Minek fájdítsa a szívét? És miért vegye el az önbizalmát? Ha egy ügynök nem rendelkezik kellő önbizalommal, annak csakis lebukás lehet a vége.

A szekéren uralkodó átmeneti csöndnek a spanyol vetett véget:

– Már csak egyet árulj el nekem. Miért pont ebben a fogadóban beszéltél meg velem találkozt, ha nem az volt a terv, hogy én itt beszerezsem a szükséges sebeket?

– Ember vagy, nem? – kérdezett vissza Guzel. – Szoktál enni, inni. Gondoltam, mire ideérsz, megéhezel, megszomjazol. Hol kellett volna kijelölnöm a találkozási pontot? Egy rét közepén? Ha azt mondtam volna, hogy az X-02508 és Y-30145 koordinátáknál találkozzunk, akkor odataláltál volna?

Esteban nem tudta eldönteni, hogy a „főnök” most viccel, és csak a feszültséget akarja oldani, vagy tényleg léteznek ilyen koordináták egy bizonyos rét közepén. Jobbnak látta, ha inkább hízeleg egy kicsit, azzal nem nyúlhat mellé:

– Még meg sem köszöntem, hogy miattad nem lett komolyabb bajom. Nem volt semmi, amit azzal a bazi nagy asztallal műveltél! Megmondom őszintén, a testalkatod alapján marhára nem néztem volna ki belőled. De hát, ugyebár, ne ítéld előre! Te aztán rohadtul ki lehetsz gyúrva az alatt a vászoning alatt!

Guzel arcán látszott, hogy a világon semmiféle módon nem hat rá ez a szöveg. Inkább annyit kérdezett:

– A tanulságot sikerült levonnod?

– Igen! Mindenképpen! – bólogatott szolgálatkészen a főszakács. – Ezután mindig megvárom, amíg befejezed a mondandódat. És csak azután cselekszem.

– Jó válasz – mosolyodott el a Tanító. – Most pedig, kérlek, dőlj hanyatt a szalmára, helyezkedj el kényelmesen, hunyd le a szemedet, és csak hallgasd, amit mesélek. Hamarosan úgy fogod magad előtt látni a Gunnevár belsejét, mintha ott cseperedtél volna fel...

210. fejezet

Baskír szerfölött meg volt elégedve a vörös hajadon repülési teljesítményével. Gyakorlatilag mindent úgy csinált, ahogy ő maga is tette volna. Először felgyorsította a vadászgépet kétezer kilométer per óra sebességre, de erre egy öt esztendősi pihenő után mindenképpen szükség volt, hogy a különböző fedélzeti rendszereket tesztelni lehessen. Szerencsére semmiféle hibajelzés nem érkezett, a gép teljesen rendben volt.

Másrészt azért is kellett ekkora kezdőlökés, hogy a Golub minél hamarabb nagy magasságot legyen képes elérni, hiszen bármiféle navigációs rendszert nélkülözve, az úgynevezett látva repülés módszerével manővereztek. Ez azt jelentette, hogy a pilótának a különböző, általa felismerhető terepalakzatok – úgymint folyók, hegyláncok, partvidékek vonala – alapján kellett navigálnia. Elvégre egy lényegében ismeretlen

bolygóról nem sok adat szerepelhet egy idegen civilizáció úrjárművének adatbázisában.

A kellő magasságot elérve, valamint a megfelelő irányt belőve aztán Raudona jelentősen csökkentette a Golub sebességét, természetesen az üzemanyaggal való takarékoskodás jegyében. Az öreg Tanító pedig idejét érezte némi tapogatózó eszmecserének:

– Nagyon furcsállom, hogy a folyóparttól a tóig egyetlen anagur határvadással sem találkoztam – jegyezte meg óvatosan.

– Gondolod, hogy ez véletlenül történt, bácsika? – nevetett fel a vörös hajadon. – Szerinted nekem semmiféle szerepem nem volt benne? Nem lehetséges, hogy éppen én tisztítottam meg előtted az utat, hogy zavartalanul haladhass a célod felé?

Baskír érdeklődve figyelte, ahogy a meztelen lány keblei a kacagása ritmusában ringanak. Tisztában volt vele, hogy ez az emberférfiak számára módfelett izgató látvány, csak azt nem értette, még ennyi idő után sem, hogy vajon mi lehet ennek az oka.

– Nem térhetnénk vissza a norling nyelvre? – vetette föl könnyed, csevegő modorban. – Bevallom, sokkal kedvesebb volt számomra a norling magázó formula, amit azelőtt alkalmaztál. Apropos! Hol sajátítottad el a norling nyelvnek ezt a változatát?

– Hogyhogy hol? – értetlenkedett mosolyogva Raudona. – Hát a norlingok között.

Ravasz a kis bestia – gondolta Baskír, és úgy vélte, nem lesz könnyű feladat bármiféle releváns információt kiszedni a lányból. Már ha egyáltalán lehetséges. De persze nem hagyta abba a próbálkozást:

– A magázódó formula leginkább az orzók által bitorolt területeken dívik – jelentette ki.

– Jól mondod, *leginkább* ott – ismerte el a vörös hajadon. – De mivel az orzók szinte mindent loptak, még a szavaikat is, nem gondolod, hogy a magázó formulának valahonnan be kellett szívárognia a lopott és összetákolt nyelvükbe?

– De igen.

– És azt tudod, hogy ez a magázó formula mely norling vidékre jellemző, bácsika?

– Tudom. A Mocsárvidék környékére.

– Nagyon jól tudod.

Pár perc csönd keletkezett, melynek során Baskír megállapíthatta, hogy pontosan ugyanannyit tud a lányról, mint a tapogatózás megkezdése előtt. De még mindig nem adta fel, sőt most már sokkal célzottabb kérdésekkel próbálkozott:

– Volt valami dolgod a határvidéken, vagy direkt azért küldtek arra, hogy engem megsegíts? – tette fel a szerfölött közvelen kérdést.

– Ha direkt azért küldtek arra, hogy téged megsegítselek, akkor kijelenthetjük, hogy volt valami dolgom a határvidéken? – kérdezett vissza a lány.

Baskír leforrázva ült a helyén. Már nem tudta eldönteni, hogy azért vezet zsákutcába minden kérdése, mert az energiaszintjének elkeserítő csökkenése az intelligenciájának működésére is végzetesen tompító hatással van, vagy pedig arról van szó, hogy ez az android akkor is simán lejátszaná őt a pályáról, ha minden hajdani képességének maximális birtokában lenne.

– Jut eszembe! Te hanyas vagy a Kuznyecov professzor-féle skálán? – firtatta kíváncsian, de megint csak nem járt sikerrel.

– Kuznyecov professzor-féle skála? Ugyan már! – legyintett a lány, de a témában nem szándékozott komolyabb nyilatkozatot kiadni, ez pontosan látszott rajta. Mellesleg nem is nagyon lett volna rá ideje, mert ekkor már látótávolságba került a Belső-tenger északi partjának vonala, Raudona tehát megint nagy magasságba emelte a gépet, aztán lefelé fordította a Golub orrát, hogy vizuálisan észlelhesse a központi sziget, Osmosis körvonalait.

– Most már kijelenthetem, hogy tökéletesen hajtottad végre a repülést – ismerte el az öreg Tanító. – És a fényviszonyokat is hibátlanul számítottad ki. Mindjárt itt az alkony, senki emberfia nem fogja érzékelni a szigeten, hogy megérkeztünk.

– Köszönöm – mondta szokatlanul csöndesen a lány.

- Egyébként kiválasztottad már a leszállóhelyet?
- Természetesen – bólintott Raudona. – A sziget északi partján, a fővárostól nem messze van egy U alakú sziklakürtő, amelyik csak egy zátonyos terület irányába nyitott, tehát hajók nemigen járnak arrafelé. Az Orel is ott parkol most, jó egy méterrel a vízfelszín alatt. Leteszem mellé a Golubot, aztán szerzek neked valami ruhát.

211. fejezet

Szubotáj megtörten haladt fel a Kormányzói Palota lépcsőjén. Úgy vágott át az előcsarnokon, mint valami élőhalott. Amikor felért az emeletre, szinte észre sem vette, hogy a két testőr, akik a Hivatal ajtaja előtt posztolnak, összezárják előtte az alabárdjukat. Tiszteletteljes arccal ugyan, de határozottan tájékoztatták, hogy a kormányzó úr lepihent, a helyiség üres, így belépni sem engedélyezett. Mindez persze meori nyelven hangzott el, amiből a tatár egy szót sem értett, de ha értette volna, akkor sem érdekli. Ő most kizárólag Attilával szeretett volna beszélni.

Az anagur törzsfőknék fenntartott lakosztályban a magyar színész békésen hortyogott. Szubotáj sejtette, hogy nem fogja elnyerni Attila lelkes üdvözlését, mégis szükségét érezte, hogy felébressze a hírről:

– Találkoztam Oleszjával.

– Tessék? Hogy mi van? Mi történt? – riadt fel a magyar, és sokáig dörzsölgette a szemét, mire képesnek mutatkozott arra, hogy felfogja, mit is közöltek vele voltaképpen.

– Az Arénában történt – folytatta Szubotáj, aztán szóról-szóra elmesélte a történeteket.

– Na, várjunk egy kicsit – emelte fel végül a mutatóujját Attila. – Most akkor valóban nem ismert fel, vagy felismert ugyan, de eljátszotta, mintha azt se tudná, ki vagy? Hogy érezted? Mert nagyon nem mindegy.

A tatár komor arccal hajtotta le a fejét:

– Az a baj, hogy nem tudnám biztosan állítani egyiket sem, pedig egész úton idáig máson sem gondolkoztam, mint hogy most mi lehet az igazság.

Attila nagyot sóhajtott:

– Idefigyelj! Nálad jobb barátom nincs ezen a bolygón, és nagyon nem

szeretném, ha félreértenél, de meg kell kérdezni: teljesen biztos vagy benne, hogy Oleszjával találkozta?

– Hát ez meg miféle kérdés? – kapta fel a fejét Szubotáj.

– Arra gondolok, hogy talán akkora benned a vágy az Oleszjával való újbóli találkozásra, hogy az már kissé elhomályosította a tisztánlátásodat is. Hiszen te magad mesélted az imént, hogy szokatlan volt az öltözéke, és a frizurája is teljesen új volt számodra.

– Ne beszélj már butaságokat! – pattant fel az ágy széléről Szubotáj. – Ezzel a lánnyal együtt koptattuk az iskolapadot, együtt voltunk kadétok, millió és egy kiképzési feladatot csináltunk végig közösen, számtalan közös expedícióban vettünk részt a világűr legkülönbözőbb pontjain, és akkor azt kérdezed, biztosan vele találkoztam-e?

– Mondtam, hogy nem akarok megbá...

– Mit érdekel engem a ruhája meg a frizurája? Hát akkor is felismerném, ha erdei manónak öltözve, vagy éppen tarkopaszon állna előm!

– Nyugodj meg – kérlelte Attila –, inkább próbáljuk végiggondolni, hogy miféle oka lehetett erre. Mármint hogy így viselkedjen veled. Ilyen... Hogy is mondtad?

– Ilyen ridegen és elutasítóan – ismételte meg korábbi szavait kissé lehiggadva Szubotáj.

– Fel tudod idézni, hogy kiknek a társaságában volt?

– Igen. Egy csapatnyi vörös hajú nő vette körül. De bevallom, rájuk legfeljebb néhány pillantást vetettem, mert amikor megláttam Oleszját, akkor...

Körülbelül ennyi idejük jutott a téma kivesézésére, ugyanis ekkor kopogtatás hallatszott az ajtón, de rögtön utána be is nyitott valaki, meg sem várva bármiféle reakciót. Ebből már lehetett sejteni, hogy valami magas rangú illető lesz, és tényleg. Nihuc vezérezredes haladt be a helyiségbe, és miután becsukta maga mögött az ajtót, vészjósló hangon így szólt:

– Nem hoztam jó hírt, de úgy érzem, közölnöm kell veletek, mi történt. Nos, az a helyzet, hogy egy ideje nem tudjuk felvenni a kapcsolatot Baskírral. Sem Guzel, sem én.

Szubotáj úgy értékelte, nagyon régen nem érezte magát ilyen rosszul Evilágon, mint éppen ebben a percben. Pedig néhány órája még milyen szépnek tűnt minden! Komoly esély mutatkozott arra, hogy hamarosan újra repülhet az ő Golub madárkájával, ráadásul bebizonyosodott, hogy anno Oleszja is túlélte a landolást, és itt van Osmosis szigetén, elérhető közelségben... erre tessék! Mostanra hamvába halt minden remény.

– Tudom, hogy már jó ideje nem tartózkodtok hazai földön – folytatta Nihuc –, de mégiscsak anagur törzsfők vagytok, ezért meg kell kérdezni: van tudomásotok olyan körülményről, amelynek Baskír bármilyen formában áldozatul eshetett a határvidéken? Egészen konkrétan a Balinos folyó torkolatáról és annak környékéről beszélek.

– Mire célszol pontosan? – hunyorgott Attila.

– Konkrétan nem céloztam semmire, éppen tőletek várnám azt, hogy nyújtsatok valamilyen támpontot – magyarázta a vezérezredes. – Létezhet bármilyen körülmény, az időjárástól kezdve, anagur törzsi villongásokon át, a folyó túloldalán fekvő norling hercegségekkel való ellenségeskedésig bezárólag, ami hatással lehetett Baskír küldetésére? Bármí!

A két törzsfő szinte egyszerre kezdte ingatni a fejét.

– A határvidéken a legteljesebb béke honol – mondta Szubotáj –, máskülönben nem is tudtuk volna egyetlen harcosunkat sem rávenni arra, hogy utazzon el velünk, és induljon az olimpián.

– Időjárási anomáliák alatt mit értesz? – firtatta Attila. – Ha mondjuk viharba keveredett szegény Baskír a puszta közepén, és belecsapott egy villám, azt mi itt, Osmosis Kormányzói Palotájában honnan tudhatnánk?

– Csak próbáltalak arra serkenteni benneteket, hogy mondjatok el mindent, ami eszetekbe jut – mentegetőzött Nihuc, aztán csalódottan tárta szét a karját: – Várunk, egyelőre mást nem tehetünk. Szerintem pihenjete le, rátok fér egy kiadós alvás. Ha megtudok valami életbevágóan fontosat, akkor azonnal értesítelek titeket. Akarjátok, hogy küldessek nektek valami harapnivalót? Rég nem ehattetek már.

– Remek ötlet – bólintottak egyszerre az anagur törzsfők, mintha csak egy szinkronúszó válogatott tagjai lennének, és utána nem tudtak nem felröhögni azon, hogy még a gyomruk is egyszerre kordult meg.

212. fejezet

Már erősen esteledett, mire Mario felébredt. Amikor kinyitotta a szemét, gyanakodva pislogott körbe, és hirtelen azt sem tudta, hol van. Kellett egy kis idő, hogy megnyugvást nyerjen egy nyomasztó álom után, de ebben nagy segítségére volt Emma látványa, aki egy kis asztalka mellett ült, és elmélyülten babrált valamivel.

– Szeretlek, édesem – szólt oda halkán Mario, mire a lány felkapta a fejét, elmosolyodva odafordult, és azt válaszolta:

– Én is szeretlek. – Aztán viszont elkomorult az arca, és így folytatta: – De érzem, hogy valami erőt bánt tégedet. Ámodba is merevű férebeszté.

A fiú visszahanyatlott az ágyra, alkarját a homlokára tette, és bánatosan így szólt:

– Azt hiszem, kiestem a kormányzó kegyeiből.

– Mibű gondulod eztet? – tudakolta csodálkozva Emma.

– Sok apró jelből – adta meg a talányos választ a fiú. – Már nem számít rám, nem vagyok neki olyan fontos, mint amikor először találkoztunk a Kormányzói Hivatalban.

– De attá rá okot? Elkövetté valamit ellene?

– Én aztán biztosan nem.

– Gondúd végig, hogy mikó vót a változás – javasolta Emma –, oszt egybű rá fogol gyünni az okára is.

– Lehetséges – hagyta rá Mario, és még az is megfordult a fejében, hogy beavatja a kedvesét mindabba, ami azóta történt vele, amíg nem voltak együtt, de aztán hamar letett róla. Most büszkélkedjen el a lánynak, hogy ő most már érti és beszéli a meori nyelvet? Annak a lánynak, aki feltehetőleg vért fog izzadni az elkövetkező időszakban, mire elsajátítja a sziget nyelvét? A többi fantasztikus tulajdonságról már nem is beszélve...

Rövid csönd telepedett a helyiségre, aztán Emma óvatosan megkérdezte:

– Akkó abbul a bótbul se lesz semmi, amit a kormányzó ígért?

– Nem tudom – vallotta be Mario.

A lány babrált valamivel a kis asztalon, aztán megállt a keze, és határozottan kijelentette:

– Nem baj. Csak mink legyünk meg egymásnak, akkó bármit túlélünk. – Azzal felpattant a kis asztalka mellől, odasietett az ágyhoz, és úgy bújt hozzá Marióhoz, hogy a fiúnak egyszeriben elszállt minden rossz gondolata.

– Ne töprenkeggyé inkább semmin se, édes szerelmem – javasolta Emma. – Pihengessé csak szépen, úgyis nagyon ki vagyol merűve. Inkább gondúja csak rám, meg arra, hogy én itt leszek neked mindig, és követlek bárhova tégedet, mer én már örökre a tied lettem.

Miközben átölelték egymást, a lány melle valahogy kibuggyant a hálóinge dekoltázsából, és Mario egyszer csak azt vette észre, hogy Emma mellbimbója egészen elérhető közelségbe került, hiszen már a szája szélét csiklandozza. A fiú nem állt ellen a hívogató kísértésnek, szétnyitotta kissé az ajkait, és amikor megérezte Emma duzzadó mellbimbóját a szájában, hirtelen földöntúli nyugalom áradt szét minden sejtjében. Tényleg nem fogtak már fel semmi mást az érzékszervei, mint az imádott nő testének melegét, bőre finomságát, biztonságot adó, ismerős ízét. Nem volt már hajlandó semmi mást befogadni a külvilágból, csakis ezeket a megnyugtató ingereket, ezt a magával ragadó élményt, és úgy érezte, minden a lehető legnagyobb rendben van Evilágon.

Sokáig feküdtek így egymás mellett, jobban mondva Mario jó darabig hevert Emma ölelésében, szájában a mellbimbójával, néhány alkalommal magára hagyatottan lavírozva az álom és az ébrenlét határán, de az egyik feleszmélése közben úgy érezte, mintha a lány óvatosan fészkelődne.

Csakhamar rájött ennek a helyezkedésnek az okára. Emma érzékelte, hogy milyen merev is az ő hímtagja, és most azon ügyeskedett, hogy finoman rácsusszanhasson. Ez egyáltalán nem volt ellenére, sőt. Jobb kezével végigsimított a lány hátán, majd a fenekén, és amikor elérte a combját, szinte magára húzta azt, biztatva Emmát, hogy ölelje át az ő testét a formás lábával. Aztán a keze folytatta a kalandozást, és amikor végül

elérte kedvese hívogató ölet, maga is érezhette, mennyire nedvesen vágyakozik a lány az egyesülésre.

Lassan és finoman vezette be ágaskodó hímtagját Emma vágyakozva lüktető puncijába, de amikor elkezdett volna mozogni, a lány forrón átölelte, és szinte lefogta. Aztán hátravonta az arcát az összeborulás ölelésből, megsimogatta a haját, és csak annyit suttogott:

– Nem kell.

Majd azonnal a szájára tapadt, és finom, lassú, végtelenül érzéki csókkal adta tudtára, hogy ő tökéletesen jól érzi magát ebben a helyzetben. Csak legyenek együtt, most semmi más nem számít.

Mario lehunyta a szemét, és minden idegszálával arra koncentrált, hogy megélje és átélje ezt a nagyszerű pillanatot. Azt kívánta, bárcsak soha ne érne véget, de mivel ez nyilván nem lehetséges, hát tartson minél tovább. Úgy érezte, a testi egyesülés legmagasztosabb élményét éli most át, amikor a szerelmével, akit az életénél is többre tart, a legbizalmasabb társával, a lelkének párjával fonódhat össze olyan szorosan, amelynél szorosabb összetartozás nem lehetséges két ember között.

Csak néha mozdított finoman az altestén, hogy a merevedését fenntartsa, és időnként azt érezte, ahogy Emma is szorítást gyakorol a testébe befogadott hímtagjára, de a leggyönyörűbb érzés volt megtapasztalni, hogy ez a csodálatos, imádnivaló, drága lány ugyanazt érzi, amit ő.

Amikor Mariót elborították ezek az érzések, akkor mindig erős késztetést érzett megcsókolni a lányt, azzal a gyöngéd, nem tolakodó, finoman évődő, az élet minden pillanatát kiélvező csókkal, amely csak az igaz szerelmesek sajátja. A csoda megtestesülése volt, hogy simogathatja, csókolgathatja, szeretgetheti ezt a drága lányt, ahogy csak a szíve diktálja, és közben mindvégig benne van, és a testük úgy egyesül, mintha ők már mindörökké összetartoznának ezen a világon.

Így aludt el az olasz fiú végül, ezzel a nagy érzéssel a szívében. És amikor felébredt, csodálkozva tapasztalta, hogy a testük még mindig együtt van, a hímtagja még mindig a lány hüvelyében időzik, és a reggeli merevedés miatt fickósabb, mint valaha.

De még ennél is nagyobb felfedezés volt számára, hogy amint felnéz, még mindig a kedvese tekint le rá. Emma most is úgy szereti őt, ahogy tegnap este szerette.

– Te vagy nekem a legnagyobb ajándék – mondta az ébredező Mario, és megcsókolta Emma gyönyörű mellét.

213. fejezet

Guzel egy ideje Rótvár tövében gubbasztott, és a naplementét várta, de korántsem költői indíttatásból. Amikor leszállt az éj, felmászott az épület falán, és megkereste azt az ablakot, amelyen belesve tanúja lehet a történeteknek.

Kalrund fejedelem a trónteremben ülve fogyasztotta a vacsoráját, de szinte alig kezdett bele, az ajtónállók máris jelentették, hogy az erdei őrző egy igencsak fontos személyre bukkant, akit mihamarabb szeretnének az uralkodó elé vezetni.

Kalrund érdeklődve pillantott fel a tányérjából, és kisvártatva be is lépett az őrző parancsnoka, mögötte pedig feltűnt az a személy, akit az elmúlt kvinták során a fejedelem mindenkinél jobban hiányolt.

– Esteban! – kiáltott fel az uralkodó, majd felemelkedett az asztaltól, odasietett imádott főszakácsa elé, már ha azokat a kissé kacsázó lépteket sietségnek lehet nevezni, aztán hirtelen megtorpanva lecövekelt a spanyol előtt, és tetőtől talpig végigmérte:

– Hát veled meg mi a gyász történt?

– Jaj, hosszú sora van annak, méltóságos uram! – jajdult fel Esteban. – De igyekezni fogok mindent részletesen elmesélni.

Kalrund most az odébb álldogáló katonájára vetett egy pillantást, és nem túl barátságosan megérdeklődte:

– Adtam olyan parancsot, hogy álldogálj itt sokáig, bamba képpel?

– Nem adtál, nagyuram – ismerte el a járőrparancsnok.

– Akkor meg mi a vérvörös pecsemre vársz még? – firtatta a fejedelem, és a katona rögtön megérezte, hogy a legfőbb hadura kettesben szeretne maradni a megkerült főszakácsával. Lemondóan tisztelgett, és kihátrált a trónteremből, pedig nem sokkal korábban még úgy gondolta, hogy üti

néhány arany a markát, amiért visszahozta az uralkodónak a kedvenc alattvalóját. De hát az istenek akarata és a Kalrund által eddigre elfogyasztott bor hatása kifürkészhetetlen volt.

Amikor kettesben maradtak a helyiségben, a fejedelem igyekezett átgondolni a dolgokat. Bár jelentősen be volt rúgva, mégis megszólalt az agyában egy vészcsengő, amelyik azt jelezte, hogy egy uralkodó nem viselkedhet ilyen hebehurgyán. Hiszen az imént, első felindultságában kis híján keblére ölelte Estebant! Még szerencse, hogy idejében visszafogta magát. Jó lesz óvatosnak lenni ezekben a vészterhes időkben, itt még bármi is lehet. Elsősorban tehát ki kell kérdezni a főszakácsot, hogy mégis hol időzött idáig.

Mindeközben Esteban is szerfölött izgult, elvégre mégiscsak most lépte át először úgy Rőtvár kapuját, mint egy idegen ország kémje, eddig még nem voltak tapasztalatai ilyesféle kalandokban.

– Merre jártál, mióta nem láttalak? – firtatta közönyös hangon Kalrund, miközben visszaült az asztala mögé.

– Sosem találád ki, nagyuram – bocsátotta előre a spanyol fiatalember, aztán úgy volt vele, essünk túl az első bombasztikus bejelentésen: – Gunnevárban raboskodtam.

A hatás valóban nem maradt el. Kalrund nemcsak azért tátotta el a száját, mert a vacsorájának újabb, villára szúrt húsdarabját készült továbbítani a szájüregébe.

– Mit beszélsz? – csattant fel a fejedelem, miközben a szélnek eresztett evőeszközei hangos csörömpöléssel landoltak a tányérja szélén.

– Úgy van, ahogy mondom, méltóságos uram – bizonygatta Esteban. – Rabságban sínylődtem, és talán soha az életben nem láthattam volna meg újra a napvilágot, ha nem adódik egy véletlen alkalom a szökésre.

A fejedelem láthatóan igencsak a közlemény hatása alá került, és most már izgatottan kínálta helylyel a főszakácsot, megparancsolva, hogy mindent meséljen el a legapróbb részletekig.

Esteban odahúzott egy széket a fejedelmi vacsoraasztal másik oldalára, letelepedett rá, és belekezdett az elbeszélésbe. Előzetesen Guzel felhívta rá a figyelmét, hogy minden hazugság csakis akkor működhet, ha megtörtént

elemeket is tartalmaz, így aztán a spanyol felfedte titkos kapcsolatát a kikapós molnárnéval, elmesélte, hogy a kérdéses napon hogyan szökött le a várból bujálkodni a nevezett asszonyszeméllyel, majd a folyó partjáról hogyan ragadták el őt a Gunnerud Hercegség katonái, mint valami kalóznak, akik láthatóan pontosan tudták, hogy hol kell keresni őt, és így könnyedén foglyul ejthették.

– Elragadtak? – ismételte meg az Esteban által használt kifejezést a fejedelem.

– Igen, nagyuram – bólogatott a főszakács. – Ezek a latrok a hajójukkal még úgy kötöttek ki a parton, mint egyszerű kereskedők, akik lisztet berakodni jöttek, de a zsákok helyet engem fogtak meg, és nem sokkal később már a hajófenékben siránkozhattam, bilincsbe verve.

– Elképesztő – motyogta Kalrund, és még mindig tartotta magát abbéli elhatározásához, hogy meg kell ismernie a történet minden egyes mozzanatát, mielőtt kialakítana magában bármiféle értékítéletet.

Esteban utána beszámolt a Gunne-várban töltött mindennapjairól. Hogyan volt kénytelen megbilincselte kezekkel és lábakkal, láncra fűzve, rendszeresen bántalmazva és hosszasan gyötörve főzni a hercegség legmagasabb rangú képviselőinek. Hogyan vágyakozott nap mint nap arra, hogy valami módon egyszer még visszajuthasson Rótvárba. És aztán hogyan adódott egy lehetőség, amelyet kihasználva megszabadulhatott végre a láncaitól, majd a vár falán leereszkedve nyúlcipőt húzhatott.

Kalrund élénken figyelt minden szóra, dacára az elfogyasztott bormennyiségnek, és eljött az az idő, amikor feltette a kérdéseit:

– Esteban fiam! Ugye, tudatában vagy annak, hogy nagyon súlyos vádakat fogalmaztál meg?

A főszakács szinte meghajolt ültő helyében, úgy válaszolt:

– Hidd el, jó uram, pontosan tudom, milyen erős szavak ezek. Hiszen nem másokról beszélek, mint az egyetlen leányod férjének családjáról! Egy szomszédos uradalom legmagasabb rangú embereiről! De hát csak nézz a sebeimre, méltóságos uram! Itt ülök előtted tönkreverve, meggyötörve, és nem mondhatok mást, akárhányszor is kérdezel, mint hogy ezt mind a Gunnerud Hercegségben művelték velem!

Kalrund hirtelen így szólt:

– Tedd a lábad az asztalra!

– Hogy mit csináljak, nagyuram? – pislogott meglepődve a főszakács.

– Melyik szót nem érted? – kérdezett vissza a fejedelem. – Talán elfelejtettél norlingul? De hát a Gunnerud Hercegségben is norling nyelven beszéltek hozzád, nem igaz? Tedd fel a lábad az asztalra!

– Megbocsáss, méltóságos uram, de hát hogy merném én a jelenlétedben eme asztalra helyezni a lábaimat? – mentegetőzött Esteban. – Ezen az asztalon még ott szerepel az alig megkezdett vacsorád!

– Tedd fel a patád, vagy levágatlak! – harsant fel szigorúan Kalrund. – A fáklyák nem világítanak be az asztal alá, én viszont kíváncsi lettem a bilincsektől meggyötört lábadra. Érted már?

Esteban értette. És szolgálatkészen felrakta a lábait az asztalra, ahol aztán a fejedelem alaposan szemügyre vehette a főszakácsa bokáit, amelyek még magukon hordozták a gályarabság minden sebet.

Kalrund kezdett átbillenni a teljes meggyőzetés állapotába, de azért még volt néhány furfangos kérdése:

– Mit is mondtál? Amikor behurcoltak a várba, át kellett menned a nagytermen is?

– Még ha csak át kellett volna mennem! – legyintett Esteban. – De azok a rohadék katonák sorra bemutatnak nekem minden egyes festményt! És mindegyik előtt le kellett térdelnem!

A fejedelem öntött magának a borból, és miközben a nemes nedűt kortyolgatta, már-már cinkosan vigyorogva kérdezett rá:

– Melyik ijesztett meg legjobban?

– A dédnagymama – vágta rá Esteban. – A nevét nem tudtam megjegyezni, de az a vén matróna olyan volt, mintha a mester egy fogatlan némbert akart volna lefesteni, akinek évtizedek óta nem volt más célja, mint a lehető legnagyobbra megnövelni az orrlyukát!

Kalrund akkorát röhögve dőlt hátra a székén, hogy félő volt, mindjárt el is fog zuhanni. De ez nem történt meg, viszont az igen, hogy a fejedelem kifejtette a saját tippjét:

– Szerintem nincs ijesztőbb abban a retkes hodályban, mint a Gunne nagypapa festménye.

– Hát, ha egyről beszélünk, akkor valóban nagy eséllyel pályázik a címre – ismerte el a főszakács. – Felteszem, nagyuram, ítéleted szerint ez az a vén pecs, aki úgy néz ki, mintha egy pocok és egy nyúl törvénytelen házasságában fogant volna?

– Az! – csapott röhögve az asztalra Kalrund.

– És mintha ezeknek a szülőknek semmi más céljuk nem lett volna, mint hogy az utódjuk kifejezéstelen tekintettel nézzen a külvilágra, egy elképesztően megbokrosodott szemöldök alatt, miközben a bajusznak nevezett izét, amit az orra alatt hordott, átszójék a pókok, hogy legalább valamivel sűrűbb legyen? – firtatta Esteban, de választ már nem kaphatott, mert erre a fejedelem úgy dőlt hanyatt a székével, hogy ijesztően nagyot csattant a padlózat.

Érdekes módon, miután felpattant, mintha egy teljesen más fejedelem öltött volna testet a még mindig részeg porhüvelyben. Immár tényként fogadta el az Esteban által elmondottakat, és úgy kezdett el fel-alá járni a trónteremben, mint az az uralkodó, akit immár egy teljesen új helyzet kihívásai foglalkoztatnak.

– A rohadékok! Tudtam én, hogy akiknek ilyen a fejük, azok rendes emberek sehogy sem lehetnek! Az a nyomorult gyerekük is micsoda selejt! És ezek akarnak uralkodni bárkin! Pontosan tudom, hogy ők akarják bekebelezni ezzel a házassággal a Kalrund Fejedelemséget, de hát mit képzelnek, kikkel állnak szemben? Retek férgek.

– Bocsáss meg, nagyuram, de... – próbálkozott Esteban, de nem volt esélye.

– Ezek az utolsó tetvek a tavasznyitó bálon kívánhatták meg a szakácsomat – próbálta összerakni a képet a fejedelem. – Akkor már ő főzött, ő állította össze a menüt. Ők meg csak úgy egyszerűen megirigyelték, hogy nekem ilyen főszakácsom van, hát fogták magukat, és egyszerűen elrabolták. Hogy rohadna bele a foguk a moslék pofájukba!

Esteban ekkor már nem volt biztos benne, hogy a fejedelem egyáltalán a tudatában van-e, miszerint ő is a helyiségben tartózkodik.

– A különböző fejű cemende anyjukat! – harsogta Kalrund, miközben fel-alá járkált. – Mindegyiket levágatom, mit érdekel engem, hogy mekkora a feje? Aljas kis mocskok. A Kalrund Fejedelemséget akarjátok bekebelezni? Ti? Hát ahhoz kicsit többet kell letenni az asztalra, ótvar patkányok!

– Kérlek, nagyuram...

Kalrund immár tényleg komoly kijelentést tett:

– Nemcsak a madárfejű kisfiatokat fogom eltüntetni a színről, hanem titeket is, meg az egész kibaszott hercegségeket is!

214. fejezet

Megint csak Nihuc vezérezredes volt az, aki bekopogott az anagur törzsfők lakosztályába, és ezúttal sem várt meg semmiféle visszajelzést, rögtön benyitott. Na persze, hiába is várt volna, Attila és Szubotáj ekkor már rég egymás kedvére hortyogtak, elvégre számukra sem voltak könnyűek az elmúlt napok, nem is beszélve a virrasztásokkal alaposan teletűzdelt éjszakákról.

– Ébresztő, föl, lusta népség! – türelmetlenkedett a vezérezredes, egyelőre nem sok sikerrel.

– Mi a fenéért zavarasz már megint minket? – bosszankodott hunyorogva a magyar, majd az ablakon kipillantva hozzátette: – Ráadásul éjnek idején.

– Bizony, már jócskán besötétedett, amikor egy nagyon furcsa, háromtagú küldöttség jelent meg a Kormányzói Palotában – újságolta Nihuc. – Egyiküket már ismerhetitek, hiszen nem más, mint Baskír barátunk.

A tatár nyomban felült az ágyon a hír hallatán. Hiszen ez egyet jelenthet azzal, hogy megérkezett az ő Golub madárkája!

– A másik egy olyan vörös hajadon, akit még én sem ismertem ez idáig – folytatta a vezérezredes. – Raudona néven mutatkozott be.

Ez a közlemény egyik törzsfőt sem hozta lázba különösebben. Annál inkább a következő:

– A harmadik személy, egy szőke lány pedig Oleszja névre hallgat.

Szubotáj most már talpra ugrott, és elkezdte igazgatni a ruházatát. Közben arra is szakított időt, hogy barátságosan belerúgjon Attila talpába, amely

lelógott az ágyról, ezzel ösztökélve fürgébb mozgásra a társát. Aztán odalépett Nihuc mellé, és bizalmasan megérdeklődte:

– Vezérezredes, lehetne egy kérdésem?

– Miért ne lehetne? – vonta össze a szemöldökét gyanakodva Nihuc.

– Mondd csak, mit jelent az a norling mondat, miszerint „*Kallaste, oja padar nurme kalev leio ruutel*”?

– Azt jelenti: „*Elnézést, de nem hiszem, hogy ismerjük egymást*” – fordította le Nihuc. – És most én is kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Miért akartál megerősítést tőlem, amikor ezelőtt is pontosan tudtad, hogy mit jelent ez a mondat?

Szubotáj olyasmit tett, ami ez idáig csöppet sem volt jellemző rá: zavartan dadogni kezdett, és nagy nehezen elmesélte, mit élt át még délelőtt az Arénában.

A vezérezredes a tatár vállára tette a kezét:

– Mondd csak, Szubotáj! Amióta meghallottad ezt a mondatot, azóta hajtogattad magadban, hogy el ne felejtsd?

– Hát... nem igazán, mert...

– Na látod. Tehát már akkor is pontosan értetted, amikor elhangzott. Mellesleg ebben nincs semmi furcsa, sőt. Az lenne különös, ha egy anagur törzsfő, aki idestova öt esztendeje kalandozgat a norlingok északi területein, nem tudná, hogy mit jelentenek ezek a szavak.

– Na jó, de ha esetleg valami ismeretlen nyelvjá...

– Ugyan már, Szubotáj! – vágott közbe a vezérezredes és mélyen a tatár szemébe nézett: – Kérlek, szedd össze magad, és emelkedj felül az egyéni sérelmeiden, mert szükségünk van minden kiváló képességedre. Az a gyanúm, fognak még meglepetések érni bennünket a most következő tárgyaláson.

Amikor néhány perc múlva a fáklyákkal megvilágított folyosón vonultak a Kormányzói Hivatal felé, a három illető arca teljesen különböző hozzáállásról tanúskodott. Attila ábrázatáról pontosan leolvasható volt, hogy egy finom és kiadós vacsora után leginkább egy hasonló

paraméterekkel bíró alvást képzelt el magának, és a háta közepére sem kívánta ezt a legújabb megbeszélést. Szubotáj ezzel szemben olyan elfogódottan lépdelt a már jól ismert helyiség ajtaja felé, mint amikor egy igaztalan vádakkal illetett személy közeledik a mindent eldöntő főtárgyalás színhelyére, és jól tudja, hogy nem áll jól az ügye. Egyedül Nihuc volt az, aki megpróbált közömbös maradni, pedig az ő mesterséges intelligenciájában aztán vitustáncot jártak a legkülönbélebb számítások és jelentések.

Végül benyitottak a Kormányzói Hivatalba, és ekkor újra az történt, hogy mindhárman különböző módon reagáltak. Nihuc riasztónak találta, hogy Baskír energiaszintje az alatt a néhány perc alatt is számottevően csökkent, amíg ő felébresztette az anagur törzsfőket. Attila viszont a létszáma csodálkozott rá, és nem igazán értette, miért nincs jelen a kormányzó. Szubotáj viszont le sem tudta venni a tekintetét Oleszjáról.

A szőke lány az ovális asztal mellett ülve szinte tökéletes ellenpontja volt a Raudona nevezetű hölgyeménynek, legalábbis a tatár első benyomásai szerint. A vörös hajadon széles taglejtésekkel, mosolyogva csevegett az öreg Baskírral, ezzel szemben Oleszja nagyon zárt testtartásban, morcos arccal, hallgatagon üldögélt a székén. Raudona tűzzel teli és vidám volt, orcáján csak úgy pezsgett a szeplőkkel megpötytyözött vitalitás és felhőtlen életöröm, Oleszja viszont sápadt volt és fakó, a tekintetéből pedig majdhogynem gyűlölet sugárzott, még akkor is, ha egyelőre nem lehetett tudni, hogy eme érzeménynek ki vagy mi lehet a tárgya.

A kölcsönös bemutatkozások és köszöntések során azonban árnyaltabb lett a kép, mert ekkor már Raudona is úgy utasította el Attila feléje nyújtott kezét, mint valami fertőző betegséget:

– Mi nem érintkezünk férfiakkal, ha nem muszáj. Még akkor sem, ha ezzel megsértjük más népek vagy idegen kultúrák etikettjét. Mi már csak ilyenek vagyunk. – És miközben ezt közölte, úgy mosolygott mellé, mintha valami fényes dicséretet mondott volna a vendéglátás nagyszerűségéről.

– Meg lehet tudni, hogy kik azok a „mi”? – tudakolta Nihuc.

– Mi, a Mocsárvidék lányai – pontosított Raudona ellenállhatatlanul bájos hanghordozással.

Szubotájt kicsit sem érdekelte sem az etikett, sem a Mocsárvidék, de még csak az sem, hogy itt ki érhet hozzá kihez, ő egyszerűen csak letérdelt Oleszja széke mellé, és annyit kérdezett:

– Még mindig nem akarsz megismerni, galambocskám?

Az orosz hajadon még csak oldalra pillantani sem volt hajlandó, szólni meg aztán végképp nem, így hát Szubotáj fölegyenesedett, majd elfoglalta helyét az ovális asztal mellett, és együttérzésre vágyva pillantott a barátjára, Attilát azonban most másféle dolgok izgatták:

– Megjegyezném, hogy a helyiség látványosan nélkülözi a kormányzó úr jelenlétét, pedig mintha róla lenne elnevezve ez a hangulatos és sokat látott hivatal – mutatott rá a magyar.

– A kormányzó úr alszik, és amíg rajtam múlik, ez holnap reggelig így is marad – szögezte le Nihuc. – Jelenleg tehát én képviselem itt Osmosis felső vezetését.

– És mi lesz a tárgyalás napirendje? – érdeklődött a vörös hajadon, de rögtön javasolt is valamit: – Szerintem az első pont lehetne a Golub vadászgép beszolgáltatása Osmosis Köztársaságnak.

– Be-szol-gál-ta-tá-sa? – hüledezett Nihuc. – Már megbocsáss, hölgyem, de eme szóhasználatot szerfölött furcsának találom – jelezte határozottan, és ezután komoly vita alakult ki arról, hogy a Golub voltaképpen a várható átadás során kitől is kerül kinek a fennhatósága alá.

Szubotáj mozdulatlanul, komoly önfegyelemről tanúbizonyságot téve ült a székén. Pedig olyasmit élt át, amit talán még soha. Egyrészt ujjongott minden sejtje, amikor arról hallott, hogy igen, ez a valóság, az ő kis madárkája megérkezett végre, és hibátlan állapotban várja az újabb bevetések lehetőségét.

Másrészt pedig sírt a lelke, mert azt az embert, akihez egész életében a legtöbb közös szál fűzte a Földön, most úgy kellett látnia, mint aki majdhogynem katatón állapotban, kifejezéstelen tekintettel mered maga elé, és még jó, ha az a tekintet kifejezéstelen, és nem lövell gyűlölködő pillantásokat mindenki felé a helyiségben, aki szerencsétlenségére férfinak született, vagy legalábbis annak látszik.

Sírt a lelke, mert ha a Föld nevű bolygón valaha is érzett bárki iránt olyasmit, amit szeretetnek lehet nevezni, akkor annak legfőbb alanya

mindenképpen Oleszja volt. Nem értette, hová tűnhettek a szóke lány elméjéből a hajdani közös élmények, a számtalan bajtársias momentum, a kegyetlen kiképzések egybekovácsoló kínja, az együtt átélt megpróbáltatások emlékei, a sikerrel teljesített küldetések örömei.

Nem tudott senki másra figyelni ezekben a percekben, csakis Oleszját bámulta. Akaratlanul is úgy rászegezte a tekintetét, mintha egy senki által nem kijelölt, de igen szigorú vizsgálóbíró lenne.

Sokáig, nagyon sokáig folyt ez a fixírozás, mígnem végre megtörtént az, ami kezdetben szinte lehetetlennek tűnt. Oleszja felpillantott, és immár ő sem vette le a tekintetét Szubotáj arcáról. Sőt, egyszer csak megmozdult a lány szája, és ékes orosz nyelven azt az egyszerű mondatot formálták meg az ajkai, nagyon halkán, de annál vádlóbban:

– Nem kerestél.

215. fejezet

A vezérezredes természetesen érzékelte, hogy milyen folyamatok vannak kibontakozóban a Kormányzói Hivatal helyiségében, így aztán hamarosan szünetet rendelt el, és úgy alakította az eseményeket, hogy mindenki azzal tárgyalhasson, akivel a leginkább szükséges négy szemközt beszélnie. Ennek megfelelően jómagá Baskírral tudott félrevonulni a Kitüntetések Termébe, Raudona a magyar színész társaságában a Térképek Termében találta magát, a tatár pilótát pedig – és ez volt talán a legfontosabb – kettesben hagyták Oleszjával.

Szubotáj csöppet sem érezte úgy, hogy elérkezett volna az idő a lányhoz való újbóli fizikai közeledésnek, sőt egyenesen hasznosnak vélte, hogy pont egymással szemben helyezkednek el.

– Nem kerestelek? Ezt mondtad? – kérdezte, és igyekezett finom és érdeklődő lenni, nem pedig számonkérő.

– Miért, talán kerestél? – kérdezett vissza Oleszja, és a pillantása metszett, mint a penge.

– Mivel kellett volna keresnem téged?

– Mondjuk a Golubbal.

Szubotáj még a száját is eltátotta:

– A Golubbal? De hát most hozták elő egy tó fenekéről! Erről te nem hallottál?

A lány gúnyosan elmosolyodott:

– Előre megmondta Raudona, hogy ezt fogod hazudni.

A tatárnak most már minden önuralmát össze kellett szednie, hogy ne törjön ki durva káromkodásban, de legyőzte ez irányú vágyát, mert tudta, hogy a továbbiakban is patikamérlegen kell adagolnia minden szavát, ha nem akarja végképp elrontani az éppen csak meginduló diskurzust.

Úgyhogy fújtatott egy nagyot, és csendesen folytatta:

– A mai napig a fülemben csengenek az utolsó szavaid, amiket az elátkozott landolás közben hallottam. „*Biztosan nem lesz jó hatással az úrállomás napelemeire.*” Ez volt az utolsó mondat, amit öt évvel ezelőtt hallottam tőled. Ekkor fedeztük fel ugyanis, hogy napfogyatkozás történik fölöttünk, és amikor...

– Raudona azt is mondta, hogy megpróbálsz majd az érzelmeimre hatni – vágott közbe szenvtelenül a lány.

A tatár már nem Oleszja arcát nézte, hanem maga elé bámult az asztalra. Csakis így volt képes higgadt maradni.

– Az elmúlt öt évben semmi mást nem kívántam jobban, mint hogy ne ezek legyenek az utolsó szavak, amelyeket valaha még hallhatok tőled – folytatta állhatatosan. – Ezerszer elképzeltem, hogy életben vagy, hogy megúsztad, hogy neked is sikerült landolnod, talán szerencsésebben is, mint nekem, és ugyanúgy megtaláltad a helyedet és a boldogságodat ebben a furcsa világban, akárcsak én.

– Mintha az előbb arról hazudoztál volna, hogy egy tó fenekén sikerült az a landolás...

– És amikor arról értesültem, hogy olimpiát rendeznek ezen a távoli szigeten, akkor is eszembe jutott, hogy talán te is itt leszel, hiszen ember vagy, és számodra ez ugyanúgy hívószó, mint nekem meg Attilának. Nagyon kívántam, hogy élj, hogy itt legyél, és újból találkozhassunk.

– Mennyire megható! Nagyon nagy kár, hogy Evilágban még nem találták fel a romantikus irodalmat, egész biztos, hogy a te sztorid lenne az első bestseller...

Szubotáj úgy érezte, hiába minden önuralom, nagyon is kezd kijönni a béketűréséből.

Nála jobban talán csak Nihuc érzett ilyesmit, két helyiséggel odébb. A vezérezredes jóval konstruktívabb tárgyalást folytatott le Baskírral. Miután az öreg Tanító elmesélte neki a történeteket, Nihuc szinte tajtékozott: – Android? Hiszen nem is fogtam semmiféle jelét! Hát mi folyik itt?

– Azt én sem igazán tudom – ismerte el Baskír –, de azt nagyon is tapasztalom, hogy viharsebesen fogy az erőm.

A vezérezredes arca, ha lehet, még inkább elkomorult:

– Koncentrálj, és mondd el mindent, ami még lényeges lehet! Gondold végig a legapróbb részleteket is! Ez nagyon fontos ebben a helyzetben, amikor már szinte nincs is köztünk semmi más összeköttetés, csak a verbális! A sorsod miatt viszont ne aggódj. Nem fogsz elmúlni, hiszen kihagyhatatlan láncszeme vagy a küldetésnek. Reggel, amint felkel a Nap, a legmegbízhatóbb embereimmel, nyitott kocsin foglak elszállíttatni az Orgil-birtokra, ott majd feltöltődsz.

Nihuc természetesen mindeközben kapcsolatban állt Guzellel is, de ennek a máskor oly hasznos összeköttetésnek most nem volt semmiféle jelentősége. Nem azért, mert a fiatal Tanító is fontos küldetést teljesített éppen, Rótvár falának kiszögelléseibe kapaszkodva, hiszen nem okozott számára gondot megosztani a figyelmét. A nagyobb baj az volt, hogy Guzel is teljesen tanácstalannak mutatkozott a legújabb fejlemények kapcsán.

A földi társaság tagjai közül ezekben a percekben talán Attila volt a leglazább és leggondtalanabb. A Kormányzói Hivatalban folytatott megbeszélés során jó néhányszor töltött magának az ovális asztal közepén feltálalt borokból, és most úgy érezte, ennek a vörös démonnak a mélyen kivágott dekoltázsa igen komoly hatással van az ő libidójára. Arra gondolt a Térképek Termében való közös nézelődés során, hogy milyen remek lenne Raudona domborzatait is alaposan, minden részletre kiterjedően, és persze nagyon tudományosan feltérképezni.

216. fejezet

A Térképek Termében nézelődő Raudona csöppet sem aggódott a legújabb szituáció és az ebből fakadó párosítás miatt. Ha ezzel a nagyvérű és kissé berúgott magyarral kellett maradnia, hát legyen! Különben is, nagyon érdekesek ezek a térképek, érdemes jó alaposan megismerlni őket, meg persze elraktározni a memóriában. Ki tudja, mikor és mi okból lehet szükség rájuk?

Oleszját végképp nem féltette. Oktatta már annyiszor, felkészítette már annyi mindenre, hogy igazán nem kellett tartania semmitől. A lány módfelett fogékony és befolyásolható alanynak bizonyult. Raudona teljesen biztos volt benne, hogy az elmúlt öt év során végzett munkája, amit a szőke orosz pilótanő nevelésére fordított, ma már megkérdőjelezhetetlen eredményekkel párosul.

– Nem tudom, feltűnt-e neked valami, hölgyem – érdeklődött egyszer csak sejtelmesen Attila.

– Igen – vágta rá Raudona. – Az, hogy folyton a nyakamba lihegsz.

– Én a térképek kapcsán gondoltam előregördíteni a párbeszédünk fonalát, de ha te a lihegést részesíted előnyben, hát annak is alávetem magam – közölte a magyar, bár a közleményének önfeláldozó jellegét némileg csökkentette, hogy a nyelve mintha kissé botladozott volna.

A vörös hajadon elképedve fordult hátra. Nem számított efféle válaszra, az már igaz.

– Esetleg ne másszak fel az egyik térképállványra? – csattant fel. – Már csak azért, hogy meg tudd szemlélni alulnézetből a testemet. Merthogy nem viselek bugyit – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban.

Attila megfontolta a felvetést.

– Ez egy igen konstruktív javaslat – ismerte el –, és én dramaturgiai szempontból sokkal többre értékelném, mint a lihegést. Bár nem én vagyok a rendező.

– A lihegés engem kicsit sem izgat. Csak hogy tisztázzuk – szögezte le Raudona.

– Na, itt álljunk meg egy pillanatra! – emelte fel a mutatóujját Attila. – Konkrétan az én lihegésemről beszélünk, vagy bárki másnak a lihegéséről?

– Milyen bárki másnak a lihegéséről? – értetlenkedett Raudona.

– Hát honnan tudjam én azt? – tárta szét a karját ártatlanul a magyar. – Nem ismerhetek mindenkit ezen a bolygón, főleg név szerint. Mert például egy premier alkalmából feltüntetik a plakáton, hogy kik játsszák a különböző szerepeket, még a legutolsó alabárdost is, na de itt? Ebben a színdarabban még csak azt sem tudom, hogy én ki a bánat vagyok. Miért, te tudod?

– Én nagyon is jól tudom – közölte a vörös démon.

– Ez megnyugtató – bólintott Attila. – Mindazonáltal az eme falakra függesztett térképek domborzati ábrázolásmódját tekintve...

– Ahogy elnézem, téged inkább az én domborzataim érdekelnek...

– Naná! Még szép!

– Úgy látom, az csöppet sem zavar téged, hogy ha az első randid sikerül annak idején, akkor a lányod is lehetnék.

Attila most már elnevette magát:

– Drága ifjú hölgyem, hát ne vedd már ennyire a szívedre ezt az ártatlan évődést! Még a végén az egészséged rovására megy. Tudod, mi, színészek bohém emberek vagyunk, így aztán amit ilyen helyzetben mondunk, azt el kell osztani kettővel – magyarázta.

– Vagy inkább tízzel – jegyezte meg epésen a vörös démon. – De nemcsak azt, amit mondasz, hanem ahogy viselkedsz, meg ahogy nézel, azt is!

– Tőlem akár köbgyököt is vonhatsz belőle – szólt engedékeny hangulatban a törzsfő. – Mint mondtam, színész vagyok, nem számtantanár.

– Félreértettél – szögezte le nyomban Raudona. – Arra céloztam, hogy neked, magadnak kéne elosztanod tízzel mindazt, amit mondasz, azaz moderálnod kellene a viselkedésedet.

– Jut eszembe! – élénkült fel Attila, teljesen figyelmen kívül hagyva a korholást –, ha már a mesterségem szóba került... Tudod-e, ifjú hölgy, hogy

ha én színigazgató vagy rendező lennék, kinek a szerepét osztanám rád azonnal?

– Kiét? – kérdezte Raudona, inkább unottan, mint túláradó kíváncsisággal.

– Lusdia hercegnő szerepét – vágta rá diadalmasan Attila, mégpedig abban a hiszemben, hogy most valami ellenállhatatlan bókot mondott, de látva a vörös hajadon unottságát, zavart magyarázkodásba fogott: – Tudod, a Lusdia hercegnő egy nagyon jelentős színmű. A 2100-as évek elején keletkezett, és a főszere... Na, álljunk csak meg egy pillanatra! Te tényleg nem ismered a Lusdia hercegnő című drámát?... Végül is te melyik földi korból kerültél át Evilágba?

– Számít az valamit abból a szempontból, hogy itt majdnem húsz évnyi korkülönbség van kettőnk között? – kérdezett vissza Raudona, és most már korántsem unott volt az arckifejezése, hanem inkább fölényes és titokzatos.

Nem sokkal odébb, a Kormányzói Hivatal helyiségében is két malomban örültek a beszélgetőpartnerek. Szubotáj sok mindennel megpróbálkozott, míg végül a hajdani emlékeknél kötött ki:

– Tudod, én azt gondoltam, örökké az a fiú leszek neked, aki annak idején megtanított kötélre mászni, hogy ne csúfoljanak a töb...

– Ezt is megmondta – vágott közbe sokadszorra Oleszja. – Raudona megmondta, hogy a régi, közös emlékeket is megkísérled majd felhasználni az érzelmi ráhatás eléréséhez. Hát most közlöm, hogy fölöslegesen pedálozol. Nincsen hatalmad fölöttem.

– Hatalmam? – hüledezett a tatár. – Ki a bánat akar hatalmat fölötted? Én csak azt szeretném, ha úgy néznél rám végre, ahogy egy régi bajtársára néz az ember, akit öt éve nem látott, és akit halottnak hitt! Vagy legalábbis elveszettnek! Ki beszél itt hatalomról?

– Minden férfi hatalmat akar a nők felett – jelentette ki Oleszja, mint valami megkérdőjelezhetetlen igazságot. – Teljesen mindegy, hogy ezt melyik korban, vagy melyik civilizációban vizsgáljuk. Sőt, most már az is mindegy, hogy melyik bolygón. A képlet mindenhol ugyanaz. A férfi alacsonyabb rendűnek gondolja a nőt, és természetesnek veszi, hogy hatalmat kell gyakorolnia fölötte.

Szubotáj nagyot fújtatott, és pontosan érezte, hogy már nem sokáig lesz képes uralkodni magán:

– Én aszexuális vagyok, te szerencsétlen. Hát már ezt is elfelejtetted? Miféle okból, és egyáltalán milyen módon akarnék hatalmat gyakorolni fölötted?

Oleszja olyan gúnyos pillantást vetett hajdani pilótatársára, hogy a tekintete szinte metszett, mint a szike:

– Raudona ezt is tudta. Hogy ez lesz a végső érved. Mármint hogy te aszexuális vagy.

A tatárból most már kitört minden elfojtott indulat:

– Ki a faszom ez a Raudona, hogy ennyi mindent tud a világról? – harsogta indulatosan, teátrális módon hátradobva magát a széken. – Volt egy plusz utas is a Zvezdán, akit véletlenül senki sem vett észre? Főleg meg azt, hogy ez a csodálatos nőszemély magával hozta a Földről a bölcsek kövét is? Vagy egy korábbi expedíció során érkezett ide? És most már két világról is mindent ő tud a legjobban?

A szőke lány mosolya inkább gunyoros volt, mint elragadó:

– Jó helyen tapogatózol. Jelen pillanatban ő a legokosabb lény ezen a bolygón.

Szubotáj egy darabig meredten nézett maga elé, aztán érezte, ahogy a hideg verejték ellepi az egész testét:

– Lény? – kérdezett vissza.

– Igen – erősítette meg Oleszja, még mindig mosolyogva, de ez a mimika inkább olyan volt, mint valami szektás idióta kényszeredett vigyorgása.

– Úgy érted, hogy...?

– Igen – bólintott a szőke lány. – Nyolc egész ötös.

Szubotájjal elkezdett forogni a helyiség, pedig ő aztán egy kortyot sem ivott a feltálatlalt borokból.

– A Kuznyecov professzor-féle skálán nyolc egész öt tizedes???

– Tudsz másféle skáláról is?

A tatár az asztalra könyökölt, a tenyerébe hajtotta a fejét, és csak annyit nyögött ki elcsigázottan:

– E percben semmiről sem merném kijelenteni teljes bizonyossággal, hogy én azt a valamit tudom.

217. fejezet

Kalrund fejedelem váratlanul ráborult az asztalra, és szokás szerint elaludt. Esteban viszont ebben a percben vette észre, hogy valaki bekandikál az ablakon, ráadásul nagyon is ismerős személy, ezért óvatosan odasomfordált.

– Hát te meg hogy kerülsz ide, Guzel? – kérdezte elképedve, és saját érzése szerint suttogva, de csakhamar kiderült, hogy a Tanító ezt egyáltalán nem így érzékelte:

– Sokkal halkabban – parancsolt rá a spanyolra fojtott hangon. – Hidd el, nagyon jó a hallásom. Ha csak susogsz, mint a falevél, nekem az is pont megfelel. A suttogásról pedig az is eszedbe juthatott volna, hogy nem mondhatod ki az igazi nevemet, mert ahogy nemrég megbeszéltük, ez a...

– Bocsáss meg, Suttogó – szólt közbe szégyenkezve Esteban, immár a titkos összekötője fedőnevét használva, aztán mentegetőzésbe fogott: – Ismerem a fejedelmet, most legalább egy órán át durmolni fog, és ilyenkor...

– Megint elkövetted azt a bizonyos hibát, amit eddig már kétszer is – mutatott rá Guzel.

Nappali fényben jól látszott volna, hogy a spanyol elpirul, de szerencsére éjszaka volt.

– Közbevágtam – susogta bűnbánóan, és lehajtotta a fejét.

– Úgy van – nyugtázta a Tanító. – A feladat a következő: a konyhára mész, és elkészíted a fejedelem kedvenc fogását, de olyan profi módon, ahogy csak tőled telik.

Esteban most már kívárt, hogy a Suttogó befejezte-e a mondandóját, és csak utána jegyezte meg:

– Még nem vett vissza főszakácsi státuszba, tehát nem intézkedhetek itt éjnek idején, még a konyha környékén sem.

– Elmondtam, hogy mi a feladat. Oldd meg. Ha ennyi is kifog rajtad, akkor alaposan tévedtem veled kapcsolatban, és nincs helyed a szolgálatnál –

szögezte le ellentmondást nem tűrően Guzel, aztán visszahúzódott egy közeli erkély alá, hogy takarásban legyen, mert érzékelte, hogy a fal tetején közelít az éjszakai őrség két tagja.

Esteban visszafordult az ablaktól, fekete haját hátrasimította, és gondterhelten töprengett. Most mi a fenét csináljon? Hát nem érti ez a Guzel... vagy hogy is hívják... Suttogó, hogy ő ebben az épületben jelenleg szökött főszakácsként szerepel a lajstromban? Hogyan is mehetne intézkedni a konyhára éjnek idején? Nyilván valaki más már hosszú kvinták óta betölti ezt a státuszt.

Na jó, de hát az a valaki most nyilván alszik, nem pedig a konyhán tesz-vesz. Sőt! Még az is lehet, hogy éppen Lanagriddal vagy Milla asszonnyal tesz-vesz...

Esteban az idejét sem tudta, mikor jutott eszébe utoljára ez a két buja fehérszemély. De gyorsan el is terelte a gondolatait róluk, mert ennyi hiba után szeretne volna tökéletesen megoldani a legújabb feladatot. Aztán gondolt egy merészet, odalépett az ajtóhoz, fújtatott egy nagyot, és lenyomta a kilincset.

Szó, ami szó, az ügyeletes ajtónálló nagyot csodálkozott, amikor azt tapasztalta, hogy a hajdani főszakács kilép a trónteremből, mégpedig eléggé megviselt állapotban, és magabiztosan el akar haladni mellette. A váltás tagjaitól ugyan már értesült róla, hogy Estebant nemrég Rótvárba szállította az erdei őrző, de tudomása szerint fogoly volt ez a szökött alattvaló. Márpedig egy fogoly nem sétafikálhat kénye-kedve szerint a vár folyosóin, főleg nem éjszaka, ráadásul a trónterem környékén!

– Állj! Hova-hova? – tette fel hát a kérdését, miközben bal tenyerével a főszakács mellkasának támaszkodott, mintegy visszatartva őt a nagy nekibuzdulásban, a baljában szorongatott alabárdjának hegyes végét pedig a vakmerő férfiú állához illesztette.

– Hogyhogy hova? – méltatlankodott Esteban. – Természetesen a konyhára. Egy kis harapnivalót kell készítenem a méltóságos fejedelemnek.

– Vagy tán egy újabb szökést kell előkészítened? – tippelt az ajtónálló.

A spanyol fiatalember kénytelen volt bevallani magának, hogy a gyomrát különös félelem szorongatja. De ez csak egy pillanatig tartott, mert gyorsan

az emlékezetébe idézte a Suttogó szavait, miszerint őrá itt vigyáznak, és nem eshet baja. Ha pedig teljesíti a rá kiszabott feladatokat, akkor nagy jutalomban lesz része Osmosisban, utána meg visszakerülhet a földi életébe. Ennélfogva különösebb aggodalomra semmi ok, csak hajrá!

Esteban tehát olyan fölényes grimaszt vágott, mint amikor valakit egy okvetetlenkedő, a hierarchia alsóbb régióiban tanyázó kisember fontoskodása tart vissza egy magasabb rendű cél megvalósításától.

– A méltóságos fejedelem parancsolta meg, hogy állítsak neki össze egy sült húsos tálat. Ezért indultam a konyhára – magyarázta a spanyol, aztán enyhén megvonta a vállát. – No persze, megakadályozhatsz a parancs teljesítésében, hiszen te vagy itt a fegyveres őr, a fejedelemség vitéze, én meg csak egy nyomorult szakács vagyok. Mindenesetre majd jusson eszedbe ez a kedves és meghitt beszélgetés, amikor holnap a bitófa alatt állsz, és gondold megbocsátóan rám, a nyomorult szakácsra, aki nem akart neked semmi rosszat, mindössze a méltóságos fejedelem parancsát szerette volna a legjobb tudása szerint teljesíteni, de te megakadályoztad ebben. Mi is a neved, katona?

Az őr nyelt egy nagyot, de korántsem a sült húsok említése miatt. Úgy értékelte magában, hogy amit most hallott, az teljes mértékben egybevág mindazzal, amit Kalrund jelleméről tud. Hiszen a fejedelem egyszer még a külső várnegyedben lakó péket is berendelte éjnek idején, hogy az süssön neki patkó alakú kifliket! Különben is, a szakácson nincsen sem bilincs, sem lánc. Tehát akkor nem is fogoly. Akkor meg miért ne mehetne tovább?

Már leengedte az alabárdját, és Esteban mellkasát sem tapogatta többé, de azért a tekintélye védelmében még szigorúan hozzátette:

– Akkor meg mire vársz? Takarodj a konyhára, de gyorsan!

„Milyen hamar átálltál, te ostoba pecs” – gondolta magában a spanyol, miközben megszorította a lépteit a folyosón, gúnyos vigyorral az arcán.

A konyhához érve kiemelt egy fáklyát az egyik fali tartóhüvelyből, aztán a hajdani munkahelyére benyitva fényt varázsolt a helyiségbe. Néhány pillanatig nosztalgiazva tekintett körül, de hamar a tettek mezejére lépett, és kiválogatta a legszebb húsokat, amelyek csak fellelhetőek voltak.

Miközben serényen szeletelt, klopolt és fűszerezett, az jutott eszébe, hogy jó ideje nem dolgozott már egyedül, mindenféle konyhalányok és egyéb

személyzet nélkül. De ez inspirálóan hatott rá, és régi szép időkre emlékeztette.

Hamarosan visszatért a trónterem ajtajához, egyik kezében egy méretes tállal, a másikban egy jóval aprócskább fatányérral.

– Mi is a neved, vitéz uram? – kérdezte az ajtónállót.

– Hex – felelte az őr, és most már a sült húsok miatt nyelt nagyot.

– Ez a tiéd, Hex – nyújtotta át a fatányért Esteban, rajta a frissen sült, gőzölgő hússzeletekkel és a színpompás zöldségkörettel. – Nehéz szolgálatot viszel, ez a legkevesebb, amit megérdemelsz. Fogyaszd egészséggel. Bizonyára a méltóságos fejedelem is úgy akarná, hogy ma éjjel egyél valami olyasmit, amit csak az urak szoktak.

Az őr szemében a hála és a csodálkozás különös egyvelege lobbant fel, és habozás nélkül vette át az ínycsiklandozó étekkel elhalmozott tálat. Esteban pedig hálát adott az isteneknek, amiért ennek a derék katonának a neve mindössze három betűből áll, így nem lesz nehéz megjegyeznie. Mert azt már a konyhán való sürgölődése közben elhatározta, hogy a kissé túlbuzgó és kellően ostoba tekintetű vitézt hosszabb távon a befolyása alá vonja, a nagyobb célok érdekében.

Kalrund fejedelem még mindig békésen hortyogott, amikor a főszakács lehelyezte elé a tálat. De ha egy élvezeg fejedelem arca és egy ínycsiklandozó illatokat árasztó tálalóedény ugyanazon az asztallapon nyugszik, ráadásul nem is olyan nagy távolságban, akkor az a bizonyos fejedelem hamarosan magához fog térni, ebben vita nem lehet.

Kalrund tehát megébredt. Vaklált meg hunyorgott egy darabig, mint aki azt sem tudja, hol van – természetesen tényleg nem tudta –, de aztán úgy vetette rá magát a feltálalt falatokra, mint kiéhezett ragadozó a frissen elejtett vadra.

Esteban igyekezett semleges arckifejezéssel üldögélni a székén, pedig ismét feltámadtak a régi emlékek, és újra csak megállapíthatta, hogy a vendéglátóiparban eltöltött évei során még soha, senki nem fogyasztotta olyan visszataszító módon az általa készített ételkülteményeket, mint éppen ez az uralkodó, a legmagasabb rangú ember, akinek valaha is főzött.

Közben óvatos pillantást vetett az ablak felé, de aztán gyorsan visszakozott, és lehülyézte magát. Mit kell neki odakukkantgatnia? Ha ott van a Suttogó, hát ott van, ha meg nincs, akkor nincs. Nehogy már ezért is rosszpontot kapjon!

Aztán elmélázott rajta, hogy ez a szikár kis fickó hogy a bánatban tudott felkapaszkodni a várfalon. Alapjában véve már az első felfedezés idején szöget ütött a fejében ez a dolog, azért is ment oda az ablakhoz, de utána annyi minden történt, hogy esély sem volt erre rákérdezni.

És most sem volt idő ezen töprenkedni, Kalrund ugyanis végzett a finom falatokkal, megtörölte a száját a zekéje ujjával, aztán felállt az asztaltól, és fel-alá járkálva nekikezdett egy monológoknak:

– Nézd, Esteban fiam, én nagyon nagyra értékelem a képességeidet, és bizvást állíthatom, hogy nálad pompásabb főszakácsom még sohasem volt, de mégsem indíthatok háborút miattad.

A spanyol csöndesen pislogva ült a székén, és egyelőre nem értette, mi folyik itt.

– Azt persze elismerem, hogy a legnagyobb sértés történt meg, ami mostanában a fejedelemséget érte – folytatta Kalrund. – A főszakácsomat elrabolni? Hát még ezeknél a Gunnerudoknál nagyobb hercegségeken is azonnal elégtételt vennék, és a saját kezemmel vetnék tűzcsóvát a koszfészükre, ha ilyesmit merészelnének!

– Méltóságos fejedelem, én igazán nem azért meséltem el a történetemet, hogy bármi bajt okozzak – mentegetőzött a spanyol. – Te rám parancsoltál, hogy mondjam el az igazat, én pedig elmondtam.

Kalrund gyakorlatilag meg sem hallotta a főszakács szavait:

– Csakhogy most bonyolult a helyzet – folytatta gondterhelten. – Nagy szükségem van a Gunnerud Hercegség hadseregére a küszöbön álló háború miatt. Ha van olyan pillanat, amikor nem veszhetek velük össze, hát ez az!

– Háború? – kérdezett közbe nem egészen célzat nélkül Esteban.

– Igen, fiam, háború készül – erősítette meg Kalrund, és végre odavetett egy pillantást a főszakácsra. – Egyesített hadsereg fog partra szállni

Osmosisban, és elsöpörjük a köztársaságot. Nekem pedig ehhez mindenképpen szükségem van a hombárfejű nászúram katonáira.

Guzel megnyugodva ereszkedett le a várfalon. Ez az ügynök még annál is hasznosabb lesz, mint ahogy előzetesen gondolni lehetett volna. Olyan szintre került a fejedelem bizalmasainak körében – teljesen függetlenül attól, hogy Kalrund most részeg-e, vagy sem – hogy az tényleg csak a legszerencsésebb együttállásoknak köszönhető. Már ha feltételezzük, hogy Evilágban léteznek szerencsés együttállások, nem pedig irányított folyamat mindaz, ami megvalósul.

Guzel a várfal alá érve beleereszkedett a várárok vizébe, és csaknem hangtalanul úszott át rajta. El akarta érni a reggeli hajójáratot, amelyik visszaviszi Osmosisba.

218. fejezet

Szubotáj az asztalra hajtotta a fejét, és könnyezett. Sírni nem sírt, azt nem lehet mondani, merthogy ezt a luxust soha nem engedhette meg magának. Sem katonaként a Földön, sem anagur törzsfőként Evilágban. De hogy a szeméből áradó nedvességnek nem tudta útját állni, az ténykérdés.

Arra eszmélt fel, hogy valaki leül mellé, a vállára teszi a kezét, és enyhén borízú hangon érdeklődik:

– Hova lettek a csajok?

Természetesen Attila volt az, aki – miután a tatár szabaddá tette az arcát – döbbenten hőkölt hátra:

– Barátom! Te sírsz?

Szubotáj igyekezett összeszedni magát, és sűrű torokköszörülések közepette így válaszolt:

– Természetesen nem sírok... Hova gondolsz?... Még hogy sírok... Minek nézel te engem?... A csajok egyébként, ahogy voltál szíves fogalmazni, úgy elszeleltek, hogy mire feleszméltem, már csak a hátukat láttam. Az a rohadék Raudona egyszer csak benyitott, és ráparancsolt Oleszjára, hogy indulás. Ez a drága lány pedig, mintha csak valami zombi lenne, vakon követte az utasítását.

– Rohadék Raudona – ízlelgette a jelzőt gúnyos mosollyal a magyar, miközben az ovális asztal közepén álló boroskancsó után nyúlt. – Hej, drága barátom, ha csak öt percre nem lennél aszexuális, rájöhetnél, hogy ez a nő...

– Pontosan tudom, ki ez a nő – vágott közbe a tatár, különös hangsúllyal nyomva meg az utolsó szót. – És nem magyarázom el neked sokadszorra: attól, hogy aszexuális vagyok, még rendelkezem azzal a képességgel, hogy megállapítsam, igencsak szemrevaló a test, amelyikbe beleköltözött.

– Hehe, ez jó duma! – vigyorgott Attila, igazából végig sem gondolva a tatár szavait, és öntött magának a borból. – Én is szívesen beleköltöznék a testébe. No persze, csak átmenetileg! Ha érted, mire gondolok...

Szubotáj kicsit sem akarta érteni, mire gondol a társa, egész más dolgok foglalkoztatták:

– Ez a rohadék Raudona valósággal kimosta Oleszja agyát. De totálisan – hajtogatta keserűen, és közben üres tekintettel meredt maga elé. Ezt látva Attila újra csak kedélyeskedni próbált:

– Lehet, hogy ez az átok körbejár, mint a staféta, mert amióta Oleszjával beszélgettél, te is úgy nézel ki, mint akinek kimosták az agyát... Hé! Szedd már össze magad, kolléga!

Szubotáj lassan oldalra fordította a fejét, belenézett a barátja szemébe, és csöndesen így szólt:

– Tudom én, hogy minden műfajban otthon vagy, te színész. Volt alkalmam meggyőződni róla az elmúlt öt évben. De néha bántóan nem vagy képes megkülönböztetni a vígjátékot a drámától.

A bortól elnehezült fejű szakrális törzsfő végre kezdte felfogni, hogy a helyzet sokkal komolyabb annál, mint hogy néhány közepes viccel rendbe lehetne hozni. Átgondolta a nemrég történeteket, aztán nagyot sóhajtott, és bűnbánóan bevallotta:

– Lehet, hogy én húztam fel a csajt.

– Mármint Raudonát?

– Igen. A térképes szobában. Felhúztam kicsit... Mármint nem úgy!...

Hanem inkább hangulatilag... vagyis azt se úgy... Hogy is mondjam csak...

– Szerintem klasszisokkal értelmesebben, ha szabad kérni – húzta el a társa elől a borospoharat Szubotáj.

– Én nem tehetek róla! – mentegetőzött Attila. – Hát olyan végszókat adott ez a rafinált kis nő, hogy a legpikánsabb bohózatokban nem kapsz olyanokat!

– Nyögd már ki, hogy mi történt, a Világügyelő Férfiú áldjon meg! Rányomultál? Vagy egyenesen zaklattad szexuálisan?

– Azt azért nem mondanám... Sőt, inkább ő zaklatott engem! Még azt is felajánlotta, hogy felmászik az egyik térképállványra, hogy alaposan megszemlélhessem alulnézetből. Hát még szép, hogy ilyenkor beindul egy férfiember fantáziája!

– Tehát te ráizgultál egy androidra?

– Hogy kire??? – meresztette hatalmasra a szemeit Attila.

– Raudona egy android, ráadásul nem is akármilyen. Szerintem megenné reggelire Baskírt meg Guzelt, de még tán a vezérezredest is.

A magyar jó darabig tátott szájjal bámult a barátjára, és látszott rajta, hogy ha lassan is, de tudatosul benne, hogy ez itt most nem valamiféle ugratás, hanem a vérkomoly valóság. Ekkor villámgyorsan becsukta a száját, sőt még a tenyerét is odatette, mint aki az öklendezését akarja visszafojtani, és közben szinte eszelősen motyogta:

– Jóságos ég... Ráizgultam egy androidra... Meg akartam dugni egy gépet... Mindjárt elhányom magam...

Szubotáj rezignáltan megjegyezte:

– Ez volna talán a legméltóbb és legszimbolikusabb lezárása ennek az átkozott napnak. Mégiscsak konyítasz valamit a dramaturgiához, te színész.

– Azt hiszem, én most lefekszem – tápáskodott fel az asztal mellől Attila. – Nincs más vágyam, mint hogy gyorsan elaludjak, és holnap arra keljek fel, hogy ezt az egészet csak álmodtam.

– Látod, ezt tökéletesen meg tudom érteni – bólogatott a tatár. – Nekem is ez a vágyam, de kétkem, hogy akár csak egy percre is le tudnám hunyni a szemem. Egyfolytában Oleszja szavai zakatolnak a fejemben, és sejtelmem sincs, meddig fog ez még tartani.

Miután becsukódott az ajtó Attila mögött, az elkeseredett pilóta a boroskancsó után nyúlt. Elhatározta, hogy azt az italt, amit a társa meghagyott, az utolsó cseppig benyakalja, így talán lesz rá esélye, hogy aludjon valamit reggelig. Merthogy a holnapi nap sem ígérkezik könnyebbnek, és ha minden esemény súlyos virrasztásokkal jár együtt ezen az átkozott szigeten, akkor előbb-utóbb ő is ki fog dőlni, mint Dariosz.

Pedig nemrég még milyen szépnek tűnt minden! A remény, hogy újra találkozhat Oleszjával..., a bizsergető vágy, hogy újra repülhet a Golubbal..., most mind olyan szürreálisnak tűnt, mint valami ócska, harmadvonalbeli fantasztikus film, amit egy nagyon hitvány forgatókönyv alapján készített el egy olyan stáb, amelynek minden tagja zsigerileg tehetségtelen volt.

Ahogy bánatosan merengett a dolgok illetően alakulásán, újra kinyílt az ajtó a háta mögött. Meg sem fordult, mert meggyőződése volt, hogy Attila tért vissza valamiért.

– Na, mi van? Úgy döntöttél, hogy mégiscsak a Kormányzói Hivatalban akarsz hányni, mert jobb helyet nem találtál erre a műveletre? – kérdezte gúnyosan.

– Hogy tessék?

A kormányzó állt az ajtóban, álmosan dörzsölgetve a szemét.

219. fejezet

Szubotáj a legjobb tudása szerint, részletekbe menően tájékoztatta a kormányzót arról, ami az elmúlt időszakban történt. Dariosz figyelmét nem kerülte el egyetlen szó sem, és közben szerfölött felbosszantotta, amit hallania kellett:

– Itt már le sem hunyhatja a szemét az ember, mert a történések egyszerűen átvágtatnak fölötte? – fakadt ki az elbeszélés végén. – Mi a fene lesz itt később? Hát mi nem androidok vagyunk, hogy ne legyen szükségünk alvásra!

– Ha engem kérdezel, szerintem már így is túl sok android nyüzsög körülöttünk – jegyezte meg csöndesen a tatár. – Nem tudom, te hogy vagy

vele, de én már kicsit sem látom át, hogy itt mi a bánatot akar tőlünk bárki.

– Jónak mondod – dünnyögte a kormányzó. – Tudod, hogy én mióta érzem ezt? Elmesélem. Emlékszel még a kerti összejövetelünkre, amikor kiderítettétek Guzelről, hogy nem is ember? Na, hát pont azóta!

Szubotáj elgondolkodva forgatta a poharát:

– Mintha ezer éve lett volna. Pedig csak néhány napja történt...

– Hát igen, ezen a bolygón tényleg másképp hat az idő, legalábbis egy földi ember számára – állapította meg Dariosz, aztán ő is töltött magának a borból. – Ez benne az egyik olyan csoda, amit végtelenül szeretek. De mostanság egyre több dolog jön elő, amit meg szívemből gyűlölök.

– Te Dariosz! – szólalt meg újra a tatár. – Meg tudnád fogalmazni nekem, mint földi férfitársadnak, akiről mindemellett tudod, hogy aszexuális... szóval, meg tudnád fogalmazni, milyen érzés a szerelem?

A kormányzó hátradőlt a székében, kortyintott egyet a borból, de közben mindvégig gyanakodva mustrálta Szubotáj arcát. Amikor letette a poharat, úgy érezte, eljött az idő, hogy kissé visszavágjon a tatárnak, amiért az elmúlt időszakban jó néhányszor éreztette vele és Marióval – sőt néha még Sztavrilával is –, hogy ő micsoda modern korból érkezett.

– A kettőnk átkerülése közötti bő másfél évszázadban nem született erre valamiféle megoldás a Földön? – firtatta tettetett érdeklődéssel. – Mert bevallom, amíg én éldegéltem azon a szép kék bolygón, addig sem a költők, sem egyéb nagy tudású figurák nem tudták megfogalmazni a mindenki által elfogadott definíciót. Pedig több ezer évük volt rá.

Szubotáj nem emelte fel a fejét, de azért az még így is látszott, hogy halványan elmosolyodik:

– Kérlek, most ne légy cinikus – szólt csöndesen. – Komolyan kérdeztem. Te például hogy fogalmaznád meg, amit Sztavrila iránt érzel?

Dariosz hosszan és komoran nézett a tatárra, aztán nagyot fújtatott, és azt mondta:

– Tudom, hogy mit szeretnél, hidd el. Talán még jobban is, mint te magad. Tisztázni akarod legbelül, a lelked legtitkosabb bugyrában, hogy mit érzel Oleszja iránt. Ez teljesen érthető. Mindazok alapján, amiket az előbb

meséltél nekem, számodra most ez a legfontosabb érzélem, amit rendbe akarsz tenni a saját, belső kis világodban. De...

– Hű, hát rólad aztán pontosan érződik, hogy egy pszichológus díványáról kerültél Evilágba – vágott közbe a tatár, szinte félszegen elmosolyodva. – Ám mégis arra kérlek, hagyjuk most ezeket a fölösleges köröket. Én katona vagyok, nem egy bakfislány. Beszélj velem nyíltan, és főleg konkrét dolgokat felsorolva. Mit érzel, amikor Sztavrilára gondolsz?

– Éppen ez volt a tervem, amíg közbe nem vágta – korholta földi társát a kormányzó. – És arra kérlek, ne értsd félre, amit most mondani fogok. Nem lesz benne sem minősítés, sem gúny, sem semmi ilyesmi. De egy aszexuális férfinak nem tudom elmagyarázni, mit érzek, ha Sztavrilára gondolok.

– Miért ne tudnád? Csak ki kell belőle vonni mindazt, ami a testiséggel kapcsolatos. Vagy nem is kell kivonni, én majd szétválogatom, bízd ide. Csak mondd, ami az eszedbe jut!

– Mondjam?... Hát legyen – vont a vállát Dariosz. – Minden percben vele szeretnék lenni. Ha nincs mellettem, félelmeimnek érzem magam. Egyre azon jár az eszem, hogy vajon most mit csinálhat, kivel lehet, gondol-e rám, hiányzom-e neki úgy, ahogy ő hiányzik nekem. Bármikor képes vagyok felidézni az illatát, a bőre tapintását, a teste melegét, az ölelését, és az egyesülést, amely az ő testét és az enyémet eggyé forrasztotta. Érdekel minden gondolata, minden vágya, minden kimondott szava, és nem létezhet olyan kívánsága, amit ne akarnék azonnal beteljesíteni, még az életem árán is. Folyton hallom a hangját, a nevetését, a perlekedését, a bántását, a dicséretét, mindent, még a soha ki nem mondott szavait is, mert úgy érzem, hogy csakis őt akarom hallani most már mindig, amíg élek. Nem tudom úgy elképzelni az életemet, hogy ő nem szerepel benne.

A tatár egyre jobban szorította két markában az üres poharát, végül pedig nagyot koppantott vele az asztalon:

– Pontos.

Darioszt kizökkentette a hirtelen zörej, és megdöbbenve hallgatott el.

– Ha a testiséget kivonjuk belőle, akkor túlpontos – erősítette meg Szubotáj.
– Pontosán ezt érzem Oleszja iránt. És nem fogom hagyni, hogy egy

akárhányas rohadék android, akiről azt se tudom, kik és mi okból küldték ide, továbbra is szellemi rabságban tartsa az én kis galambocskámat.

– Szellemi rabságban? – hüledezett a kormányzó.

– Miért, te minek neveznéd, amikor valakinek teljesen kimossák az agyát?

– kérdezett vissza a tatár, aztán öntött magának, és a tőle merőben szokatlan szenvedéllyel folytatta: – Dariosz, te nem ismered ezt a lányt. Én viszont majdhogynem gyerekkorunk óta. Nála okosabb, józanabb, megbízhatóbb ember nem volt az egész dandárban. Mit gondolsz, miért tudta ilyen fiatalon ennyire sokra vinni? Én csak egy semmirevaló vadászpilóta vagyok, tizenkettő egy tucat, ő meg egy ilyen küldetés helyettes parancsnoka lett, harminchárom évesen! És egykorúak vagyunk!

– Ezt én most nem tudom megítélni, főleg százhetven évvel korábbról – szabadkozott a karját széttárva Dariosz, de a tatárt már nem lehetett leállítani:

– Hát akkor bízd rá magad az én értékítéletemre, nem fogsz csalódni – szögezte le valamivel higgadtabban Szubotáj. – Amit biztosan állíthatok, hogy Oleszja jó katona, kitűnő pilóta, nagyon felkészült úrhajós, vagy ahogy nálunk mondják, kozmonauta, de ami a legfontosabb: remek ember. Önzetlen, jószívű, bajtársias, önfeláldozó. Most mondd meg nekem, mi a bánatért kéne egy ilyen embernek kimosni az agyát, és telepakolni hülyeségekkel? Mi lehet az a nagyobb cél, aminek ez így megfelel? Elpazarolni egy ilyen értékes embert? Egy ilyen katonát, egy ilyen pilótát? Hát ez baromság!

– Elgondolkodtató, amit mondasz – ismerte el Dariosz. – Na de mi a te megfajtásod? Miért történhetett ez Oleszjával?

– Mert Raudona ellenség – jelentette ki határozottan a tatár. – Más megoldás egyszerűen nem létezik. Nem ugyanabban a csapatban játszik, mint mi.

220. fejezet

Dariosz és Szubotáj társasága hamarosan háromfősre bővült, ugyanis benyitott a helyiségbe Nihuc vezérezredes is, akinek az arcán jól látszott, hogy csöppet sincs derűs hangulatban.

– Baskírral mi van? – érdeklődött a tatár, de nem kapott biztató választ.

– Rettenetesen kimerült – felelte a metamorf –, és ezt most akár szó szerint is érthetitek. Kénytelen voltam a saját energiámból is átadni neki valamennyit, hogy egyáltalán el tudja mesélni, amit tapasztalt. Napfelkeltéig nem is lesz jobb állapotban, ez biztos.

– Ezt nem igazán értem – vakargatta a fejét a kormányzó. – Eddig is a napenergia működtette, nem? Azt gondoltam, hogy nappal be tud tárolni annyi energiát, amennyivel...

– Az energiaellátó rendszereink diverzifikáltak, nem csak a napenergiát hasznosítjuk – magyarázta a metamorf. – Ott van például a piezo-elektromos rendszer, amely Baskír esetében teljesen megadta magát, legalábbis minden jel erre mutat.

– Mi az a piezo-elektro...?

– Hagyjuk ezt most, kormányzó – vágott közbe türelmetlenül Nihuc. – Talán majd egy nyugodtabb helyzetben beszélgessünk fizikáról és elektrotechnikáról, mert vannak más híreim is. Baskír arról tájékoztatott, hogy a Raudona néven bemutatkozott nő nem más, mint egy android.

– Tudjuk – jelentette ki rezignáltan a tatár, miközben újra teletöltötte a borospoharát. – Oleszja még azt is elmondta nekem, hogy nyolc egész öt tizedes.

A kormányzó közben lapos pillantásokat vetett Nihuc arcára, majd nagyot sóhajtva így szólt:

– Ahogy elnézlek, vezérezredes, te az a fajta android lehetsz, aki miután felvette egy ember személyiségét, valahogy elkezd idomulni is hozzá. Afféle vegyes jelenségként, vagy hogy is fogalmazzak. Én mindenesetre akkor láttam utoljára a Pépes Arcú homlokán ilyesféle gondterhelt barázdákat, amikor két éve majdnem leváltottam egy súlyos függelemsértés miatt. De aztán elsimítottuk az ügyet. Az viszont nagyon aggasztó, hogy mi itt Szubotájjal momentán tőled váránk magyarázatot sok mindenre, vagy legalább valamiféle megnyugtató részinformációt, de ahogy elnézlek, jelenleg te vagy köztünk a legtanácstalanabb, pedig a mezőny igen erős.

Egy darabig súlyos csönd nehezedett a Kormányzói Hivatal helyiségére. És amikor végül Nihuc megszólalt, az ijesztőbb volt még a csöndnél is:

– Azért látsz tanácstalannak, kormányzó, mert az is vagyok.

– Na, szép kilátások – vetette hátra magát a székén Szubotáj. – És ilyenkor mi van? Itt dekkolunk egy idegen bolygón, immár öt éve, értelme semmi, küldetés sehol, a hajdani katonatársam agyát gyarmatosította egy vörös démon, és csak három olyan illető van, akitől választ kaphatnék a kérdéseimre, ezek közül az egyik felszívódott, a másik lemerült, a harmadik meg jelen pillanatban is tanácstalanul bámul maga elé – hadarta egy szuszra ingerülten, és még biztosan folytatta is volna, ha Dariosz nem inti le:

– Kérlek, próbáld megőrizni a higgadtságodat. Vagdalkozással most semmire sem megyünk.

Aztán visszafordult a vezérezredeshez:

– Nem gondolod, hogy éppen itt lenne az ideje megnyílnod? Remélem, érted, hogy mire célzok. Mindig csak olyan válaszokat kapunk tőled, hogy „talán majd egy másik alkalommal”, meg „ennek nem most jött el a napja”. Mint ahogy az imént is, amikor a piezo- vagy milyen elektromosságról akartalak kérdezni. Na persze, most kivételesen igazad volt, mert tényleg nem ez a mai este legsürgősebben megbeszélendő témája. De ha nem ilyen alibi válaszokkal szúrnád ki a szemünket folyton, akkor talán előrébb tartanánk. Nem gondolod, hogy alkalmasint mi is sokat segíthetnénk neked, ha végre méltóztatnál az orrunkra kötni bizonyos részleteket? Eddig azt hittem, hogy egy csapatban játszunk. De csak mondd meg, ha nem így van!

– Természetesen így van – szólt csöndesen Nihuc, és komoly belső vívódás tükröződött az arcán.

– Remek. Kezdetnek legalábbis nem rossz – bólintott elégedetten Dariosz. – Márpedig, ha abból indulunk ki, hogy egy csapatban játszunk, akkor a célunknak is közösnek kell lennie, nem igaz? Elvégre ez így logikus. Jól mondom?

– Jól mondom – ismerte el Nihuc.

– Nocsak. Megy ez nekünk. Akkor talán nem olyan nagy kérdés, hogy áruld el, mi a csapatunk közös célja.

– Egy sokkal jobb világ alapjait kell leraknunk ezen a bolygón, mint amilyen a Földön alakult ki több ezer elvesztegetett év alatt.

– Na, hát a magam részéről ebben teljes mértékben benne vagyok – jelentette ki a kormányzó –, már csak azért is, mert meglátásom szerint, ami 2030-ra lett a földi világból, az minden, csak nem jó.

– Kicsit jöjjünk le a fellegekből a rögválóság talajára, ha kérhetem – javasolta a tatár, miután fenéig kiitta a poharát. – Különben megint átvirraszthatjuk az egész éjszakát, és ahhoz nekem semmi kedvem. Mondjuk szűkítsük le a kérdéseket egyes személyekre. Az első lehetne például ez a Raudona. Mi okoz neked ekkora tanácstalanságot a vörös démonnal kapcsolatban, vezérezredes?

– Az első mindjárt az, hogy nem érzékeltem a jelenlétét. Mármint az android mivoltát. És ugyanerről számolt be nekem Baskír is – magyarázta Nihuc, aztán részletesen elmesélt mindent, amit az öreg Tanító és a vörös hajú nő különös találkozásáról, majd együtt megtett útjáról tudott.

– És most, hogy megkínáltad Baskírt a saját energiáddal, képes már emlékezni, hogy hol tették le a Golubot? – türelmetlenkedett Szubotáj.

– Nem – mondta csöndesen a vezérezredes.

– És arról van valamiféle központi tájékoztató, hogy ez a rohadék Raudona miért mosta ki Oleszja agyát?

– Nincs – ismerte el Nihuc.

– Hát ez aztán kibaszottul biztató – háborgott Szubotáj, és bizonyára még egy sor cinikus vagy szarkasztikus megjegyzése lett volna, de a kormányzó újra csak rápirított:

– Nem gondolod, hogy kissé önző vagy? Megértem, hogy fontos neked a repülés, meg a vadászgéped, Oleszjáról nem is beszélve, de ha ide-oda csapongunk, akkor a bűdös életben nem fogjuk tudni rendszerbe foglalni a történéseket, és akkor esélyünk sem lesz, hogy bármit is megértsünk. Itt most az volna a lényeg, hogy közösen gondolkodjunk, és mindenki tegye hozzá a maga meglátásait a nagy egészhez, hátha így kikerekedik valamiféle megoldás.

A tatár vegyes érzésekkel nézte Dariosz arcát. Kicsit szégyellte is magát, mert igaza volt az embertársának, önző módon mihamarabb a számára legfontosabb témákra szeretne volna terelni a szót, és immár belátta, hogy ez nem volt helyes. Másrészt viszont azt vette észre, hogy lassacskán szinte csodálja a kormányzót, amiért mindig – vagy legalábbis azokon a napokon, amikor kellően kipihent állapotban van – képes irányítani és a közös cél érdekében összehangolni azt a közösséget, amelyikben magához ragadja a szót, és mindezt úgy teszi, hogy lehetőleg ne bántson meg senkit, de közben igyekszik súlyozni a problémákat és a megoldandó feladatokat, emellett igyekszik mindenki érdekeit figyelembe venni. Szubotáj úgy érezte, most már pontosan tudja, hogy ezt az ausztrál fickót miért „helyezték át” valakik Evilágba, és miért lehetett belőle egyszerű közemberből a sziget kormányzója.

– Megmondom nektek, hogy mi okozza bennem a legnagyobb tanácstalanságot – vette vissza a szót a vezérezredes. – Akárhányszor futtatom le az intelligenciámban az adatokat, a történetnek végül nem keletkezik logikus megoldása.

– Nem lehet, hogy túlságosan lekorlátozod a megoldási intervallumot? – vetette közbe Szubotáj, és újra töltött magának. – Már csak azért kérdezem, mert szerintem ez a képlet olyan tiszta, mint az egyszeregy. Raudona nem a mi csapatunkban játszik. Ezért is nem érzékelted őt, mint android-társadat. Gondolom, ez rajta múltott, azaz nem óhajtott neked semmiféle jelet küldeni. Számomra ez tiszta sor: Raudona ellenség.

Dariosz megint fejcsóválva szólt közbe:

– Én ezt kicsit sem értem. Mi ilyenkor a protokoll? – kérdezte Nihuctól. – Már úgy értem, amikor két android találkozik. Mit kellett volna érezned? Vagy detektálnod... Vagy a fene se tudja, hogy kell ezt megfogalmazni...

– A dolog ott kezdődik – magyarázta a metamorf –, hogy mi, akik ezen a projekten dolgozunk, értelemszerűen kezdettől fogva tudunk egymásról. Márpedig Raudona hívójelű személyről egyikünknek sem volt tudomása, egészen a legutóbbi időig. Eleve furcsa, hogy ő egyáltalán létezik.

– Mondom én, hogy másik csapatban játszik – dünnyögte Szubotáj, de nem olyan halkan, hogy a vezérezredes ne hallhassa meg.

– Nem logikus, amit mondasz. Gondold csak végig! – szólította fel a tatárt Nihuc. – Raudona a lehető leghatékonyabban segítette Baskírt, hogy elérje a célját, azaz el tudja hozni Osmosisba a vadászgépedet. Sőt, nemhogy segítette, nélküle ez nem is lett volna lehetséges! Ezek alapján nem állíthatjuk, hogy másik csapatban játszik.

– Arról nem is beszélve, hogy Oleszja volt az, aki végül is megakadályozta a főváros lángba borulását – mutatott rá Dariosz. – Márpedig Raudona és Oleszja nyilvánvalóan egy csapatban játszanak, és ha ez a csapat rendszeresen segít nekünk a céljaink elérésében, akkor nem állíthatjuk róluk, hogy az ellenségeink.

– De hát, az ég áldjon már meg benneteket! – hajolt az asztalra Szubotáj – Nem látjátok, hogy ez az egész mennyire álságos? Miért csak a küldetések elejét nézitek? Raudona segít idehozni a vadászgépemet. Rendben. És? Utána nem adja át!... Oleszját utasítja, hogy segítsen megakadályozni a város leégését. Rendben. És?... Mi van, ha például ez a rohadék Raudona akarja elfoglalni Osmosist, megelőzve a Szigetvilág összes királyságát, és ezért nem akarja, hogy leégjen a főváros?

– A Mocsárvidék lányainak élén? – kérdezett vissza Nihuc. – Ezt azért nehezen tudnám elképzelni.

– Nyolc és feles android, baszod! – harsogta a tatár. – Semmit sem számít, hogy mit tudsz elképzelni! Pár órája még arról sem volt fogalmad, hogy egyáltalán létezik! Honnan tudjuk, hogy holnap kinek a fizimiskájában fog megjelenni előttünk? És te akkor sem fogod felismerni, mert megint nem ad majd semmiféle jelet!

– Hogy mi van??? – kiáltott fel most már Dariosz is. – Ti meg mi a fenéről beszéltek?

Szubotáj nagyokat fújtatva fordult a kormányzó felé, de még mindig az ökleivel támaszkodott az asztalon, mintha csak azt jelezné, hogy dühében bármikor kész lenne szétcsapni a Kormányzói Hivatal ikonikus, ovális bútordarabját:

– Hát tessék, most már tudhatod. Azt kérted, osszuk meg egymással minden tudásunkat. Rendben! Legyen így! A nyolc fölötti androidok bárki külsejét képesek magukra venni. De nem úgy, mint Nihuc! Nem csak egyszer, és ott a vége! Azok már többször használatosak! Raudona, ha

akarná, holnap úgy vonulhatna be a hivatalodba, mint az öreg Trin, a személyi titkárod. Vagy melléd fekehetne a pihe-puha ágyikódba, mintha ő lenne Sztavrila. Vagy akár az én külsőmet is magára ölthetné, és amikor találkozna vele a folyosón, és kedélyesen elcsevegnének, soha meg nem mondanád, hogy nem én vagyok!

– Állítsd le magad, mert baromságokat beszélsz! – parancsolt rá szigorúan a tatár Nihuc, de egyelőre hasztalan.

– Még jobbat mondok! – harsogta a részek magabiztosságával Szubotáj. – Bemenne helyetted egy kormányülésre, és elküldene mindenkit a picsába! És ha ott ülnél mellette, csak nézhetnél nagy szemekkel, hogy hát ez meg hogy lehetek én?

Nihuc felemelkedett a székéről, odahaladt az utolsó korty bort éppen leküldő tatárhoz, aztán leült elé, a kezét a vállára tette, és mélyen a szemébe nézve elkezdett nagyon szuggesztív modorban beszélni, monoton hangon, szinte altatószerűen, folyamatosan:

– Ezt a mai estét ugyanúgy elfelejtet, mint a közép-afrikai poszttraumás stresszt. Meg sem történt. És ami nem történt meg, ott te sem lehettél jelen. Nem is voltál. Hiszen nem történt meg. Egy tengerparton fekszel, süt a nap, melengeti a bőrödet...

Dariosz tátott szájjal bámulta a jelenetet. Evilági életében most először érezte úgy, hogy igencsak jólesne neki egy nagy pohár whisky, szóda nélkül.

221. fejezet

Amikor Guzel átmászott a Rótvárat körülvevő gyűrűk utolsó falán is, akkor nem Királyrév felé vette az irányt, hanem egy másik, sokkal aprócskább kikötő felé. Ez a helyszín arról volt ismert, hogy rendszeresen itt rakodták ki a búzát, amelyből a molnár lisztet őrölt, nem utolsósorban Rótvár fejedelmi udvara számára is.

A Tanítónak pontosan két oka volt rá, hogy felkeresse ezt a célállomást. Egyrészt az előzetes megbeszélések szerint itt készült hajóra venni őt az a beavatott embere, aki vállalta, hogy leviszi a folyón Királyrévig. Másrészt pedig Guzel a kikapós molnárnéval is találkozni szeretett volna, mert

teljesen egyértelmű volt, hogy magával kell vinnie Osmosisba a gyanútlan asszonyt.

Esteban nemrég, a fejedelemnek előadott fedősztori egyik valódi elemeként, jóformán kényszerűségből fölfedte a molnárné szerepét a történetében. Márpedig a tisztesség úgy kívánja, hogy ha egy ügynök valamelyik kapcsolatának kilétére fény derül – legyen bármilyen jellegű is ez a bizonyos kapcsolat –, akkor az illető biztonságát mindenképpen szavatolni illik. Ez volt Guzel erkölcsi iránytűje ebben a kérdésben.

Arról nem is beszélve, hogy különböző információs csatornákon Guzel ekkorra már tudomást szerzett arról, hogy a molnárné testi épségét Esteban hajdani tevékenységétől függetlenül is veszély fenyegeti. A kikapós asszony ugyanis nemcsak a főszakáccsal tartott fenn ilyen-olyan rendszerességgel szeretői viszonyt, hanem bizony más férfiakkal is. Ennek oka pedig nem volt más, mint hogy a molnár, aki az utóbbi időben már csak az üzletnek és az itálnak élt, vajmi kevés alkalommal volt képes eleget tenni férji kötelességének a hitvesi ágyban.

No de ne legyünk farizeusok, nem ez volt a legfőbb ok, amiért Guzel el akarta távolítani a molnárnét Rótvárnak még a környékéről is, elvégre az asszony volt az egyetlen, akinek Esteban annak idején elárulta, hogy Osmosisba szándékozik szökni, és ez bizony nagyon komoly kockázati tényező volt.

A malomházhoz érve Guzel visszaidézte magában a spanyol szakács által elmesélt eljárást, majd felállt arra a bizonyos kőre, és bekopogott azon a bizonyos ablakon.

Motoszkálás hangja és világosság támadt odabenn, aztán csakhamar kinyílt az egyik ablaktábla, és a molnárné dugta ki rajta a fejét:

– Hát te meg ki vagy, és mit akarsz itt?

– Estebantól hoztam üzenetet – közölte halkán a Tanító.

Az asszony elsápadt. Körbeforgatta a fejét, hogy meggyőződjön róla, az idegen szavait senki sem hallhatta meg a környéken, aztán intett a hívatlan vendégnek, hogy menjen a kapuhoz. Mert hát ugyebár mégse az ablakon keresztül beszéljenek meg efféle dolgokat.

– Esteban üzent neked, hölgyem – ismételte meg a közleményt Guzel, miután bebocsátást nyert a malom udvarára, de a molnárné egyelőre csak azzal reagált, hogy megragadta az idegen férfi kezét, és vadul húzta befelé maga után a házba, mintha attól tartana, hogy még az udvaron is kihallgathatja valaki, miről folyik az eszmecsere.

Azt lehetett gondolni, hogy a házba érve majd megnyugszik, de éppen az ellenkezője történt. Rendkívüli izgalom vett rajta erőt, és szinte követelőző modorban kezdte hadarni a kérdéseit:

– Miért veled üzent Esteban? Azt ígérte, Osmosisba visz... Egyáltalán most hol van ő? Sikerült arra a szigetre szöknie? Onnan üzent nekem? Azt akarja, hogy kövessem? És mi tartott ilyen sokáig? Mondd már, hogy mi történt! Esteban jól van? Vár engem?

Guzel mélyen belenézett az asszony szemébe, és lágy, monoton hangon így szólt:

– Nyugodj meg, kérlek. Nincsen semmi baj. Esteban velem üzent, mert igen jó barátja vagyok. Most velem kell jönnöd, mert itt veszélyben lehetsz, de nem kell aggódnod, mert én...

A Tanító azért hagyta félbe a monológot, mert ekkor négy ember közeledését érzékelte. Hamarosan már nem volt egyedül ezzel a felfedezésével. A kikapós molnárné tekintetéből jól látszott, hogy a gondolataiban a megnyugvás fölött pillanatok alatt átvette a hatalmat a páni félelem.

Az udvar felől jellegzetes, borízú röhögés hallatszott. A molnárné reszketni kezdett, mint a nyárfalevél, aztán megragadta Guzelt, és a karjánál fogva odavonszolta egy jókora ruhásládához:

– Bújj el itt – kérte fojtott hangon, miközben felnyitotta a láda fedelét. – Ha az uram meglát, mindkettőnknek vége. Ráadásul nincs is egyedül, ahogy hallom.

A Tanító belepillantott a ládába. Nagyjából üres volt, csak néhány kopottas kelme hevert az alján. Aztán az asszonyra nézett, és már a száján volt az a megnyugtatónak szánt közlemény, hogy „meg tudlak védeni, hölgyem”, de ennek kimondására nem került sor. Guzel fejében ugyanis megjelent egy teljesen egyértelmű parancs, amelyet emberi nyelvre nagyjából úgy lehet lefordítani, miszerint: „Hallgass rá, bújj el!”.

Az iránymutatás paraméterei teljes mértékben megegyeztek a Központ által küldött utasítások ismérveivel, hősünk azonban – maga sem tudta volna megmondani, hogy miért – nem volt egészen biztos benne, hogy ő most központi parancsot kapott. De a késztetés annyira erős volt, hogy egy nanoszekundum erejéig sem jutott eszébe ellenkezni vele, így hát megadóan elfoglalta a helyét a ládában, és hagyta, hogy a molnárné rácsukja a fedelet.

Egy ember nyilván kényelmetlennek ítélte volna meg ezt az új tartózkodási helyet, de egy androidnak semmit sem számít, ha természetellenes pózban kell lehajtania a fejét, vagy maga alá kénytelen gyúrni a lábait. Arról nem is beszélve, hogy Guzelt ekkor már egészen más észlelések foglalkoztatták. Kifinomult hallása olyasfajta hangot detektált, amelyet már nagyon régen nem volt módja azonosítani...

No persze, ez a hang nem a részeg molnáré volt, aki ebben a pillanatban nyitott be a helyiségbe, három ivócimborája társaságában.

– Na mi van, te hűtlen asszony? – indított a jeles malomipari szakember a köszönésnek eme rendhagyó formulájával. – Vártál már haza, ugye? Vártad a te édes jó uradat. Ahogy mindig is tetted az esküvőnk óta, nem igaz?

A molnárné már régóta tisztában volt a férje legkülönbözőbb provokációinak ismérveivel, az elmúlt esztendőben átélhette a passzív-agresszív viselkedés minden formáját, dacára annak, hogy ez a fogalmat egyáltalán nem ismerte. Sőt, a passzivitás nélküli agresszióból is alaposan kivette a részét, és ez ellen nem tehetett semmit. Legfeljebb azt, hogy a jól látható helyeken virító kék-zöld foltokat megpróbálta rafinált púderezéssel elfedni, amikor kénytelen volt emberek közé menni.

Mindenesetre most is csöndben maradt, igyekezett semmilyen módon, még egy félreérthető pillantással sem reagálni az elhangzottakra. De most ez sem segített.

– Mit kussolsz? – érdeklődött kedvesen a molnár. – Nincsen semmi mondanivalód, te kéjvágyó cemende?

– Főztem egy finom vacsorát, édes uram – próbálkozott az asszony, és eljátszotta, mintha még most is tenne-venne a tűzhely körül. – Bár azzal nem számoltam, hogy nem egyedül jössz ma haza a kocsmából.

– Azzal nem számoltál, mi? – röhögött fel a molnár. – Pedig még nem is tudod, hogy a barátaim miért jöttek velem. Hát mit mondjak, amikor meghallották az ajánlatomat, nem sokat kellett őket kapacitálni. Egyből ráálltak a dologra!

– Miféle dologra? – kérdezte remegő szájjal a molnárné, mert ez a fajta lebegtetett fenyegetés még az ő sokat látott kapcsolatukban is új elem volt.

– Az a hír járja, hogy te nagyon szereted magadat meghágnatni idegen pecsekkel – bökte ki a molnár, de nem úgy, mintha férjként valami torokszorító nehézséget okozott volna neki ezt a mondatot kipréselni magából. Épp ellenkezőleg, cinkos röhögéssel tekintett a három ivócimborájára, akik közül az egyik máris felajzottan markolászta az ágyéka tájékát.

– Na de édes jó uram...!

– Kuss! Ne merj tagadni, mert ledarálom a kéjvágyó testedet ebben az elátkozott malomban!

Guzel úgy értékelte, hogy eljött a közbelépés ideje. Száz százalékgig biztos volt benne, hogy négy ilyen részeg egyénnel játszva elbánik, és már mozdulni is szándékozott, amikor olyan erős utasítás érkezett, amely mindent felülírt: „Maradj veszteg!”.

222. fejezet

Rótvár tróntermében mind a fejedelem, mind Esteban nagyon úgy érezte, hogy elege van már ebből a napból. Ennek következtében Kalrund olyat tett, amire emberemlékezet óta nem volt példa. Nemhogy kibontatlanul hagyott egy vörösboros üveget, de még el is ajándékozta az egyik alattvalójának.

– Nesze, szakácsok gyöngye – nyújtotta oda a palackot Estebannak. – Én úgy érzem, ma már pont eleget ittam, ideje vízszintesbe tenni magam. És szerintem rád is bőven rád fér a pihenés. Szlopálgasd be ezt a kis borocskát az egészségemre, mielőtt álomra hajtod a fejed.

– Nagylelkűséged megindít, méltóságos uram – vette át a bort enyhe főhajtással a spanyol –, mindazonáltal bátorkodom megjegyezni, hogy nincs hol álomra hajtanom a fejem.

– Hogyhogy nincs? – pislogott vérágas szemeivel Kalrund.

– Gondolom, a régi szállásomon most az új főszakács pihenget, és ez jól is van így. Nem szívesen zavarnám fel álmából, hiszen kialvatlanul esetleg elrontja méltóságod holnap reggelijét, és ezt igazán nem venném a lelkemre.

– A fene egye meg, erre nem is gondoltam – túrt bele a szakállába gondterhelten a fejedelem, de aztán hamar felderült a képe: – Tudod, mit? Ma éjjel aludj az én saját vendégszobámban. Holnap meg majd csak kitalálunk valamit közösen. Ne aggódj! Bár egy ideje már nem használom azt a hálótermet, a szolgák mindig rendben tartják, úgyhogy most is megvan benne minden, ami egy kellemes pihenéshez szükségeltetik.

Esteban most már derékig meghajolva hálálkodott az uralkodónak, és végezetül csak annyit kért tőle, hogy árulja el, merre található az a bizonyos helyiség. Miután megkapta az eligazítást, el is indult a fáklyák által bevilágított folyosókon.

Már majdnem a célnál járt, amikor egyszer csak különös jelenségre lett figyelmes. Egy bokáig érő fehér lepelben álldogált valaki a folyosó közepén, és az egyik fáklya fényét bámulta. Az illető első pillantásra úgy festett, mint valami szellem. Esteban meg is torpant, aztán pedig erősen hunyorogva kezdte vizslatni a fiatalember madárfejét és elképesztően buta arcát.

Közelebb lépett, és köhintett egyet, ezzel próbálván jelezni a bámészkodó hálóingesnek, hogy útban van. No igen, Rótvár folyosói a fejedelmi lakrészekben sem voltak olyan tágasak, hogy csak úgy el lehessen slisszolni valaki mellett, aki éppen a folyosó közepén lecövekelve állja el az utat, legalábbis éjjel, amikor attól lehetett tartani, hogy a falakra szerelt fáklyák lángja belekaphat az ember ruhájába vagy hajába, ha túl közel megy hozzájuk.

Gunnerud herceg – mert hiszen ki más lehetett volna ez a bámészkodó félhülye? – a köhintésre kissé összerezzent, majd a számára ismeretlen jövevényhez fordult:

– Hát te ki vagy? – kérdezte, de csöppet sem számonkérő vagy dölyfös hangsúllyal, sokkal inkább gyermeki kíváncsisággal.

– A nevem Esteban – válaszolt a spanyol, és közben megpróbálta kitalálni, vajon kivel hozhatta össze a sors ezen a különös éjszakán Rótvár elhagyatott folyosóján. Azt persze tudta, hogy az uralkodói lakrészen túl sok variációs lehetőség nem áll fenn, de egyelőre képtelen volt elhinni, hogy ez az illető volna Lanagrid újdonsült férje. – Én vagyok a főszakács, a méltóságos fejedelem éppen az imént helyezett vissza szolgálatba – magyarázta.

– Én pisilni voltam a paszulyommal – közölte tárgyilagosan a madárfejű idegen.

Esteban sok mindenre számított, de egy efféle részletes önvallomásra semmiképp sem. Úgy meg is hökkent, hogy még a szava is elakadt. Sebj, a fiúnak még bőven akadt közlendője:

– Vagyis nem a paszulyommal, hanem a pömpölőmmel. Azt mondta a feleségem, hogy ebben a fejedelemségben így kell hívni a paszulyomat. Én hiszek neki, mert ő a feleségem.

– És ki a te feleséged? – firtatta óvatosan Esteban.

– Hát Lanagrid! – vágta rá kissé megbántottan a madárfejű, nem igazán értve, hogyan csámboroghat éjnek idején Rótvár folyosóin olyan személy, aki még ennyit sem tud. Talán ez a megbántottság indíthatta arra, hogy dicsekedésbe fogjon:

– Lanagridnak szép a csecse.

Ha a Föld nevű bolygón hangzott volna el ilyen kijelentés Esteban egyik férfitársától, akkor hasonló szituációban a spanyol villámgyorsan és fölényesen torkolta volna le az illetőt, mondván, hogy neki az a bizonyos csaj már régebben megvolt. De most óvakodott szemelvényeket előterjeszteni arról, milyen jól ismeri a nevezett úrhölgy minden porcikáját, és a formás melleit is annyiszor érintette már, hogy arról senkinek fogalma sem lehet. Inkább máshonnan közelítette meg az azonosítást, és így szólt:

– Akkor méltóságod nem más, mint Gunnerud herceg.

– Tudom – felelte a madárfejű, és látszott rajta, hogy száz százalékgig biztos a dolgában.

„Ez hülye” – gondolta Esteban.

– Lanagrid állapotos – közölte a herceg. – Én intéztem el ezt – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban.

„Ez a kölyök vajon most be van rúgva, vagy alapjáraton is ekkora gyöker?”
– morfondírozott magában Esteban, ám nem volt sok ideje erre, mert sorra érkeztek az új, de abszolút kéretlen információk:

– Káposztával csináltam, ahogy kell. Anyukám mondta, hogy káposztából lesz a gyerek. És igaza is lett. Az én anyukámnak mindig igaza van. És ez azért van, mert nagyon okos asszony. Még apukámtól is okosabb. Lanagrid nem hitte el, hogy káposztából lesz a gyerek, mert neki nem mesélte el ezt az anyukája. Nekem kellett megmondanom neki a nászéjszakánkon.

Esteban úgy érezte magát, mintha valami szürreális középkori képregénybe csöppent volna, és ennek a képregénynek az alkotója valamilyen okból jó ötletnek tartotta, hogy egy sikeres házibuli után, pocsolyarészen töltse ki a szövegbuborékokat. Biztos volt benne, hogy másodperceken belül vagy felröhög, vagy sírva fakad, de hogy ezt a tömény baromságot nem lesz képes tovább faarccal hallgatni, az nem volt kétséges előtte. Rémülten próbálta valahogy másra terelni a szót, és szerencsére eszébe is jutott, mi lehetne a menekülő útvonal:

– Elárulod nekem, méltóságos uram, hogy mit néztél azon a fáklyán, mielőtt beszédbe elegyedtünk volna?

Gunnerud arca határozottan felderült, elvégre a kedvenc témája került terítékre. Lelkesen ki is fejtette:

– A fáklya a fény. A fény a sötétség ellentéte. Ha a sötétség a halál, akkor a fény az élet. Az élet az istenekhez vezető út. Az istenekhez vezető út pedig maga a fény – közölte átszellemült mosollyal, és hogy körbeérjenek a szálak, rátette a végső érvet: – A fény pedig a fáklya.

Esteban kétségbeesve gondolt arra, hogy itt hiába minden témaváltás, mert úgy tűnik, ez a madárfejű kretén nem bír olyat mondani, amit röhögés nélkül ki lehet bírni. Márpedig ez a nyomorult mégiscsak a fejedelem imádott lányának a férje, így aztán nem szerencsés pofán röhögni, még éjnek idején és négyszemközt sem, mert ezek után könnyedén megeshet, hogy az embernek másnap a bakó legközelebbi munkatársai rendeznek ébresztőt.

Ekkor azonban szerencsére Gunnerud is élénk érdeklődést mutatott a főszakács kezében rejlő holmi iránt, és kíváncsian rákérdezett:

– Mi van nálad?

– Bor – vágta rá Esteban, majd hirtelen ötlettől vezérelve átvette a madárfejű herceg metódusát, és így folytatta: – A bor az élet. Az élet egy dugóhúzó. A dugóhúzó a sróf. A sróf egy csavar. A csavar maga az észjárás. Az ész a fej. A fej pedig madár.

A terv fényesen bevált. Gunnerud úgy elkezdett gondolkodni ezen a csudás axiómán, hogy még a szája is tátva maradt a reménytelen koncentráció közepette. Ebben az állapotban már meg lehetett kerülni, és Esteban végre eltávozhatott a ma estére kijelölt szállása felé.

Magára zárta az ajtót, mielőtt nyugovóra tért a fejedelem vendégszobájában. Mit lehet tudni? Olyan zavaros dolgokat hadovált ez a madárfejű nyomorult a káposztákról, hogy talán nem árt az óvatosság. Ugyan nem egészen volt világos előtte, hogy ebben a bizarr szexuális képletben ő igazából mi lenne, kecske, kecskepásztor, káposzta, vagy csak egy torzsa, de úgy érezte, jobb félni, mint megijedni.

223. fejezet

A malomházban pattanásig feszült volt a hangulat. A molnárné már egészen megrettenve állt a tűzhely mellett, amin a vacsorát melegítette, csakhamar pedig ösztönösen hátrálni kezdett a négy férfi közeléből, ám szinte azonnal beleütközött a kredencbe, és tudta, hogy innen már nincs hova menekülnie.

A négy férfi közül az egyik a részeges ura volt, aki egyre rémisztőbb dolgokat mondott:

– Most mit játszod meg magad, te képmutató asszony? Ne csinálj már úgy, mintha nem lenne kedvedre való a dolog! Hiszen egyszerre három férfit is hoztam neked! Egyben letudhatod az egészet, amit máskor egy hónapra osztasz be magadnak!

– Édes uram, nagyon kérlek, térj végre magadhoz! – könyörgött a molnárné.

– Nekem nem kell magamhoz térni, én csak nézni fogom – röhögött fel gusztustalanul vicsorogva a férje.

Guzel közben a ruhásládából egyfolytában üzent a Központnak, vészhelyzeti beavatkozásra kérve engedélyt, de csupán negatív visszajelzések érkeztek, már ha egyáltalán érkeztek. Közben az androidnak meggyőződésévé vált, hogy valamilyen módon a molnárnénak is át kellett esnie egyfajta tudati beavatkozáson, mert a viselkedése egyik pillanatról a másikra megváltozott.

– Hát, az igaz, téged már az istenek se’ tudnának magadhoz téríteni – jegyezte meg gúnyosan a kikapós asszony, és egyszeriben olyan csípős lett a hangja, mint az olundei bors, és már nyoma sem volt a habitusában az esdeklésnek vagy bármiféle kisebbrendűségi érzésnek. – Vissza tudsz még emlékezni, hogy mikor állt fel a pecsed utoljára? Vagy erről nem vezetsz nyilvántartást az üzleti könyveidben, azokkal a szép, kacskaringós betűiddel?

A molnárnak még a fogai is összezsikordultak, amikor gyűlölettől elborult arccal ordított rá a feleségére:

– Fogd be a pofád, te utolsó cemende! Azt hiszed, hogy megúszhatod? Hát nem, mert ez a három férfi már ki is fizette nekem a mai estét, úgyhogy mindenképpen meg fognak hágni, egyik a másik után!

– Na, csinyájjuk mán, sok a duma! – kezdett hozzá a gatyamadzagja megoldásához a legfelajzottabbnak kinéző, baltaarcú ivócimbora. Kisvártatva nyilvánvalóvá is tette, hogy ő aztán áll a vártán, és a férjjel ellentétben képesnek mutatkozik a legvadabb kunsztokra is, a szerszáma pedig kész a bevetésre.

A molnár beteges gyönyörrel szemlélte meg a fickó meredező hímtagját, aztán a feleségére pillantva kajánul megkérdezte:

– Na, mit gondolsz? Még most is azt hiszed, hogy eljönnek érted a Mocsárvidék lányai, és megmentenek?... Ostoba nőszemély! Így jár az, aki mindenféle babonákban hisz, ahelyett, hogy a hites urát szolgálná ki! És így jár az, aki megcsalja a hitvesét, amikor a nyomorult férfi éjt nappallá téve dolgozik!

– Nyehhehehe! – nyihogott fel a másik ivócimbora. – Csak jöjjenek azok a mocsári lányok, őket is meghágjuk sorba’, mindet!

A harmadik férfi nem szaporította a szót, inkább odalépett a molnárné elé, és egyetlen mozdulattal letépte róla az ingét, amely a melleit is tartani volt hivatott, így aztán a fedetlen és szerfölött formás keblek látványa immár újabb tettekre ösztökelte a felajzott férfiakat. Mintha csak parancsot kaptak volna, egyszerre cselekedtek, amikor lefogták a kétségbeesetten vergődő asszonyt, és az asztalra fektették.

Guzel egyre tanácstalanabbul üldögélt a ládában. Pedig ez a fajta hozzáállás kicsit sem volt jellemző rá. De mindig, amikor mozdulni akart volna, olyan brutálisan erős parancsot kapott, hogy szinte lemerevedett a teste.

Aztán érzékelt egy merőben új tónust:

– Jól hallottuk? Valaki a Mocsárvidék lányait emlegette ebben a házban?

A bejárat felől jött ez az új hang, és rögtön követte egy másik is, amelyik, ha lehet, még sokkal gúnyosabb volt:

– Nahát, mennyi felajzott pecs! Szinte megrészegít engem ez a látvány.

Guzel adatbázisában félreérthetetlen egyértelműséggel kristályosodott ki az azonosítás után Oleszja Konsztantyinovna Ahmatova hadnagy neve.

– Hát akkor kezdődjek a móka – javasolta egy harmadik tónus.

A további hangok igen hamar összekeveredtek. Volt ott minden. Először férfiak nagyzó és trágár fenyegetőzései, aztán ugyaneme illetők szerény és könyörgő fohásza, dülködés, fémes összecsendülés, egy hatalmas test elborulására utaló döndülés, mindenféle csattanás és üvöltözés, kétségbeesett sivalkodás és halálhörgés, borzalmasan hangzó, de azonosíthatatlan zörejek, újra csak könyörgés, elhaló motyogás, és aztán csönd. Hosszú, súlyos csönd.

Amikor Guzel végre kimászhatott a ládából, elborzadva nézett körül. A molnárné már nem volt sehol, és más nőnemű egyedek sem, csak a négy holtan heverő férfi, akik szinte mindent összevénéztek, amit csak lehetett. És egyiküknek sem volt meg a heréje és a hímtagja. Mintha egyszerűen letépték volna őket.

A Tanító kirohant a házból, de már odakünn is csönd honolt. Akárhogy is fülelt, csak Rótvár legkülső gyűrűjének éjszakai neszeit hallotta. Kuttyák

csaholását, tücskök ciripelését, meg valahol messze egy elárvultan, de szerfölött vidáman danolászó részeg pék hazabotorkálásának audiojeleit.

Elindult a közeli kikötő felé. Amikor odaért a móló tövébe, az aprócska hajó már várta, a megbeszéltek szerint. De az már csöppet sem tartozott a szokványos történések közé, hogy a hajós üveges szemmel meredt maga elé, amikor Guzel bemászott a járműbe, és leült a vele szemközti evezőpadra.

– No, mi az, kapitány? Mi történt veled?

A hajós nagyot nyelt, és még mindig fókuszálatlan tekintettel révedt a semmibe. Csak nagy sokára szólalt meg, rekedtes és bizonytalan hangon:

– Olyat láttam, Tanító, hogy még én se’ tudom, hogy elhiggyem-e.

– Miért, mit láttál? Próbáld meg elmesélni, hátha menni fog...

– Hát jó... Szóval, alighogy kikötöttem, és elkezdtelek várni, egyszer csak valami zúgást hallottam a móló vége felől. Odanéztem, de nem láttam semmit... Aztán rögvest amarra kellett kapnom a fejem, mert a malomházból kivonult egy csapatra való ember. Mindannyian fehérszemélyek voltak!... Sőt, boszorkányok!... Végigfutottak a mólón, és akkor megnyílt az égen egy lyuk, nem olyan magasan a víz fölött, és ezek a boszorkányok oda valamiféle lajtorján felmásztak, és akkor a lyuk egyszeribe’ eltűnt! De lett nagy zúgás megint, mintha valami haragos démon fújná a szelet! És akkor...

– Szerintem sokat ittál – vágott közbe a Tanító.

– Gondolod? – kérdezett vissza bizonytalanul a kapitány, aztán óvatosan a hajópadlón heverő két üres palackra sandított.

– Biztos vagyok benne – hajolt előre Guzel, és a delikvens vállára tette a kezét, miközben erősen belenézett a szemébe. – Most szépen behúzódsz az ekhó alá, a vackodra, alaposan kialszod magad, és mire felébredsz, már te magad is tudni fogod, hogy ez csak egy rossz álom volt, hiszen más nem is lehetett...

Nem sokkal később Guzel megragadta az evezőket, és kivitte a kis hajót a folyó közepére, majd a kapitány hortyogásának ütemére határozott mozdulatokkal evezni kezdett, rásegítve ezzel a víz folyásirányba ható erejére.

224. fejezet

A Kormányzói Hivatalba újra benyitott valaki, ráadásul egy olyan személy, aki nem sokkal régebben távozott. Attila volt az, aki bekukkantott a helyiségbe, álmos szemekkel, szerfölött félszeg módon. Az óvatosságának indokolt mivoltát hamar visszaigazolták odabenn, mert Dariosz rögtön integetni kezdett neki, hogy csendben legyen.

A magyar ezek után úgy sompolygott be az ovális asztalig, mint valami tolvaj, de közben gyanakodva figyelte, hogy mi folyik a helyiség túlsó végében, ahol is Nihuc úgy hajolt az ő törzsfőtársa fölé, mint valami vajákos ember, aki delejezni próbál.

Nos, a színész nem járt messze az igazságtól, amikor ilyesféle tippek jutottak eszébe. Valóban az történt, hogy a szófán elalélva heverő tatárt Nihuc lényegében hipnotizálta, és ebben az állapotában próbált vele beszélgetni.

– Örülsz, hogy újra itt van a közeledben a te kis Golub madárkád? – kérdezte a vezérezredes.

– Igen – felelte csöndesen, de határozottan Szubotáj, a semmibe révedve.

– Vágysz már rá, hogy újra repülhess vele?

– Nagyon.

– Jó érzés tudni, hogy a géped teljesen hibátlan?

– Igen.

– Legszívesebben hova repülnél el vele, ha most beleülhetnél?

A különös párbeszéd során a pilóta először bizonytalanodott el:

– Nem is tudom...

– Ugye, őszintén fogsz válaszolni a következő kérdésekre? – szigorított kissé a hangján Nihuc.

– Megpróbálok.

– Ne csak próbáld. Kérlek, légy teljesen őszinte.

– Rendben.

- Ha újra beülhetnél a Golub pilótafülkéjébe, öt hosszú év után, képes lennél visszafogni magadat?
- Milyen értelemben? – bizonytalanodott el a tatár.
- Tudod, hogy takarékoskodnunk kell az üzemanyaggal, igaz?
- Igen, tudom.
- Nagyon komoly feladatok várnak a Golubra, amely feladatok a tervünk nagy egészének meghatározó részeleleit képezik. Tudatában vagy ennek?
- Nem ismerek semmiféle tervet.
- Akkor csak higgy nekem. Nagyon komoly feladatok várnak a Golubra, amely feladatok a tervünk nagy egészének meghatározó részeleleit képezik. Megérted ezt?
- Megérttem.
- Képes lennél visszafogni magadat, ha újra a pilótafülkében ülnél? Hogy érzed?
- Milyen értelemben? – kérdezte újra a tatár.
- Látom, hogy nehezedre esik kimondani, pedig pontosan tudom, hogy érted, mire gondolok – szögezte le Nihuc.

A tatár nagyot nyelt:

- Nem vagyok benne biztos.
- Miben nem vagy biztos?
- Abban, hogy vissza tudnám fogni magamat.
- Köszönöm, hogy őszinte voltál.

A következőkben a vezérezredes meglehetősen gyorsan visszahozta Szubotájt a viszonylag éber tudatállapotba, és újra megköszönte neki az együttműködést.

- Miféle együttműködést? – pislogott értetlenül a tatár, akin jól látszott, hogy egyelőre azt sem tudja, hol van, az elmúlt percek történéseiről pedig aztán végképp nincs fogalma.
- Mi a fene volt ez? – kérdezte tágra nyílt szemmel Attila is, mégpedig a hozzá legközelebb ülő kormányzótól.

– Ezt utálok talán a legjobban ebben az egészben – könyökölt az asztalra Dariosz. – Minden beszélgetés kellős közepén menetrendszerűen megjelenik valaki, akinek aztán újra el kell mesélni mindent az elejétől. Hogy én mennyire irigyellek benneteket! – nézett az éppen helyet foglaló metamorfra. – Már úgy értem, titeket, androidokat, hogy szavak nélkül is tudtok kommunikálni egymással, és nem abból álltok ki, hogy folyton elregélték a másiknak, mi történt addig, amíg nem volt itt.

– Bocsánat, hogy hunytam egy kicsit – vonogatta a vállát sértődötten Attila.
– Kissé elnehezült a fejem a bortól. Meg olyanokat hallottam, hogy a fülem kettéállt. Például arról a vörös nőszemélyről. Jobbnak láttam, ha egy kis alvással csillapítom le magamban az ital hatását.

– Még a végén Osmosis borai lesznek a hibásak – méltatlankodott csöndesen a kormányzó. – Vagy a szíveslátás, amivel mindig is fogadtalak benneteket ebben az épületben.

A magyar kissé magába szállt:

– Igazad van, kormányzó – sóhajtott nagyot. – Tudod, nem akarok én képmutató lenni. Színész vagyok, és mint ilyen, bohém ember, kár lenne tagadni. De nagyivó sosem voltam. Csak hát kíváncsósá tett ez az öt hosszú esztendő, amikor legfeljebb erjesztett kancatej jutott a kupámba még a legnagyobb ünnepeken is...

– Azért ez nem teljesen igaz – szólt közbe ásótozva a tatár. – Vagy talán már elfelejtetted, miféle jó borokat zsákmányoltunk néha, amikor nyugatra kalandoztunk?

– Ugyan már! – legyintett Attila. – Azok az ócska lőrék Osmosis borainak a közelébe sem érhetnek. Éppen ezért néhányszor kissé elszaladt velem a ló, amióta a szigeten vagyunk, ezt aláírom. Majd igyekszem visszafogni magam. Mert azt már színészként sem szerettem, amikor fogalmam sem volt, mi lehet egy darab koncepciója. Úgy nehéz hatékonyan részt venni egy művészi előadás létrehozásában. De itt már rohadtul kíváncsi vagyok, hogy mire megy ki ez a színjáték!

– Na mi van? – vigyorodott el Szubotáj. – Kivetett magából még az ágy is? Visszajöttél bort vedelni? Hát ráfaragtál, mert benyakaltam mindet!

Dariosz meghökkenve pislogott a tatárra. Miért tesz úgy, mintha most fedezte volna fel a másik anagur törzsfő jelenlétét, amikor pedig az imént már beszélt is hozzá? De a vezérezredes hamar megnyugtatta:

– Csak a hipnotizált állapot mellékhatása. Mindjárt összekapja magát, és a feje is ki fog tisztulni, még talán a bortól is, gondoskodtam róla. De addig is, amíg ez megtörténik, térjünk vissza a kiinduló témánkhoz.

Ennek értelmében néhány mondattal tájékoztatták Attilát a legújabb keletkezett dilemmákról, majd a vezérezredes leszögezte:

– Szubotáj hipnózisban történő kikérdezésének tehát az volt az alapja, hogy felmerült bennem egy olyan megoldási lehetőség, amely arra utalhat, hogy Raudona viselkedése nem feltétlenül ellenséges.

– Hogy érted ezt pontosan? – hunyorított gyanakodva Dariosz.

– Annyit elárulhatok nektek, hogy a Golub nevezetű vadászgépre az olimpia zárónapján rendkívül fontos feladat hárul – magyarázta Nihuc. – Elementáris érdek, hogy a kvinta nyolcadik napján megfelelő mennyiségű üzemanyag legyen benne. Na már most, azt eddig is tudtuk tatár barátunktól, hogy az életének nagy szerelme a repülés. Az imént pedig azt is bevallotta, mégpedig módosult és rendkívül őszinte tudatállapotban, hogy ha még a mai napon, vagy bármikor máskor, az olimpia nyolcadik napját megelőző időpontban lehetőséget kapott volna a Golub birtoklására, akkor nem biztos, hogy ellen tudott volna állni a kísértésnek.

– Vagyis addig repkedett volna vele, amíg ki nem fogy az üzemanyag? – kérdezte Dariosz.

– Például – bólintott a vezérezredes.

– Ez baromság! – csattant fel Attila. – Én voltam ott vele, amikor ez egyszer már megtörtént! És higgyétek el, Szubotáj kicsit sem élvezte ezt a kihívást! Mármint azt, hogy egy kiszáradt tankú vadászgépet kellett vitorlázva a felszínre navigálnia! Tökéletesen megoldotta, abban hiba nem volt, de nem vágyott ilyen extra feladatra, higgyétek el nekem! Én voltam ott! Láttam, tapasztaltam! Úgyhogy ne gyanúsítgassátok ilyesmivel a barátomat, még akkor se, ha egy ki tudja hanyas android picca ihlette ezt az ócska gyanúsítást!

– Nem úgy értették.

Ez utóbbi mondat már a sebtében magához tért, kellően friss öntudatra ébredt Szubotájától származott, és elnézően mosolygott hozzá.

– Tudod, egy ilyen vadászgépben nemcsak a repülés fogyasztja az üzemanyagot – magyarázta a társának. – Még csak nem is sejtem, mire akarhatják használni az olimpia utolsó napján, de az biztos, hogyha repülés közben odakoccoltam volna neki, mert mondjuk szét akarok nézni az orzók félszigetei fölött, esetleg a déli részeken, vagy bárhol máshol, akkor ezt a maréknyi ridezitet, amelyik ráadásul nagyon messze van a száz százaléktól, könnyen elpocsékolhattam volna. Nyilván nem száraz tankkal, vitorlázva tettem volna le az én madárkámat valahol, mert hülye azért nem vagyok, de...

– Milyen remek, hogy ez szóba került! – vágott közbe a kormányzó, és Nihuc felé fordult: – Mondd csak, mire akarjátok használni a vadászgépet az olimpia zárónapján?

– Nem *akarjátok*, hanem *akarjuk* – pontosított a vezérezredes. – Megbeszéltük, hogy egy csapat vagyunk, nemde?

– Ne játssz a szavakkal, Nihuc! És főleg ne terelj! Nem birkapásztor vagy, hanem a testőrségem parancsnoka. És lehet, hogy én nem vagyok android, de hülyének se nézz. Ember vagyok, a rohadt életbe már! Megbeszéltük, igen, hogy egy csapat vagyunk. De mintha azt is megbeszéltük volna, hogy éppen ezért többé nem fogsz titkolózni előttünk, és az orrunkra kötöd, hogy mi ennek a kurva tervnek az összes lényeges része, amelyek ránk is vonatkoznak!

– Most azt volt fontos tisztázni, hogy a Raudona néven azonosított illetőt nem kell feltétlenül ellenségnek tekintenünk – próbált higgadtan érvelni a vezérezredes. – A vadászgép át nem adásával éppenséggel az is lehetett a célja, hogy megmentse a tervet, nem pedig az, hogy akadályozzon minket a következő tervszerű lépés megtételében.

Dariosz mindvégig halvány mosollyal nézett a testőrparancsnok arcába. Szemrebbenés nélkül állta a tekintetét, és a félelem legkisebb jelét sem mutatva fixírozta Nihuc különös mimikáját.

– Rossz hírem van, vezérezredes – szólalt meg végül. – Te már félig ember vagy. Tudod, én nem nagyon értek ezekhez a futurisztikus dolgokhoz, ezt elismerem. Honnan is érthetnék? De azt egyre tisztábban látom, hogy

amióta felvette a Pépes Arcú alakját, és leszívtad az agyát... Nem!... Ne szólj közbe!... Fogadd el, hogy ezt a szót használom erre a dologra!... Szóval, amióta ez megtörtént, te egyre inkább idomulsz a személyiségéhez, és ő azért mégiscsak egy ember volt, nem igaz? Tehát akár akarod, akár nem, néha a testtartásod, a mimikád, a szemed villanása vagy akár a hangszíned is elárulhat sok mindent, és ez ellen nem tudsz tenni semmit. Úgyhogy még egyszer megkérdezem: hajlandó vagy-e elárulni, hogy ez a Központ, vagy ki a bánat, ahogy te nevezed a feletteseidet, mi a kórságos nyavalyát tervez az olimpia utolsó napjára?

Nihuc vezérezredes némi hezitálás után elárulta. És ettől mind a két anagur törzsfőnek, meg persze Dariosznak is leesett az álla.

225. fejezet

Éppen a futószámok döntői zajlottak az Aréna homokján, amikor Nihuc vezérezredes felemelkedett a helyéről a lelátó elit páholyában, és sietve távozott valahová, mégpedig anélkül, hogy ennek okát bárkinek is az orrára kötötte volna. Darioszt elgondolkodtatta a dolog, de kicsit sem zavarta, sőt! Még kapóra is jött neki. Mert most ő volt az, aki egy alkalmas pillanatban arra invitálta Nerid királyt, hogy egy elkülönített, jól őrzött helyiségben négyszemközt tárgyalhassanak.

Amikor leültek az asztalhoz, egymással szemközt, akkor a király először a hála hangján szólalt meg:

– Nem tudom eléggé megköszönni, kormányzó, amit a szurdokban a fiaimnak...

– Elég lesz, felség – emelte fel a kezét Dariosz. – Nem ezért vagyunk most itt. Hanyagoljuk a fölösleges udvariaskodást. Már csak azért is, mert nincs sok időnk. Azért kérettelek ide, nagy tisztelettel, mert egy régebbi beszélgetésünkre szeretnék utalni, amikor igen részletesen ecsetelted, milyen is volt az, amikor az orzók hada rátok rontott. Megtennéd a kedvemért, hogy kissé felfrissíted az emlékezetemet? Lehetséges, hogy akkor és ott nem tulajdonítottam jelentőséget néhány körülménynek.

– Nem szívesen idézek vissza ilyen emlékeket – sóhajtott nagyot a király, de aztán persze erőt vett magán. – Tudod, kormányzó, úgy rontottak ránk, mint valami démonok. Az arcuk és a tekintetük... nem tudok rá jobb szót...

szinte eszelős volt! Mintha az ördög hadseregével küzdenénk. Ha azt mondom, ilyen vérfagyasztó élményben még sohasem volt részem, akkor nem mondtam semmit.

– De hát egy katona mindig úgy küzd a csatában, mint az ördög, nem igaz?
– értetlenkedett Dariosz. – Miben állt ennek az egésznek az a különleges volta, ami miatt még te is megdöbbsz, nagy király?

Nerid – és ezt nem lehet zokon venni egy olyan uralkodótól, aki majdhogynem száműzetésben tengeti napjait, hiszen kiszorította a saját szigetéről az orzók söpredéke – némi dicsekvésbe ágyazott szemelvénycsokrot nyújtott át a családjá történetéből:

– Ötéves korom óta forгатok kardot, kormányzó. Az atyám, 19. Nerid nem engem szánt az utódjának, hanem a bátyámat. Engem a legfőbb hadúrnak nevelt a család. Csak azért lehettem uralkodó, mert a fivérem huszonkét évesen meghalt sebfertőzésben. Én egészen odáig katonai nevelést kaptam, és hidd el, kormányzó, már siheder legényként csatatereken edződtem. És mielőtt félreértenéd, mint teljes értékű harcos, az első sorokban, nem mint a király elkényeztetett kisfia, a hátsó fertályokban. Hidd el, tudom, miről beszélek.

– Minden tisztelem a tiéd és nemes családdodé – futotta le az udvariassági köröket Dariosz. – Ismerem tekintélyt parancsoló katonai pályafutásodat, éppen ezért kérdezlek arról, hogy miben állt a különlegessége annak az élménynek, amelyet az orzók végső támadása során éltél át.

Látszott a király arcán, hogy kettős érzelmek viaskodnak benne, hiszen nyilvánvalóan jólesett neki a dicséret, de mégsem volt kellemes a kérdés nyomán felidéznie azokat a vészterhes eseményeket.

– Csak annyit mondanék neked, kormányzó – bökte ki végül –, hogy olyanok voltak ezek az orzók, mintha nem is evilági emberek lennének, hanem valami démon katonái. Nem éreztek félelmet, nem éreztek könyörületet, egyáltalán semmiféle emberi vonásuk nem volt, csakis az a hátborzongató és lidérces csatakiáltás, amivel a legelkeserítőbb küzdelembe is belevetették magukat, és lekasaboltak mindenkit, a legborzalmasabb módon, és tisztán látszott rajtuk, hogy ők ezt most élvezik is. Sem az élet, sem a halál kultuszát nem ismerték. Köptek a lovagiasságra. Vért akartak inni.

Az ausztrál rendőrből előbújtak bizonyos régi reflexek, és már majdnem megkérdezte, miszerint „elképzelhetőnek tartod-e, hogy valamiféle tudatmódosító szer hatása alatt álltak?” – de hamar ráébredt, hogy ezt rendkívül nehezen értelmezné a beszélgetőpartnere, még akkor is, ha neki sikerülne a megfelelő meori kifejezéseket megtalálni ennek leírására. De csakhamar kiderült, hogy nincs is szükség semmiféle kérdésre, Nerid király ugyanis így szólt:

– Tudod, kormányzó, olyasmit is rebesgettek az emberek, hogy ezek az orzók nem maguktól változtak ilyenné. Nem a harc heve, vagy a kítaszítottaságukból fakadó haragjuk okozta ezt az átváltozást. Nagyon is kézzelfogható a magyarázat.

– Mire célsz? – firtatta kíváncsian Dariosz.

– Állítólag igen különös cserjék nőnek az orzók déli félszigetén, a vulkán közelében. Ennek a cserjének a leveleiből főzetet készítenek, és amikor azt megisszák, akkor változnak át démoni harcosokká. Én nem tudom, mi ebből az igazság, és mi a babonás mendemonda. De egyvalamit biztosan tudok. Ezek az orzók például nem szorultak pihenésre, sőt alvásra sem napokig! Úgy kergettek ki minket a fővárosból a tengerpartig, hogy nem volt nyugtunk egy pillanatra sem, mert fáradhatatlanul jöttek utánunk, és bármelyik napszakban készen álltak újabb és újabb csatározásra, megütközésre!

Dariosz még jó darabig hallgatta Nerid király elbeszélését, pedig erre igazából már nem volt szüksége. Úgy érezte, hozzájutott ahhoz az információhoz, amelyet meg akart szerezni, és a nemrégiben támadt gyanúja igazolást nyert.

Bizonyára látszódnak némi felindultság az arcán, amikor visszatért a lelátóra, mert Szubotáj és Attila nyomban elkezdtek faggatni:

– Talán valami rosszat mondott neked a szakállas faszi? – kérdezte a magyar. – Mintha kicsit kibillantél volna a nyugalmadból.

Dariosz hirtelen nem értette, hogyan engedhet meg magának ilyen szavakat az anagur törzsfő, annak ellenére, hogy Nerid király még nem tért vissza a páholyba, mivel a megbeszélésük után eltávozott a latrinák irányába. De Szubotáj csakhamar felvilágosította a valóságról:

– Angolul beszélünk, nem tűnt fel? Ha bárki is megérti a mögöttünk ülők közül a szavainkat, akkor sanszos, hogy velünk van, és azt a csapatot erősíti, akiket akaratomon kívül telepítettek át ide.

– Amúgy is, ez az istenek nyelve, nem igaz? – tette hozzá vigyorogva Attila.

– Jobban mondva az egyetlen igaz istené... Jaj, bárcsak az olimpia zárónapján lennénk már! Alig bírom kivárni. Már előre élvezem, hogy onnantól kezdve mi leszünk ennek a szigetnek a sztárjai.

Az ausztrál nem tudta eldönteni, hogy most felneveessen, megbotránkozzon, vagy továbbra is azt a felháborodott arckifejezést viselje, amellyel visszatért a verseny helyszínére. Annyi érzelem zsibongott a bensejében, hogy képtelen volt közülük kiválasztani, melyiket kéne megtenni listavezetőnek.

– Rendben, igazatok van – morogta angolul –, de most ne kedélyeskedjete, hanem figyeljete rám jól. Valamilyen okból el kell párolognunk az Arénából, és találkozoznunk kell valahol máshol, ahol nyugodt körülmények között beszélhetünk.

– Itt miért nem tehetjük meg? – firtatta Szubotáj.

– Mert fogalmam sincs, mikor fog visszaérni a vezérezredes, márpedig őt mindenképpen szeretném kihagyni a tárgyalásból – magyarázta a kormányzó.

– Miért, mi van vele? – hunyorgott gyanakodva Attila.

– Szerintem telenyomott engem kábítószerrel.

– Hogy mivel??? – pislogott a tatár.

– Jól hallottátok – erősítette meg Dariosz. – Most már igen nagy szükségét érzem egy olyan megbeszélésnek, amelyen csak mi, földi emberek veszünk részt. Kezdem elveszíteni a bizalmamat mindenki másban, jószerivel már csak kettőtökben bízom maradéktalanul.

– És mi van az olasz sráccal, a kis Mario gyerekekkel? – kérdezte Attila.

– Ő most elég messze van innen, az Orgil-birtokra mégsem lovagolhatunk ki – mutatott rá a kormányzó. – Arról nem is beszélve, hogy Baskír biztosan ott tartózkodik, és szerintem már Guzel is megérkezhetett.

Viszont tudok itt a közelben egy remek helyszínt, ahol hármásban eldiskurálhatnánk a dolgok jelen állásáról...

226. fejezet

Mario kocsizörgésre ébredt az Orgil-birtok emeleti vendégszobájában. Ahogy kitekintett az ablakon, szerfölött különös látvány tárult elé. A Kormányzói Testőrség tíz lovasa érkezett meg, mégpedig egy olyan szekeret kísérve, amelyen Baskír hevert, szinte csupaszon, mindössze az intim testtáját fedte egy szerény ággyékkötő.

Az olasz fiú először megijedt, hogy Baskírral valami nagy baj történt, talán meg is halhatott, hiszen gyakorlatilag kiterítve feküdt a deszkaplatón, de aztán eszébe jutott, hogy az öreg Tanító mégiscsak egy android, ilyenénképpen nem igazán alkalmazható rá a „meghalt” kifejezés.

Ezt a gondolatot csakhamar igazolta is Baskír, amikor felült, és az addig fejpárnának használt darócruhát széthajtogatta, majd belebújt, megkötötte a madzagot a derekán, és a szekérről leszállva behaladt a házba.

Ám az érdekességek még nem fejeződtek be, mert ekkor megjelent Brogin testőr, és a bajtársait köszöntve előállt egy kérdéssel:

– Máris indultok vissza, Osmosisba?

– Igen – felelte az őrző lóhátról, de egyéb értelemben is magas lóról odavetve a rövidke szót.

– Akkor van egy üzenetem, amit sürgősen át kéne adni a kormányzó urunknak, mert biztos, hogy nagyon érdekelni fogja – hadarta fontoskodva a nagydarab katona, észre sem véve a lekezelő hangsúlyt.

– Szóval egyenesen a kormányzó urunknak? – kérdezett vissza a szája sarkában egy félmosollyal az őrző parancsnoka. – Kisebb ember már nem is lesz jó? – incselkedett gúnyolódva Broginnal. – Mondjuk mi lenne, ha először csak az ajtónállónak szólnék? Vagy a szolgálatvezetőnek? Hátha ő is el tudja intézni, amit akarsz. Mi kéne? Eltáv a kvinta végére? Vagy még az utolsó utáni pillanatban be akarsz nevezni az olimpiára?

– A nagyon buta távolba nézés versenyszámában – fűzte hozzá az őrző másik tagja egy sorral hátrébb, mire az egész tized röhögésben tört ki.

– Tőlem viháncolhattok, nekem így is jó – vonta meg a vállát Brogin. – Majd megnézem, mennyire lesztek vidámak a kivégzések napján.

Az őrvezető talán gyanút fogott, meg hát némileg meg is szánta a nagydarab testőrt, mert engedékenyen így szólt hozzá:

– Idefigyelj, Brogin! Mindannyian tudjuk, hogy téged nem az eszed miatt vettek fel a Kormányzói Testőrségbe. De ettől még rendes ember vagy és jó katona. Ezt nem vitathatja senki. Na, nyögd ki gyorsan, hogy mi a kínod, aztán majd meglátjuk, hogy végül is üzensz-e valamit a kormányzó urunknak, vagy inkább mégsem, mert ha üzennél, abból csak neked lenne bajod. Add elő hamar, a többit meg bízd ránk.

– Látod, ezért utálnak téged olyan sokan, Hurga! – szólította a nevén az őrvezetőt a megbántott Brogin, hiszen régről ismerte. – Fölényes vagy, mindig nagy a szád, és el se tudod képzelni, hogy más is lehet jó testőr, nem csak te! Hát tudd meg, hogy olyan foglyom van, akinek a személye igencsak érdekelni fogja a kormányzó urunkat, merthogy egy orzóról van szó. És hidd el, nálad sokkal okosabb emberektől tudom, hogy a vallomása rohadtul fontos lesz hamarosan. De ti csak gúnyolódjatok meg vigyorogjatok, faragjatok rólam vicceket, aztán majd meglátjuk, hogy az akasztófa alatt melyikünk fog nevetni.

Hurga őrvezető arca most már elkomorult:

– Brogin! Nekem ne játszd itt az eszed! Talán nem ismered a szolgálati szabályzatot? Nem létezik olyan, hogy valaki a te személyes foglyod. Nem te döntöd el, hogy mi történjen vele. Úgyhogy ha foglyul ejtettél egy orzót, akinek a vallomása ráadásul a kormányzó urunkat is érdekelheti, akkor kötelességed átadni azt a személyt az első őrjáratnak, azaz jelen esetben nekünk!

– Meg az anyád picsáját – fejtette ki határozottan a véleményét a fogolycseréről Brogin. – Azt adom át neked, nem az orzót. Már megint te akarsz learatni minden babért, te becsvágytól elvakult talpnyaló? Az tetszene, ugye, hogy a tiéd legyen minden dicsőség? Én meg csak pisloghatnék, hogy az egész ügyben szokás szerint meg sincs említve a nevem! Pedig én fogtam el, én faggattam ki!

Az őrző most már előhúzza a kardját. De mielőtt bármit szólhatott volna, Brogin gúnyosan elvigyorodott, és széttárta a karjait. Ekkor már ott csillogott a jobbában a rövid tőre, és senki sem tudta, honnan húzta elő.

– Na, gyere! – biztatta az őrző parancsnokát. – Csak gyere, Hurga! Lássuk, ki mennyit ér! De ne hívd segítségül a nyomorult tizeded egyetlen tagját se! Egyedül gyere, mint a becsületes emberek!

Hát, itt aztán tombol a bajtársiasság! – gondolta az emeleti ablakból kileskelődő Mario. – Szinte süt a kohéziós erő ebből a csodálatos Kormányzói Testőrségből! Csak meg ne pörkölődjön az ember ebben a nagy szolidaritásban!

Aztán újra elcsodálkozott saját magán. Honnan a fenéből ismer ő ilyen szavakat, mint kohézió meg szolidaritás? Ezekről a fogalmakról még akár pár nappal korábban sem tudta volna megmondani, hogy mi a kórságot jelentenek!

Közben odalenn az egyik testőr odaléptetett a lovával Hurga mellé, és próbálta csöndesen meggyőzni:

– Hagyd már a picsába ezt a szerencsétlent. Hát nem veszed észre, hogy csak feltűnősködik? Szerintem láttál már ilyen katonát eleget. Előmenetele semmi, reménye a felemelkedésre semmi, kihelyezték ide, az Orgil-birtokra, hát most eljátssza a fontos személyt. Te meg majdnem beugrottál neki. Eszednél vagy? Csak magaddal tolsz ki, ha most leállsz vele erősködni a nagy semmire. Szerintem az az orzó, akiről beszél, nem is létezik. A feladatot teljesítettük, húzzunk innen a bánatba, ezt a nyomorultat meg szard le.

Közben a birtok bejáratához tartozó kövezeten Brogin még mindig elszántan villogtatta a tőrét, és most már azt kiáltozta:

– Ismerem én a szabályzatot! De nem adhatom át a foglyot, mivel nincs szállítható állapotban! Hát bocsánat, kicsit elszaladt velem a ló a kihallgatása során! Van ilyen!

– Van hát – bólintott elmosolyodva Hurga őrző, aztán visszadugta a kardját a hüvelyébe, és hátrafordult: – Tized! Irány Osmosis főváros! Vágta indul!

És a Kormányzói Testőrség tíz lovasa úgy elporzott, mintha soha ott sem lettek volna.

Brogin csalódottan bámult utánuk egy darabig, de aztán lemondóan visszavonult az épületbe. Cifra és elkeseredett káromkodásai még sokáig visszhangoztak a falak között.

Mario azonban épp most érezte szükségét, hogy ne visszavonuljon, hanem éppenséggel előkerüljön. Magára kapkodta a ruháit, megcsókolta a békésen alvó Emma arcát, aztán lesietett a hallba.

Ott először Baskírba ütközött bele. Legnagyobb meglepetésére az öreg Tanító annyira megörült a látványának, hogy nyomban átölelte, és egy pillanatig úgy szorította magához, mintha csak az unokája lenne. Aztán hamar elengedte, mert láthatólag több ember tevékenységét kellett vezényelnie, hiszen igen komoly műveletek folytak az Orgil-ház aulájában. Mindenféle közrendű fickók és talpas parasztok hurcolásztak ide-oda különböző bútorokat, és amikor Mario felfedezte köztük Zurabot, hát nem volt felhőtlen a mosolya.

A halárus bezzeg annál szélesebben vigyorogva üdvözölte őt:

– Szervusz, barátom! – integetett boldogan. – Na, mi a helyzet? Látod, mi folyik itt?

Mario féltékeny elméjében többféle válasz is megfogalmazódott. Például az, hogy „téged anyád nem hiányol otthon, te nagy lapaj lókötő?”. Meg az is, miszerint: „persze, hogy látom, szerinted éjjel kifolyt a szemem alvás közben, te félhülye?”. És még olyasmi is, hogy: „hát a bűdös halaidat meg ki fogja kiporciózni a belvárosban, ha te itt múlatod az időt, te akasztanivaló himpellér?”.

De persze egyik kedves érdeklődő formulával sem kínálta meg Zurabot, mert annál azért több esze volt. Inkább afelől érdeklődött, hogy mi a kórság folyik itt.

– Csináljuk az iskolát – tájékoztatta lelkesen a halárus. – Mindjárt itt lesznek a gyerekek!

Ha Mario választhatott volna, hogy a helyzetet szeretné jobban megérteni, vagy hogy ne legyen itt Zurab, akkor azt választotta volna, hogy valaki gyorsan magyarázza el neki, mi a dágvány folyik itt, csak az pont ne Zurab legyen.

A kívánsága olyannyira nem került meghallgatásra, hogy ekkor – a helyzet bonyolultságát fokozandó – megjelent egy vallási különítmény is a helyszínen. Zsatar főpap és Uvon padre haladt be a helyiségbe, az egyházat képviselendő, bár pusztán a megjelenésükből még nem volt tudható, hogy végül is mi célból tettek látogatást az Orgil-birtokon.

Az mindenesetre jól érzékelhető volt, hogy a tüdőbeteg főpap az elé táruló látványtól kisebbfajta idegösszeomlást kapott. Alig ért beljebb a küszöbnél, máris elkiáltotta – pontosabban elsusogta – magát:

– Állj! Mi? Folyik? Itt?

227. fejezet

Rótvár konyhájában olyasmi történt, amire emberemlékezet óta nem volt példa. A szakácsok és a kukták nagyban munkálkodtak az ebéd elkészítésén, amikor a fejedelem állt meg az ajtóban, és végigtekintett a társaságon.

– Ezt nevezem! – bődült el Kalrund. – Ez aztán a serénykedés! Látszik, hogy újra a legjobb kezekbe került a konyhám!

Mindenkinek megállt a kezében a fakanál, a húsforgató villa, vagy amivel éppen ügyködött abban a munkafázisban, és a konyha népe egy emberként visszhangozta:

– Tiszteletedre, méltóságos fejedelem!

– Esteban! Gyere csak velem! – intett Kalrund, mire a főszakács azon nyomban megtörölte a kezét egy konyharuhában, és már sietett is az uralkodója után.

A trónterembe mentek, ahol már szokás szerint borospalackok és kupák álltak az asztalon. A fejedelem kiküldte a szolgákat és a testőröket, aztán hellyel kínálta az asztalnál az egyelőre megilletődött spanyolt.

– No, mi az? Miért vagy ilyen félszeg? – kötekedett somolyogva Kalrund.

– Méltóságos uram, rendkívül megható számomra, hogy még csak ma reggel álltam vissza a szolgálatodba, de máris megtiszteltél a konyha népe előtt – hízelgett Esteban.

– Pedig egyáltalán nem cseverészni hívtalak félre – szögezte le az uralkodó, és elfelhősödött a homloka. – Ma reggel kiküldtem néhány katonát a

malomházba. hogy hozzák be a molnárnét, kihallgatás céljából – közölte Kalrund, és közben szúrós tekintettel vizslatta a főszakács arcát.

Mi tagadás, volt is mit figyelni azon az arcon. Esteban azonnal elsápadt, és sűrű pislogásba fogott. Odabenn meg gondolatok sokasága kezdett keringeni a fejében, de ez szerencsére kívülről nem látszott. Mi a fene történhetett? Hiszen tegnap azt mondta a Suttogó, hogy a molnárnét azonnal védelem alá helyezik, most meg kiderül, hogy behozták kihallgatásra Rőtvárba? Egy egész éjszaka is kevés volt, hogy a szerencsétlen asszonyt kimenekítsék, ahogy a Suttogó ígérte?

Aztán eszébe jutott, hogy érdemes lenne összekapnia magát, mielőtt végképp kiesne a szerepéből. Persze nyilván nem ülhet itt faarccal, amikor ilyen híreket hall a régi szeretőjéről, de azért elárulnia sem kéne magát, hiszen a fejedelem már így is gyanakodva bámul rá.

– Na, mi van, derék főszakácsom? – igazolta rögtön Esteban félelmeit az uralkodó szinte provokatív kérdése. – Úgy elsápadtál, mint az Ezüsthöld.

– Megbocsáss, méltóságos uram – dadogta a spanyol, lázasan gondolkodva, hogy vajon mit felelhetne erre, de aztán szerencsére hamar eszébe villant a megoldás, és a nyelve is egyre inkább megeredt: – Tudod, én nem vagyok az a fajta férfiember, aki szeret az efféle bizalmas ügyeivel kérkedni... Sőt, még azt is nehezen viselem, ha egyáltalán terítékre kerül ez a téma. Ugyanis, meg kell mondjam...

– Ugyan már, te bolond! – vágott közbe nevetve Kalrund, aztán öntött magának a borból. – Csak nem képzeled, hogy az érdekel, mikor, hányszor és mi módon hágtad meg azt a fehércselédet?

Mi tagadás, Esteban már régebben is nehezen viselte a fejedelem állandó hangulatváltásait, de ebben a kiélezett helyzetben szinte kibírhatatlan feszültséget okozott az idegrendszerének Kalrund folyamatos ide-oda ingadozása, már ami a kedélyállapotát illeti. Márpedig most is éppen ez történt. A fejedelem egy húzásra felhajtotta a bort, aztán vészjósló arccal közölte:

– Ellenséges kém búvik meg Rőtvár falai között, és nekem mihamarabb meg kell tudnom, ki az.

– Miért hiszed ezt, nagyuram? – kérdezte remegő gyomorral Esteban.

– Gondolj csak bele! Nem olyan bonyolult. Téged valakik elragadtak a partról, mégpedig a malomház közvetlen közelében. Nyilván nem csak úgy, a hasukra ütve találták ki, hogy éppen annál a mólónál kell kikötniük. Nem, fiacskám, ezek a martalócok pontosan tudták, hogy te ott leszel, és még azt is, hogy mikor.

– Csakugyan így lehetett! – ámult el a spanyol, és ezúttal sem kellett megjátszania magát. – Méltóságod esze úgy vág, mint a penge!

– Ezért vagyok én az uralkodód, te pedig az én főszakácsom – jegyezte meg mintegy mellékesen Kalrund, és öntött magának a másik borospalackból is. – Na már most, ha ezek a martalócok tudták, hogy mikor és hol fogsz tartózkodni, akkor előzőleg valaki nyilván elárulta nekik ezt a dolgot. Ez a rejtélyes valaki pedig bizonyára követte minden lépésedet azon a bizonyos napon, Rótvártól egészen a malomházig. Érted már, miért szándékoztam behozatni a molnárnét? Hogy alaposan kikérdezhessem erről az ügyről. Látott-e valakit ólálkodni a malomház környékén? Kinek pletykált arról, hogy milyen viszony van köztetek? Egyáltalán, mit tapasztalt azon a bizonyos napon? És még számos kérdésem lett volna hozzá. Csakhogy egyelőre nem tudom neki feltenni egyiket sem, mert nyoma veszett.

Esteban ennek hallatán újra a legnagyobb hálával gondolt a Suttogóra. Hát mégiscsak betartotta, amit ígért! Ez már csak azért is fontos volt hősi számára, mert így saját magát is sokkal nagyobb biztonságban érezhette. Csakhogy ez a megkönnyebbülése pillanatokon belül elillant, ugyanis Kalrund olyasmit mondott, amitől az álla is leesett:

– Soha nem találnád ki, miféle látvány tárult a katonáim szeme elé, amikor behatoltak a malomházba – vezette fel vészjóslóan a fejedelem. – Vérben úszott minden, és a padlón négy hulla hevert. Négy férfi hullája, köztük a molnáré. És egyiküknek sem volt meg sem a pömpölője, sem a töke. Mintha egyszerűen letépték volna a pecsüket. De az őrzőket senki más nem találta a környéken, még a molnárnét sem. A fehérccseléd egyszerűen eltűnt.

– Mi a fene történhetett ott? – motyogta maga elé a spanyol, de nem olyan halkan, hogy Kalrund ne hallja meg.

– Épp erre volnék én is kíváncsi! – csattant fel a fejedelem. – Megmondom őszintén, kezd már nagyon elegendem lenni ennek az ostoba népnek a

legkülönbözőbb babonáiból. Tudod, miféle mendemondák keringenek mostanság Rótvár környékén, derék főszakácsom?

– Nem tudom – felelte Esteban.

– No persze, honnan is tudhatnád? Hiszen itt sem voltál – vakarta meg a szakállát a Kalrund. – Hát akkor elmesélem. Az asszonyok újabban azzal riogatják a férjeiket, hogy ha nem bánnak jól velük, akkor csúnyán megjárják, mert a cudar férfieimberekért az éj leple alatt eljönnek a Mocsárvidék lányai, és letépik a pecsüket.

– Ez tényleg elég ostobán hangzik – ismerte el a főszakács.

– Na igen. Magam is ezt gondoltam, egészen ma reggelig. Amíg vissza nem érkezett az őrjárat a malomházból. A járőrparancsnok azt jelentette, hogy a véres deszkapadló tele volt olyan lábnyomokkal, amelyek a méretük alapján vagy siheder legénykéktől származtak, vagy nőszemélyektől.

Esteban elgondolkodva meredt maga elé. Mi a fene ez az újabb hülyeség? Mocsárvidék lányai, vérben úszó malomház, letépett hímtagok... Vajon a Suttogó miért nem mesélt neki erről semmit? Talán nem bízott benne, hogy kellő hitelességgel tud hüledezni, ha majd meghallja ezeket a híreket? Ennyire nem hisz az ő képességeiben? Akkor meg minek vette fel a titkosszolgálathoz?

Aztán kissé el is szégyellte magát hősünk. Hát hogyan is mesélhetett volna előre a Suttogó olyasmiről, ami még meg sem történt? Hiszen világos, mint a Nap, hogy ez az esemény a molnárné éjszakai kimenekítésével kapcsolatos! Talán hiba csúszott a tervbe, és a kimenekítők nem számítottak rá, hogy a molnár is ott lesz a három cimborájával... Na de akkor is! Mi ez a fertelmes pusztítás a vérben tocsogással meg a letépett pecsekkel? Miért nem lehetett az egésznet sima rablótámadásnak beállítani? Mire volt jó ez a feltűnősködés?

– Rémesen unom már ezeket a baromságokat – zökkentette ki merengéséből Kalrund hangja. – Először jött az a szemtelen suhanc, aki nem átalotta magát Sebezhetetlennek nevezni. Már ez is épp elég fejfájást okozott nekem, mert az ostoba nép egész legendákat szőtt az alakja köré. Aztán elkezdtek mindenféle futkosókról pusmogni. Most meg itt vannak a Mocsárvidék lányai...

– Úgy gondolod, nagyuram, hogy ezek a lányok tényleg léteznek? – kérdezte Esteban.

– Nem tudom, mit gondoljak – sóhajtott nagyot a fejedelem. – De azt biztosan tudom, hogy az efféle dolgoknak soha nincs jó vége! A buta paraszt hajlamos rá, hogy felnagyítsa az eseményeket, és minden jelenség mögé az istenek vagy a démonok ilyen-olyan szándékait képzelje. Csakhogy nekem egyáltalán nem tetszenek ezek a képzelgések. Minden zavargást, lázadást, zendülést, minden vallási háborút ilyen képzelgések előznek meg, mert az ostoba jobbágy hajlamos bármilyen erdei manóban, boszorkányban, tündérben, meg ki tudja, miféle szerzetben a megmentőjét és szabadítóját látni. Vagy éppen az ellenkezőjét, és elkezd mindenféle romlásról, pusztulásról, végítéletről, döghalálról jajongani, ezek az elmebajos híresztelések pedig úgy söpörnek végig a fejedelemségen, mint a futótűz.

Esteban megállapította magában, hogy a Suttogó egy csöppet sem túlzott, amikor azt mondta, hogy a titkosszolgálat tagjának lenni igencsak embert próbáló kihívás.

228. fejezet

Különös helyen kötötte meg végül a lovát Dariosz, jókora vágát követően. És aztán persze a kissé lemaradt anagur törzsfők is csatlakoztak hozzá. Egy árnyékot adó fákkal körbenőtt kis tisztás volt, egy hangulatos liget, a közepén töredezett és kopott kőpaddal, távol a főváros zajától.

– Itt csajoztam be először Osmosisban – nézett körbe nosztalgikusan az ausztrál. – Ez valami rég elfeledett, talán vallási vagy történelmi hely lehet, már akkoriban sem tudtam, hogy valaha mi célt szolgálhatott. Anno persze még nem voltam kormányzó, csupán egy bajvívó hős, aki az első győzelmeit aratta a régi arénában.

– És miért gondoltad jó ötletnek, hogy egy fél órát lovagoljunk, csak azért, hogy hatszemközt elbeszélgethessünk ezen az elhagyatott helyszínen? – kérdezte Attila.

– Nem olyan bonyolult – nyugtatta meg a kormányzó. – Ha záros határidőn belül ránk talál Nihuc, akkor egészen biztosak lehetünk benne, hogy

belelát az agyunkba. Legalábbis az enyémbé. Ugyanis ez az ötlet az Aréna lelátóján született meg bennem, amikor még ott ült a jobbomon.

– Térjünk a lényegre – türelmetlenkedett Szubotáj. – Mit akarsz nekünk mondani, kormányzó?

– Csak azt, amit már eddig is sokszor kértem: rakjuk össze módszeresen és tudatosan az információinkat – felelte Dariosz. – Meggyőződésem, hogy erre soha nem volt nagyobb szükségünk, mint éppen most. És mint mondtam, én már nem igazán tudok megbízni senki olyanban, akit nem egy apa és egy anya csinált, hagyományos módszerrel.

– Nem vagy vele egyedül – dobta le magát a padra lazán Attila, de aztán bosszankodva feljajdult: – Hinnye, de kemény ez a kőalkalmazatosság... Meg is csináltad rajta a csajt annak idején? Bajvívó hősként nem volt pénzed valami jó kis motelszobára, pihe-puha párnákkal?

Dariosz elmosolyodott. Minél inkább kezdte kiismerni a magyar személyiségét – különös ellentmondás –, annál jobban bejött neki Attila kiismerhetetlen stílusa. Hol úgy viselkedett, mint valami filmbéli akcióhős, hol meg bohém, laza fickóként, máskor meg olyan méltóságteljesen tudott még lépkedni is, mintha anagur főembernek született volna, és ezen állapotok között néha nagyon vékony volt az átmenet.

De hiszen színész a lelkem! – gondolta az ausztrál, aki egyébként is szerette, ha valaki a régi, földi életére emlékezteti, és az idősebbik törzsfő ennek a kritériumnak rendre megfelelt. Például most is, amikor a *motel* szót alkalmazta Osmosis vonatkozásában, ahol ez a fogalom természetesen ismeretlen volt, de jelen helyzetben viccesnek hatott.

Szubotáj ebben a percben a tökéletes ellentétét mutatta törzsfőtársának. Gondterhelt volt és ideges.

– Egyetértek veled, kormányzó – szögezte le. – És mivel hármunk közül én tudok a legtöbbet a mesterséges intelligenciáról, fogadjátok el tőlem, hogy most már kicsit be is vagyok szarva.

– Aztán miért? – fordult oda Dariosz.

– Még kérded? Hiszen minden szavad arról tanúskodik, hogy te is azt érzed, mi itt csakis magunkra számíthatunk! De jó, legyen, akkor vonok egy leltárt a saját szemszögemből... Szóval, semmi eltévedés, irányított

félrevezetés, ismeretlen bolygó, minden fontos rendszer meghibásodik az űrállomáson, száraz tankkal landolás, nomád népek közé érkezés... És aztán öt év múlva olimpia, földi emberek, androidok feltűnése, közben nulla tudás arról, hogy mi a bánatot akarnak itt velünk csinálni. De ez még semmi, mert akár még az is lehet, hogy ezekből a rohadt metamorfokból is többféle van, akik különböző csapatokban játszanak, és nekünk továbbra sem mond senki egy büdös szót sem arról, hogy miért is vagyunk mi itt?!

– Nemrég azt mondtad, hogy te sokkal jobban érzed magad itt, mint a Földön – vetette közbe Dariosz. – Akkor meg mitől vagy így beszarva, ahogy voltál kedves fogalmazni?

– Nincs ebben semmi ellentmondás – szólt csöndesen a tatár. – Én most már attól félek, hogy ha valamit rosszul csinálok, akkor visszavisznek a Földre. Vagy úgy járok, mint Oleszja, és kimossák az agyamat.

A kopott és mohával benőtt kőpad környékén most súlyos csönd keletkezett, amelyet végül Attila tört meg:

– Hát, én meg éppenséggel azt szeretném, ha visszakaphatnám a régi életemet. Jó kis élet volt, nem kívánok rosszabbat senkinek... No persze ez az élet sem riaszt meg, amelyet itt élek, immár öt éve. Főleg úgy, hogy Guzelék folyton azt mondják, végül lehetséges lesz a régi életünkbe való visszatérés...

– És ez téged nem tölt el félelemmel? – emelte fel a fejét Szubotáj. – Gondoljatok már bele, hogy akik itt most velünk játszanak, azok az idővel is kényük-kedvük szerint rendelkeznek!

A tatár annyira beleélte magát a mondandójába, hogy most már felpattant a padról, és fel-alá kezdett járkálni előtte, miközben egyre csak harsogta:

– Mi a 23. század elejéről kerültünk át ide. A kormányzó és Mario a 21. század elejéről. Sztavrila vastagon a 20. századból... Mi ez, ha nem bizonyíték arra, hogy ez a Központ, vagy mi a vihar, amiről az androidok beszélnek, ura az időnek? Honnan tudhatjuk, hogy nem él Evilágban egy olyan hajós, jobbágy, rabszolga, akárki, akit mondjuk a 14. századból hoztak ide? Vagy akár még későbből, mint minket? És miféle módon van lehetőségük, hogy ezt megtegyék? Honnan származik az uralmuk az idő felett?

– Na jó, nekem kezd megfájdulni a fejem – rogyott le újra a padra Attila, és a kezébe temette az arcát.

– Sajnálom – lépett oda hozzá Szubotáj, és megborzolta az üstökét. – Tudom, hogy ezt neked nehéz hallgatni, de hát ez van.

Dariosz nagyokat pislogva figyelte a két anagur törzsfő láthatóan bensőséges szóváltását. Utálta, ha kihagyják valamiből, de nem volt módja rákérdezni, mert a tatárból ömlött a szó, és nem lett volna szerencsés félbeszakítani:

– Én katona vagyok, világéletemben az voltam. Nálunk az a módi, hogy az ügyeletes kihirdeti: eligazítás következik! Aztán összegyűlünk, és a parancsnokunk részletesen elmesél mindent. Hogy mi lesz a feladat. Annak mi a célja. És közben mire számíthatunk. Hányan veszünk részt az akcióban, milyen fegyverekkel, milyen technikával. És az ellenségnek milyen fegyverei vannak, milyen technikája. Közben térképeket mutogat, elemzéseket, a felderítőink légifelvételeit, mindent!... Itt meg?... Váratlanul belöknek a mélyvízbe, aztán ússzál, muzsik, ahogy tanultad! Hát miféle idióta eljárás ez? Hol van ebben a logika? Hol van a hatékonyság?

Szubotáj, mintha kissé belefáradt volna a harsogásba, most visszarogyott a kőpadra, és már csak csöndesen motyogta maga elé:

– Itt a Golub, és megkerült Oleszja is. Most kellene a legboldogabb napjaimat élnem Evilágon. Erre tessék...

A kormányzó úgy vélte, mielőtt végképp úrrá lenne a tatáron a borús hangulat, kissé kimozdítja onnan, még azt a kockázatot is vállalva, hogy talán provokatívnak fogja értékelni a kérdést:

– Mondd csak, Szubotáj, az hogyan lehetséges, hogy ti az elmúlt öt évben semmilyen módon nem tudtok kommunikálni Oleszjával? Ezt már egy ideje meg szerettem volna kérdezni tőled, de sosem jött ki rá a lépés.

A terv bevált. A tatár befejezte a merengést, és most már gyanakvó arccal nézett Darioszra:

– Melyik részét nem érted a dolognak, kormányzó?

– Tulajdonképpen egyiket sem – vont a vállát Dariosz. – Tudod, az én gyerekkoromban zajlott le a Földön az a valami, amit információs forradalomnak neveztek. Felfutott az internet, beköszöntött az

okostelefonok kora, mindenki állandóan a különböző kütyűit nyomogatta. Cseteltünk, fórumoztunk, játszottunk...

– Minket nem játszani küldenek más bolygókra, hanem bányászni.

– Az odáig rendben van, de hogy ne legyen semmiféle kommunikációs eszközötök, nektek, akik a 23. század elejéről érkeztek, az számomra felfoghatatlan.

– Ki mondta, hogy nincsenek kommunikációs eszközeink? – értetlenkedett a tatár, aztán az égre mutatott: – De semmire sem megyünk velük, ha nem működik a központi űrállomás. Mert javíts ki, ha tévednék, de eddig még sehol sem láttam kommunikációs adótornyokat Evilágban, akármerre is jártam. A Zvezda a lelke az egész küldetésnek. Minden kommunikációs rendszert, minden navigációs rendszert, és egyáltalán, minden egyéb rendszert a központi űrállomás biztosít. Pontosan ezen okból kering a bányászati terület fölött állócsillagként.

– Nem tettetek fel túl merészen egy lapra mindent? – kérdezte Dariosz. – Mármint nem ti, asztronauták, hanem akik az ilyen küldetéseket tervezik. Senki sem gondolt rá, hogy mi van, ha megadja magát a Zvezda?

Szubotáj nagyot sóhajtott, aztán így szólt:

– Mondj nekem egy várost Melbourne közelében.

– Miért? – pislogott a kormányzó.

– Ne törődj vele, csak mondj egy várost, ne túl távolit.

– Legyen mondjuk... Geelong – vakarta meg az állát Dariosz. – Az nagyjából hetvenöt kilométerre van Melbourne-től. Megfelel?

– Tökéletesen – bólintott Szubotáj. – Most arra kérlek, mondd el, milyen fő elemei voltak az autóknak a te korodban.

A kormányzó még mindig nem értette, mire megy ki a játék, de készséggel sorolni kezdte:

– Motor, sebességváltó, első és hátsó futómű, négy kerék, műszerfal...

– Rendben, elég lesz – intett a tatár. – Na most képzelj el, hogy kilépsz a házadból Melbourne-ben, és azt látod, hogy a szomszédod, akiről tudod, hogy ma Geelongba készül, a következőket pakolja be az autójába: egy

tartalék motort, egy tartalék sebességváltót, egy első és egy hátsó futóművet, négy pótkereket, egy tartalék műszerfalat...

– Ehhez már egy utánfutó is kell...

– Úgy bizony, mert itt még nem ér véget a sor – bólintott Szubotáj. – Ez a szomszédod továbbá bepakol egy áramfejlesztő berendezést, egy sütőt, több napra való élelmet...

– Jól van, elég lesz – vágott közbe a kormányzó –, most már áruld el, hogy mi a fenéért viselkedne így a szomszédom.

– Hát nem érted? – tárta szét a karját a tatár. – A szomszédod mindenből visz magával tartalékot, mert nem akar éhen halni az út mellett, ha elromlik az autója.

– De olyan nincs, hogy minden egyszerre romlik el! A motor is, a sebváltó is, meg minden, sőt még a négy kerék is mind defektes lesz! Ilyen egyszerűen nem létezik! Erre szerintem annyi esély sincs, mint hogy egymás után háromszor legyen telitalálatod a lottón!

– Pontosan erről beszélek – vigyorodott el a tatár. – És nem akarnálak a 23. század technikájának rejtelveivel fárasztani, de arra, hogy a Zvezdán minden fontos rendszer egyszerre adja meg magát, még annyi esély sincs, mint hogy egész életedben minden héten nyersz a lottón. Ilyen az úrhajózás történetében soha nem történt, egész egyszerűen azért, mert egy ilyen hiba elképzelhetetlen.

– De hát ti vagytok az élő példa, hogy mégsem az! – értetlenkedett Dariosz.

– Csakhogy elfelejtetted, hogy ezt az eseményt valakik így rendezték meg, és ezek a valakik egyáltalán nem akarták, hogy mi kommunikálni tudjunk egymással – mutatott rá Szubotáj.

229. fejezet

Az Orgil-ház aulájában Zsatar főpap és Uvon padre továbbra is meglehetősen rosszalló tekintettel figyelte a nagy jöves-menést és a szokatlan népsűrűséget. Nehéz volt eldönteni, melyikük arca játszik vörösebb színben a dühtől, de a ki sem írt versenyt végül egyértelműen a főpap nyerte, aki – miután elkezdett beszélni – a nagy erőlködéstől még

inkább kipirult:

– Kivel? Lehet itt? Tárgyalni?

Baskír készséggel odasietett:

– Miről szeretnél tárgyalni, kegyelmes uram?

Zsatar annyira lihegett a felindultságtól, hogy a padre jobbnak látta, ha átveszi a szót. Egy pillanatra megszorította a főpap alkarját, és odasúgta:

– Ha megengeded, kegyelmes uram, én majd felteszem a kérdéseinket.

Az öreg Tanító immár Uvon felé fordult, és szolgálatkészén így szólt:

– Parancsolj velem. Miben tudok segíteni?

– Abban, hogy elmeséled, mi folyik itt – szólt szikáran a padre.

– Berendezzük az aulát iskolának – felelte büszkén mosolyogva Baskír. – Mindjárt itt lesznek a gyerekek, és kezdődhet is az oktatás.

– Miket beszélsz itt? – hüledezett Uvon. – Miféle iskola, miféle gyerekek? És miféle oktatás? Nem tudjátok, hogy Osmosis törvényei szerint iskolát csak az egyház működtethet?

– Biztosítalak, pontosan ismerjük a törvényt, és annak szellemében járunk el.

– Nem úgy tűnik. Nagyon nem... És mit szól ehhez Sztavrila úrnő? Egyáltalán hol van ő?

– Nem igazán tudnám megmondani – vonogatta a vállát az öreg Tanító. – Pár napja már nem láttuk. A legvalószínűbb az, hogy a fővárosban tartózkodik, és lelkes nézője az Olimpiai Játékoknak. Mi mást is tehetne egy ilyen jeles esemény idején?

– És ti a tudta nélkül átvettétek itt a hatalmat, hogy iskolásat játsszatok, amíg ő nem tartózkodik a birtokon? Hát ez szinte már felér egy lázadással! Nem féltek ti a törvény szigorától?

– Ne feltételezz rólunk rosszat, jó uram. Már megmondtam, hogy mindenben a törvény betűjének szellemében járunk el.

– Talán nem érted, amit mondok? – sziszegte Uvon. – Vagy ki akarsz oktatni a törvényről?

Végszóra odalépett Zurab, és tisztelettel fejet hajtott, de korántsem az egyházi méltóságok felé, rájuk ügyet sem vetett. Kizárólag Baskírnak

szánta a szavait:

– Készen vagyunk a helyiség berendezésével, Tanító. Most már elmennék, engedelmeddel. Ma is nagy forgalom lesz a halpiacon, a lánynak szüksége lesz rám.

– Rendben – bólintott Baskír. – Köszönöm a munkádat. Végezetül csak annyit kérnék, hogy hozd ide nekem a papírokat, mert ezeket az urakat bizonyára nagyon fogja érdekelni, mi áll bennük.

A halárus minden kérdés nélkül eltávozott, és láthatóan egész pontosan tudta, miféle papírokról beszél az öregember.

Uvon padre felnevetett:

– Tanító? Téged nevezett úgy ez az ostoba szolga, hogy tanító? Hát miféle iskola lesz ez, ahol egy gyengeelméjű akarja oktatni a gyerekeket? Mert hogy gyenge az elméd, afelől semmi kétség. Fel nem bírod fogni, hány és hány törvényét szeged meg Osmosis Köztársaságnak. De segíték, hogy megértsd. Egy: Osmosis területén kizárólag az egyház működtethet iskolát. Kettő: ez az ingatlan itt lényegében egyházi tulajdon, mivel Orgil nagyúr annak idején úgy rendelkezett, hogy majdan az egyházra szálljon át a birtok, minden ingatlant és ingóságot beleértve. Három...

Soha nem derült ki, hogy miféle harmadik pontot szándékozott előterjeszteni a padre, mert ekkor megérkezett Zurab, két hatalmas papíruszt lobogtatva, és átadta azokat az öreg Tanítónak, aki viszont egyből Uvon kezébe nyomta a két iratot, aztán ő is előterjesztette a maga pontjait:

– Egy: mint mondtam, tudatában vagyunk, hogy Osmosis Köztársaságban csakis egyház működtethet iskolát. Az egyházunkat a kormányzó úr annak rendje és módja szerint már évekkel ezelőtt bejegyezte, mint ahogy erről az aláírása és a pecsétje tanúskodik. Kettő: ez a birtok valóban egyházi tulajdon, miután pár nappal ezelőtt az egyházunk megvásárolta Sztavrila úrnőtől, erről szól az adásvételi szerződés, amelyet méltóztatsz a kezedben tartani.

Most már nemcsak arcszín, de légzéstechnika alapján sem lehetett megkülönböztetni a két papot, mert Uvon pontosan úgy kezdett el hápogni, mintha Zsatart akarná kifigurázni, esetleg szinkronizálni:

– Micsoda?... Egyházatok?... Miféle egyházatok?

– Mi vagyunk a guzeliánusok! – vetette oda hetyke büszkeséggel Zurab, aztán vigyorogva a kijárat felé vette az irányt.

230. fejezet

Mario az aula egyik félreeső sarkából figyelte a különös párbeszédet, amelyet az öreg Tanító az egyházfőkkal bonyolított le. Bár igen távol játszódtott a jelenet attól a ponttól, ahol ő álldogált, és közben sokan zsibongtak, pakoltak, rendezkedtek körülötte, mégis minden szót kiválóan értett, köszönhetően az egyik frissen támadt képességének. Bár még mindig nem értette, hogyan működik a hallás fókuszálása, de momentán sokkal inkább érdekelte az eredmény, mint maga a módszertan.

Amikor Zurab után a két egyházi személy is távozott a birtokról, mégpedig dülva-fülva, akkor Mario is úgy döntött, ideje visszatérni az emeleti szobába a kedveséhez. Nem tudta, miért, de egyszeriben legyőzhetetlen vágy ébredt benne, hogy néhány titkot valami módon megosszon Emmával. Úgy érezte, hosszú távon nem működhet az, hogy egyfolytában szerepet játszik a lány előtt. Márpedig ő igenis távlatosan gondolkodott az Emmával való kapcsolatáról, és teljesen világos volt előtte, hogy lehetetlen egy életen át képmutatóskodni egy igaz szerelmi viszonyban.

Óvatosan nyitott be a szobába, és meglepve tapasztalta, hogy a lány még mindig békésen alszik. Odabújt mellé, finoman végigcsókolta a nyakát, az arcát, és közben a fülébe suttozta:

– Ideje volna fölkelni, szerelmem. Lassan indul a nap. És neked is van feladatod, ha jól tudom.

Emma megmozdult, nagyot nyújtózott, kissé el is mosolyodott, és aztán kinyitotta a szemét. Mario pedig felkelt az ágyról, beült egy kényelmes karosszékbe, onnan figyelte ébredező kedvesét.

– Őszintén csodállak – szólalt meg csöndesen. – Hajnal óta itt aztán minden volt. Kormányzói testőrök perlekedése az udvaron, bútorok tologatása az aulában, jövés-menés, szervezkedés, hangoskodás, te meg eközben úgy alszol, mint a tej.

– Mer olyan szépségeset ámodtam, nem akartam felkőni belüle – hunyta le ismét a szemét Emma, mintha csak a csudás álom utolsó jeleneteit akarná újraélni. – Hallottam ám én sok mindent, de mindig rávettem magam,

hogy aludjak vissza megin, oszt hátha megyen tovább az álmom. És úgy is lett.

– Ez igazán irigylésre méltó képesség – ismerte el Mario, aztán sokkal komolyabbra váltott a hangja: – Csakhogy most el akarok mondani neked valamit, ami meg az én irigylésre méltó képességeimről szól.

Emmának most már kipattant a szeme, és kíváncsian ült fel. Nekidőlt az ágy támlájának, és nagy izgalmaiban még azt sem vette észre, hogy a vékony takaró nem fedi el a melleit. Csak jóval később húzta magára a fakó virágmintákkal díszített szövetet.

Mario sosem értette, mi ez a furcsa kettősség a szerelme hozzáállásában. Ha szeretkezésről, vagy annak rávezető, felajzó szakaszáról volt szó, Emma olyan önfeledt, kitárulkozó, néha már gátlástalan volt, hogy netovább, ám a köztes időkben úgy viselkedett, mint valami szégyenlős szűzlány. De mint eddig annyiszor, az olasz fiúnak most sem volt módja elmerengeni eme jelenség fölött, mert ezúttal is fontosabb kérdések vitték a prímét. Jelenleg például az, hogy a lány vajon miért jött ekkora izgalomba az ő bejelentésétől.

– Nézd, az a helyzet, hogy... – dadogta Mario – valamit el kell mesélnem.

– Hát akkó csak meséljed. – Emma felszólítása egyszeriben olyan metszőnek tűnt, mint egy frissen kiélezett kard pengéje, az olasz fiú egy pillanatra meg is akadt a mondandójában. Főleg, amikor azt látta, hogy a kedvese immár összefonja maga előtt a karjait.

– Ne aggódj, nem másik nőről van szó, hanem rólam – bocsátotta előre Mario. – Semmiféle olyan bevallani valóm nincs, ami neked fájhatna.

– Tudom – szögezte le Emma.

Az olasz fiú határozottan azt érezte, hogy nagyban megkönnyítené a helyzetét, ha a szerelme most inkább meg sem szólalna. De aztán kikapcsolta a külső ingereket, és gondolt egy merészet. Úgy vélte, a legokosabb lesz mindjárt az elején bedobni a legnagyobb állítást, onnantól kezdve minden csak könnyebb lehet. Ezért aztán nemes egyszerűséggel kijelentette:

– Én nem Evilág szülötte vagyok.

– Tudom – nyugtázta Emma, és még csak a szeme sem rebbent. – Igazából én nagyon régóta vágyok már arra, hogy ezt bevalljad nekem. És nagyon örülök neki, hogy mostan megtetted. Mer ez azt bizonyítja, hogy megbízol bennem, és nem tartol butának.

Mi tagadás, Mario azt képzelte, hogy ennél sokkal bombasztikusabb hatású lesz a bejelentése.

– Hogy érted azt, hogy tudod? – kérdezte némileg csalódottan. – Milyen jelek mutattak erre?

Emma felkacagott:

– Én inkább átváltanék arra, hogy milyen jelek nem, mer azokat sokkal könnyebb vón felsoróni.

– Maradjunk inkább a ráutaló jeleknél, ha kérhetem.

– Jaj, Mario, hát már elfelejtetted, hogy hogy ismerkedtünk meg? Kiállt egy nagy szekerce a hátadból, amit a kocsmáros vágott bele, oszt az neked meg se kottyant! Ilyet osztán nem mindennap láthat az ember lyánya! Már ebből az egyből is tudhatta, akinek van egy kis esze, hogy te nem lehetsz egyszerű ember.

– Na jó, de ez még csak egy, és az előbb azt mondtad, könnyebb lenne felsoro...

– Mondhatom én tovább is, azon ne múljék – vont a vállát Emma. – Csak aztán meg ne bántóggya, mer nem akarlak megsérteni vele, amit most mondani fogok.

– Csak mondd bátran.

– Nekem már az is furcsa vót, hogy te húsz esztendő is eemútá, de még sosenem vótál nővel. Hát azér Evilágba egy férfi nem szokik szűz lenni ebbe a korba, még akkor se, ha pupos, féllábú, vagy olyan ronda, mint az ördög. Te meg ugyi egyik se vagy, inkább nagyon is szemrevaló a fizimiskád. De tény, hogy olyan tapasztalatlan vótá, mint aki még életibe se látta egy nőnek a csunyáját. Már ebből is tuttam, hogy te valami szent ember vagyol, másképp ez nem lehet.

Mario lehajtotta a fejét, hogy Emma ne láthassa a kósza félmosolyt, amelyik ezen okfejtés nyomán jelent meg a szája szegletében.

– Aztán meg ott vót az utazás, amikó a puccos hintóba kigyüttünk ide a birtokra, emlékszel? – folytatta Emma. – Mán akkor is kérdeztem tüled, hogy miféle nyelven beszélgetsz te a kormányzóval meg Sztavrila úrnővel. Az világos vót nekem egybül, hogy meori nem lehet, mer te azt nem ismered. De akkor meg mi? Sokat gondúkottam ezen, oszt arra kellett rágyünnöm, hogy ez csak valami olyan nyelv lehet, amit az istenek kűdöttyei beszélnek. Mi más lehetne? Csak hát ebbül meg arra jutottam, hogy akkó tik mind az istenek kűdöttyei vagytok. Mind, akik azon az estén a kormányzó úr asztala körül ütetek, amikó én beszaladtam oda, oszt a katona urak nagy kegyesen beengedtek. Igazam van?

– Kikről is beszélünk most? – pislogott zavartan az olasz fiú, mert nagy hirtelen nem tudta beazonosítani az emlékeiben azt a bizonyos estét. Ám mire ezt kimondta, már rá is jött, hogy ő azt a jelenetet azért rejtette el az elméjében, mert valamilyen formában Zurabbal volt kapcsolatos. De már késő volt, mert Emma felidézte az eseményt:

– Akkó vót az, hogy Zurab engem megvédett attul a felgerjedt nemes uraságtul a halpiacon, oszt rémületembe menekütem a Kormányzói Palotába. Téged kerestelek, de rajtad kívül ott vót a nagy asztal körül a két tanító, a fiatal, meg az öreg. Aután Sztavrila úrnő, meg persze a kormányzó úr. És az a két furcsa szerzet is, az egyik az a kutyafejű ember, meg a cimborája, az a szakállas, kicsit öregebb harcos... Árúd el nekem, Mario, de igaz lelkedre! Ezek mind az istenek kűdöttyei?

– Igen – vágta rá őszintén az olasz fiú. – Mindannyian ugyanonnan érkeztünk.

– Osztán mi célotok van nektek itten Evilágba?

– Azt hamarosan megtudod, egészen pontosan az olimpia zárónapján.

Mario úgy megdöbbsent a saját szavain, mintha nem is ő mondta volna ki azokat. A leghalványabb sejtelme sem volt, hogy ez az utolsó információ honnan bukkanhatott fel az elméjében, és mitől érezte ellenállhatatlanul fontosnak rögtön közölni is, ami az eszébe jutott. A nap folyamán még sokáig töprengett eme különös jelenség fölött, de nem tudott rájönni a dolog nyitjára. Csak abban volt biztos, hogy az olimpia zárónapjáról pontosan annyira nem tud semmit, mint ahogy eddig sem tudott.

231. fejezet

– Idefigyelj, Esteban! – harsant fel Kalrund borízú baritonja Rótvár tróntermében, ám a fejedelem gyorsan visszavett a hangerőből, ezzel is előre jelezve, hogy még az eddigieknél is titkosabb mondanivaló következik: – Te leszel a legfontosabb csalim. Ezért is avattalak bele ebbe az egész történetbe. Rajtad múlhat, hogy sikerül-e felgöngyölíteni azt a kiterjedt kémtevékenységet, ami Rótvárban folyik.

A spanyol fiatalember kissé összerezszent:

– Kiterjedt kémtevékenység? – ismételte meg az uralkodó szavait. – Úgy véled, nagyuram, hogy...?

– Hát persze, hogy úgy vélem! – kacagott fel egy újabb hangulatváltással Kalrund, de aztán megint csak elvékonyította a hangját: – Csak nem gondolod tán, hogy ezeknek a kémeknek az a legfőbb céljuk, hogy felderítsék, a főszakácsom mikor és kit hág meg? Ez csak egy mellékszál... Bár igaz, hogy nem jelentéktelen mellékszál, amit most a magunk hasznára fordíthatunk.

A fejedelem kicsurgatta az utolsó borospalack utolsó cseppjeit is a kupájába, és közben jelentősegteljesen megjegyezte:

– Rejtett erők munkálnak a háttérben, Esteban fiam. Háború készül. És ezek a kis mitugrász senkiháziak, ott a Gunnerud Hercegségben, sok mindenre felhasználhatják ezt a helyzetet. Állítom neked, még az is nem egyszer megfordul a buta fejükben, hogy a Kalrund Fejedelemség fölé kerekedjenek. És nyilvánvalóan ehhez használják fel azokat a kémjelentéseket, amelyeket a Rótvárba befurakodott embereiktől kapnak.

– De miben lehetnék én méltóságod szolgálatára? – értetlenkedett Esteban.

– Nyilván nem látod át, hiszen csak egy főszakács vagy – legyintett a részeg Kalrund, de aztán jóságosan elmagyarázta: – Ha le tudjuk buktatni azt a személyt, aki például téged követ, akkor az ő segítségével felgöngyölíthetjük az egész átkozott hálózatot.

– Csakugyan? – ámuldozott a spanyol.

– Gondolod, hogy nincsenek meg az eszközeim hozzá? – ült ki a farkasvigyor a fejedelem arcára. – Ha egyszer valaki bekerül az én kínzókamrámba, akkor még azt is bevallja, amit nem tud, nemhogy azt, amit tud! Efelől biztosíthatlak.

– Készséggel elhiszem méltóságodnak – bólogatott szervilis módon Esteban –, de mégis, mi lenne az én feladatom ebben a fontos ügyben?

Kalrund felhőrpintette kupájából az utolsó csepp bort, aztán szinte ráhajolt az asztalra, úgy susogta el a titkot:

– Semmi különös, csak járni-kelni. Érted? Sokkal nagyobb szabadságot kapsz, mint ezelőtt bármikor. Rótvár külső védőfalán belül arra mehetsz, amerre akarsz. És tőlem aztán meghághatod a pék feleségét, a kerékgyártó feleségét, a csizmadia feleségét, sőt! Még akár a pékkel, a kerékgyártóval meg a csizmadiával is próbálkozhatasz, mit érdekel az engem? A lényeg az, hogy mozogj, mászkálj, csatangolj, mert így lehet a legkönnyebben lebuktatni azt a kémet, aki feltehetően követni fogja minden lépésedet. Érted már?

Esteban persze értette, de mi tagadás, az érdeklődését – melynek jelentős hányadát fedte le a szexualitás – e percben leginkább az a közlemény izgatta, miszerint Rótvár külső falain belül bármelyik nőre kivetheti a hálóját, ha a kedve úgy tartja.

Ám csakhamar magához tért az átmeneti jellegű álmodozásból, valamint a szóba jöhető jelöltek fontossági sorrendbe állításából, mert rájött, hogy ő itt nem melleleg egy másik hatalom titkosügynöke, ezért illenék az ezzel kapcsolatos feladataira koncentrálnia. Ennek jegyében tehát megkérdezte:

– De hogy fog kiderülni, hogy ki az, aki követ engem?

– Okos kérdés – ismerte el Kalrund –, de a válasz sokkal egyszerűbb, mint gondolnád. Én is rád állítom az egyik emberemet, és biztosíthatlak, hogy ő sokkal hamarabb észre fogja venni, ki követ téged, mint azt el tudnád képzelni.

Kalrund hirtelen elkedvetlenedett. Nemcsak azért, mert elfogyott a bor, hanem sokkal inkább azért, mert erősen megéhezett.

– Most pedig menj a dolgodra – intett a főszakácsnak. – Nézz utána, hol marad már az ebédem, mert végül is ez a dolgod, nem igaz? Amit pedig itt hallottál, az maradjon köztünk, hacsak nem kívánsz megismerkedni a fejedelemség legrátermettebb bakójával.

Esteban olyan fürgén pattant fel a helyéről, mintha most jött volna rá, hogy hangyabolyba ült, aztán sűrű hajlongások közepette kihátrált a trónteremből. De intézkednie már nem kellett, mert alig haladt néhány

lépést a folyosón, máris szembe találta magát a szolgálakkal, akik megkezdték felhordani a fejedelem asztalára a különböző fogásokat. Ám a főszakács számára mégsem maradtak eseménytelenek az elkövetkező percek, mert miután elhaladt a tálalni készülő szolgálhad mellett, összefutott Gunnerud herceggel.

A madárfejű fiatalember meglehetősen búvalbélelt arckifejezéssel bolyongott Rótvár folyosóin. Láthatóan minden cél nélkül csellengett, de az éjszakai ismerősét meglátva mintha felderült volna kissé az arca.

– Üdvözöllek – mondta, és ettől Esteban erősen meglepődött.

Nyilvánvalóan nem volt szokás sem itt, sem másutt Evilágon, hogy egy hercegi rangú személy előre köszönjön egy főszakácsnak, vagy bármely más közembernek. A spanyol kissé meg is hatódott ettől, és derékig meghajolva viszonozta a köszöntést.

– Szerintem menjünk arra – mutatott Gunnerud egy távolabbi, méretes tölgyfaajtó felé, és ettől a spanyol hirtelen elbizonytalanodott. Nem értette, hová illant el néhány kimaradt fejezet. Mikor beszéltek meg, hogy ma lesz közös programjuk? Mikor beszéltek meg, hogy ők már országos cimborák? Ki mondta Gunnerudnak, hogy ő most éppen ráér? És egyáltalán, miért kéne pont arra menniük?

Mint kiderült, a tölgyfaajtó mögött egy aprócska olvasószoba rejtőzött. Valaha Iniciusz páter töltötte itt a napjait, néha saját értekezéseit körmölve, néha meg mások tudományos jellegű dolgozatai fölött merengve, de már rég nem volt használatban a helyiség, és ez bizony pontosan érződött a szoba áporodott levegőjén.

– Ide szoktam elbújni – újságolta Gunnerud herceg, miután letelepedtek odabenn, kettesben, békességes csöndben.

– Ez nagyon érdekes – hazudta Esteban.

– Igen – fűzte tovább a beszélgetést fordulatosan a madárfejű.

Ekkor nagy csend keletkezett. Bár Estebannak nem állt rendelkezésére semmiféle időmérő eszköz Evilágban, mégis úgy értékelte, hogy egy háromperces lágytojás simán elkészülhetett volna addig, mire a herceg újra megszólalt:

– Hát igen.

Ez volt Gunnerud változatos közleménye.

A spanyol megpróbált olyan kommunikációt kezdeményezni, amelyik nyomokban értelmet is tartalmaz, ezért hát így szólt:

– Mi a helyzet, kis felség? Nagyon szomorú vagy.

– Tudom – felelte Gunnerud, és látszott rajta, hogy nem hazudik.

Igazából Estebannak semmi kedve nem volt ehhez a beszélgetéshez. Ám aztán eszébe jutottak a Suttogó szavai: „Semmilyen információ nem lehet lényegtelen. Ne ítéld meg egyiket sem elsőre. Ne szelektálj, ne rostálj, csak gyűjtöges. Azt majd mi eldöntjük, melyik volt fontos, és melyik nem. A te feladatod nem a kiválogatás, hanem az összegyűjtés.”

Erőt vett magán, és rákérdezett:

– Aztán miért lógotod az orrod, kis felség?

Meglepve konstátálta, hogy ezt a nem túl bonyolult mondatot sikerült az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül kiejtenie. És ekkor már elszégyellte magát. Hát normális ő? Egy herceggel beszélget éppen! Lanagrid férjével, Kalrund fejedelem vejével! Mégis, ki lehetne jobb alany információk megkaparintására, mint egy félhülye herceg? Miféle forrás kéne még neki a hírszerzésre? Tán az utolsó alabárdos, vagy egy kapuőr?

– A feleségem fel van puffadva – közölte Gunnerud.

Hát, ezzel a sráccal aztán nem egyszerű – gondolta a spanyol. – Komoly üresjáratok is vannak, de amikor mond valamit, az kétségtelenül nagyot üt.

– Ezért vagy szomorú? – kérdezte gyorsan, nehogy egy újabb lágytojás idejére elhaljon a csevej. És közben arra jutott, hogy nem kell itt képmutatóskodnia, még saját maga előtt sem, hiszen igenis érdekli, hogy mi van a drága kis Lanagriddal.

– Nem aludhatok vele – adagolta az újabb információkat a madárfejú. – Külön szobám van. Csak addig mehetek be este, amíg beadja nekem a gyógyszert. Egy zöld üvegcséből.

– Na, várjunk egy kicsit! – emelte fel óvatosan a kezét Esteban. – Ott vagyok lemaradva, hogy a feleséged fel van puffadva. Hogy érted ezt?

– Nő a bele – panaszkolta szomorúan Gunnerud.

– Rendben, ezt most már értem. Nézzük tovább. Milyen gyógyszert ad neked esténként?

– Nyugtatót.

– Miféle nyugtatót? Talán ideges vagy?

– Nem vagyok ideges.

– Akkor tehát hat a gyógyszer.

– Nem hat, mert nem is vagyok ideges.

Hej, de nehéz fejezet jön most! – gondolta Esteban, és megpróbálta az elejétől felgöngyölíteni a problémát:

– Mióta adja neked ezt a gyógyszert?

– Már az esküvőnk napja óta – révedt vissza a múltba Gunnerud.

– És akkor ideges voltál?

– Nem, hanem részeg.

– De ideges nem?

– Nem.

– És azóta voltál ideges?

– Nem.

– Akkor miért adja neked minden este ezt a gyógyszert?

– Hogy ne legyek ideges.

– De ha nem vagy ideges, akkor mégis csak használ ez a gyógyszer, nem igaz?

– Nem, mert nem vagyok ideges.

– Várj, megpróbálom elmagyarázni, és akkor nem leszel szomorú – mondta jószágon Esteban. – Mivel rendszeresen kapod az idegesség elleni gyógyszert, ezért nem vagy ideges. Tehát a feleséged csak jót akar neked, hiszen azért ad neked gyógyszert, hogy ne legyél ideges... Na, szomorú vagy még?

– Nem.

– Hanem mi vagy?

– Most már ideges.

Esteban nagyot sóhajtott. Nemrég még egész másnak képzelte egy titkosügynök életét. Elsősorban végtelenül romantikusnak. Erre mi van? Az ember az egyik percben horrormesét hallgat az uralkodótól, aztán felszólítják, hogy hágja meg a vár összes mesteremberének feleségét, végül meg ül egy dohos lyukban, és türelmes gyógypedagógust játszik. Nem egy kifejezett sikertörténet.

232. fejezet

Dariosz és a két anagur törzsfő még mindig nem jutott dűlőre az árnyas kőpadnál az együttműködés kérdésében, és a kormányzó e percben úgy érezte, ennek legfőbb oka Szubotáj megátalkodott konoksága.

– Értsd meg, kormányzó, nem mesélhetek el mindent, amit az androidokról tudok – magyarázta a tatár. – Te is hallhattad a saját füleddel, amikor mindjárt az első közös ebéd alkalmával az addig szelíd és csöndes Guzel igen szigorúan hívta fel a figyelmünket arra, hogy nem etikus ilyet tenni! Az, aki későbbi korból jött ide a Földől, nem mesélhet semmit a köztes idők eseményeiről, találmányairól a korábban érkezetteknek. És ha belegondolsz, ez logikus is.

– Már miért is logikus? – értetlenkedett Dariosz.

– Gondolj csak bele! Én elmesélek valamit, ami mondjuk 2050-ben történt. Tökmindegy, hogy mit. Te innen egyszer majd hazamész, és ezen ismeret tudatában hozol egy döntést. Lehet, hogy ezzel úgy avatkozol bele a tér-idő kontinuumba, hogy teljesen megváltoztatod az emberi történelmet. Például oly módon, hogy lehet, én már meg sem fogok születni 2169-ben.

A kormányzó gúnyosan mosolyogva nézett Szubotájra. Elhatározta, hogy intéz egy aprócska jelzést a tatár felé, miszerint nem kéne itt a régebbi korok embereit hülyének nézni, még akkor sem, ha a Földön történetesen rendőrök voltak.

– Ugye, tudod, hogy amit most mondtál, az egy paradoxon? – kérdezte tőle.

– Ha én megváltoztatnám a történelem menetét a Földön, és te nem születnél meg, akkor mi most nem beszélgethetnénk itt, tehát nem

mondhatnál nekem semmi olyat, amitől otthon megváltoztathatnám a történelem menetét.

Ez volt az a pillanat, amikor Attila megunta a meddő csevejt, és méltatlankodva szólt oda a társainak a kőpad másik végéből:

– Nem arról volt szó, hogy azért jövünk el ide, hogy valamiféle megoldást találjunk a problémáinkra? Ehhez képest csak a nosztalgia megy a filozofálgatás megy. Megtudhattam, hogy Dariosz itt varrta le az első nőjét Osmosisban, most pedig hallgathatom a csodás eszmefuttatásokat a tér-idő kontinuumról és a különböző paradoxonokról. Már bocsánatot kérek, de ennél még az olimpiát nézni is jobb. Az Arénában legalább nem ilyen borzasztó kényelmetlenek az ülések.

– Igazad van – ismerte el a másik törzsfő. – Azt javaslom, hagyjuk is az általános kérdéseket, mármint amelyek az androidokra vonatkoznak. Foglalkozzunk inkább egészen konkrétan az általunk ismert androidokkal, és találjunk ki valamit arra nézvést, hogyan tudnánk rávenni őket, hogy végre árulják már el nekünk, mit keresünk itt, és mi a francot vár el tőlünk ez az úgynevezett Központ.

Dariosz még mindig gunyoros mosollyal nézett a tatárra:

– Tudod, Szubotáj, otthon az én szakmámban ezt úgy hívják, terelés.

Aztán rögtön meg is haragudott magára. Mit cseszegeti ezt a szerencsétlen pilótát? Hiszen ez a fickó egy katona! Ha egyszer Guzel egyenesen megmondta, nem árulható el semmi a régebbi korok embereinek, akkor ezt Szubotáj parancsként értelmezi, és tűzön-vízen át be fogja tartani, elvégre egész életében erre trenírozták.

Attilának pedig tényleg igaza van. Miért egymást kószolgatják, ha egyszer azzal a céllal lovagoltak ki ide, hogy kidolgozzanak valamiféle együttműködést? Akkor meg arra kellene koncentrálni, és nem azt kéne nézni, hogy mi nem lehetséges, hanem azt, hogy mi igen. Tehát nem Szubotájt kéne abajgatni, hogy árulja már el, amit a mesterséges intelligenciáról tud, hanem...

Na igen... akkor mit is kéne most csinálni?

Dariosz hirtelen megakadt a gondolatmenetében, és ez azzal járt, hogy immár ő volt az, aki felpattant a padról, és fel-alá kezdett járkálni előtte.

Közben magán érezte mindkét anagur törzsfő tekintetét. Az egyikük kisvártatva meg is szólalt:

– Mondom, hogy ennél még az olimpia is jobb – jegyezte meg pikírten Attila. – Te most mit csinálsz, kormányzó? Egyedül futsz versenyt? Vagy ez valami új, egyszemélyes gyaloglószám?

Dariosz egyszer csak megtorpant. Nem lehetett tudni, hogy a magyar szavainak hatására történt ez, vagy a saját gondolataiban jutott el egy bizonyos fordulóponthoz, mindenesetre felhagyott a járkálással, a pad felé fordult, és így szólt a két anagur törzsfőhöz:

– Azt hiszem, kitaláltam valamit, amivel Nihucot rá lehetne venni az együttműködésre.

– Nocsak – hajolt előre a padon ülve Attila. – Mostantól engem is kezd érdekelni ez a nosztalgikus összejövétel.

233. fejezet

Amikor Guzel megérkezett az Orgil-birtokra, pontosan tudta, merre keresse a társait, elvégre Nihuccal továbbra is megvolt az éteri jellegű összeköttetése. Így hát a háznak még csak a közelébe sem ment, egyből a hátsó kert felé osont el, kerülve minden feltűnést.

A látványt egy be nem avatott személy igen különösnek tartotta volna. A kövérkés vezérezredes egy fa alatt hűsölt egy széles karszékben, az öregember viszont egy szál ágyékkötőben hevert egy napozóágyon, a rekkenő déli hőségben, láthatóan kicsit sem tartva a hőség vagy a napszúrás veszélyétől.

Guzel odahúzott magának is egy karszéket az árnyékba, és megindult az eszmecsere. Természetesen szóban, hiszen Baskír már nem volt képes a gondolati kommunikációra. Elsőként a fiatal Tanító mesélte el az előző este történéseit, különös tekintettel a malomházban lefolyt eseményekre.

– Én ilyen erős parancsot még sosem tapasztaltam – jelentette ki végül. – Úgy ültem ott egy ócska faládában, mint aki lebénult. Néha azt éreztem, hogy a kisujjamat is hiába akarnám megmozdítani, nem sikerülhetne.

A vezérezredes közben hangmintát játszott le Raudonától, mire Guzel megcsóválta a fejét:

– Negatív.

– Akkor tehát ő volt az, aki az akció ideje alatt az úrsiklóban maradt – állapította meg Nihuc. – Legalább tudhatjuk, hogy nincsenek szadista vonásai. Ha lennének, akkor a világért sem hagyott volna ki egy ilyen alkalmat.

– És az mennyivel jobb, hogy bár neki nincsenek szadista vonásai, de az úgynevezett lányaiba sikeresen beleplántálta azokat? – értetlenkedett Baskír.

– Nem állítottam, hogy az jobb, csupán egy tényt közöltem – felelte a metamorf, majd felállt a székéből, odalépett a napozóágy mellé, és néhányszor ráhelyezte a kezét az öreg Tanító testének különböző pontjaira. Az arca gondterheltté vált, és bár halkán, de nagyon szigorúan rászólt a társára: – Ne futtass semmiféle teszteket. Majd este, ha lement a Nap, mindent megmérünk, amit csak lehet. Megértem, hogy e percben mindennél jobban foglalkoztat a saját állapotod, de ennek így semmi értelme. Próbáld már megállni, kérlek, és ne viselkedj úgy, mint valami gyerek, aki nem tud magán uralkodni!

– Nagyon fontos, hogy a kvinta nyolcadik napjára összeszedjem magam – szólt Baskír szinte fájdalmas hangon. – Bízom benne, hogy ennek jelentőségét pont nektek nem kell külön ecsetelnem.

Nihuc és Guzel gyors megbeszélést tartottak fejben, aztán a vezérezredes kijelentette:

– Nézd, öreg, van rá esély, hogy végül nem te leszel a hírhozó utas.

– Mit beszélsz? – csattant fel Baskír, és megpróbált felegyenesedni a napozóágyon, de Nihuc azonnal visszanyomta:

– Maradj fekvé, kérlek. Bízom benne, hogy nem kell külön ecsetelnem számodra, mekkora jelentőségű lesz az első jelenés egész Evilág életében. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy hibázzunk, mert akkor a terv mehet a kukába, úgy, ahogy van. Biztosra kell mennünk.

Baskír láthatóan nem akart belenyugodni a dologba, méltatlankodva így szólt:

– De hát annyi energiám csak lesz tán, hogy...

– Ne is folytasd – vágott közbe a vezérezredes. – Eleve nem is biztos, hogy ezt a döntést mi fogjuk meghozni. De akárhogy is, ez nem a mai nap feladata, erről még ráérünk beszélni.

Guzel meglepve tapasztalta, hogy az öreg Tanító arca egészen olyan lett, mint egy megfáradt és törődött emberé, amikor visszahanyatlott a napozóágyra, és a semmibe révedve így szólt:

– Most pontosan úgy érzem magam, mint azon a napon, amikor megláttam az arcomat a tükörben, és rájöttem, hogy valami gond lehet a programommal, mert úgy nézek ki, mint egy öregember.

Nihucnak csöppet sem tetszett az a hangulat, amelyet Baskír melankolikus megjegyzése alapozott meg, úgyhogy gyorsan témát váltott, és elkezdte faggatni a két társát:

– Mit tudunk egyáltalán a Mocsárvidékről, különös tekintettel annak lányaira? Ti öt év alatt bejártátok Evilág minden szegletét. Hogy lehet az, hogy most mégis a homályban kell tapogatóznunk?

– Nem bonyolult a válasz – felelte Guzel. – A bejárási utasítás csakis az emberek által lakott területekre vonatkozott, márpedig a Mocsárvidék még a jelenlegi adatbázisomban is ember által lakhatatlan területként szerepel.

– Én jártam arra annak idején – közölte Baskír. – Igaz, hogy csak a szélén, de annyi is elég volt, hogy tudjam, azon a vidéken tényleg nem élhet meg ember. Csupa láp, csupa mocsár, csupa iszap, és hiába van északon, mivel komoly hőforrások rejtőznek a mélyben, még télen sem fagy be, tehát nincs ember, aki ott átkelhet, meg nincs is miért. A túloldalán sincs semmiféle értelmezhető cél.

– És sosem jutott a fületekbe az a sok mendemonda, amelyek a Mocsárvidék lányairól szóltak? – kérdezte Nihuc.

– Ha minden evilági mendemonda eredetét és valóságtartalmát le akartuk volna ellenőrizni az elmúlt öt évben, akkor mostanra nagyjából hét százalékat végeztük volna el a feladatainknak, és a terv körülbelül százhusz éves csúszásban lenne – felelte Guzel.

– Ezt megértem – bólintott a vezérezredes –, csak hogy a helyzet mégiscsak az, hogy a Mocsárvidékről bebizonyosodott, igenis ember által lakható vidék. Ugyanis van egy nem elhanyagolható tagja az egyenletnek, jelesül az, hogy ott landolt az Orel, a fedélzetén jó néhány dzsemperral. Márpedig abba belebújva még egy gyöngé nő is képes lesz például farönkök megemelése, kőhordásra, és hadd ne soroljam. Engem az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy a Mocsárvidék közepén áll egy cölöpvár, vagy akár egy egész kis városka, amelyik cölöpökre épült.

Baskír nem értette, hogy mit akar ezzel a metamorf, és ennek hangot is adott:

– Te mit tettél volna a helyünkben, amikor odaérsz a Mocsárvidék határára, Nihuc? Ácsoltál volna magadnak két hosszú gólyalábat, mondván, megnézem már, nem lapul-e ennek az ember által lakhatatlan területnek a közepén egy teljesen valószínűtlen cölöpvár?... Biztosan sokat lendített volna a terven, ha évek óta hevernél egy több méteres iszapréteg alatt... Most végül is mit vársz tőlünk? Jelentsük ki, hogy hibáztunk? És ezáltal szerezzünk rosszpontokat a Központnál, te pedig bezsebelnéd a jókat?

– Nem értem, miért lettél hirtelen ilyen ellenséges, de betudom az állapotodnak – szólt csöndesen a vezérezredes. Csakhogy ekkor Guzel is az öreg Tanító pártjára állt, és rámutatott egy fontos tényre:

– Abból a bizonyos egyenletből kihagytál egy igen lényeges elemet, Nihuc. Ahhoz, hogy minden úgy alakuljon, ahogy végül alakult, nem volt elég az Orel landolása. Kellott hozzá egy metamorf is. Mert azt kétkem, hogy Oleszjának eszébe jutott volna a Mocsárvidék kellős közepén, egy kényszerleszállás után, nulla nyelvtudással helyi nőket toborozni, akiket be lehet tanítani a dzsemperek használatára, és velük kalákában építeni egy cölöpvárost, vagy bármi mást. És azt már igazán ne ródd fel nekünk, hogy nem feltételeztük, miszerint Evilágban tevékenykedhet egy olyan metamorf, akinek a létezéséről szóló információt valahogy elfelejtette velünk megosztani a Központ.

A vezérezredes most már sokkal békülékenyebb hangot ütött meg:

– Én csak azt szeretném tudni, már ha megengedtek nekem egy afféle szlenges megfogalmazást, hogy mi most voltaképpen magunkat szívadjuk,

vagy valaki más akar minket megszívni? Mi hibáztunk, vagy esélyünk sem volt elkerülni azt az állapotot, amely mostanra kialakult?

Guzel is megenyhült, mert a többszám alkalmazása azt jelezte, hogy Nihuc továbbra is egy csapatként tekint hármukra.

– Nem a felelősséget akarom elhárítani magunktól, de én azt mondom, semmilyen módon nem tudtuk volna elkerülni ezt a helyzetet – jelentette ki nagy magabiztossággal. – Van egy Raudona nevű metamorf, akinek a tevékenységéről éveken át nem volt tudomásunk. Innentől kezdve mi a kérdés?

234. fejezet

Esteban már szerfölött unta a madárfejű herceggel folytatott csevegést a dohos helyiségben, de tisztában volt vele, hogy muszáj folytatnia. És nem csak azért, mert ekkor már jó alanyt látott Gunnerudban az információszerzéshez. Sokkal inkább azért, mert pontosan érezte, hogy a fiúval sok minden nincs rendben, és ha egyszer netán végképp bekattan, és elkezd afféle elszabadult hajóágyúként viselkedni, abból még akkora gubanc is lehet, hogy az ő küldetésének sikere is kétségessé válik.

– Mondd csak, kis felség! Vannak neked barátaid itt, Rőtvárban? – kérdezte óvatosan.

– Nincsenek – csóválta meg szomorúan aprócska fejét a herceg. – Senki se akar velem beszélgetni. Pedig nagyon érdekeseket tudok a gyertyákról, a fényről és a fáklyákról. Meg a csillárokról is.

– Ezt magam is tanúsíthatom – hízelt Esteban. – Tudod, mit? Majd én leszek a barátod, kis felség. És amikor ráérek, mert elvégeztem a feladatomat a konyhán, akkor majd beszélgethetünk, rendben?

Gunnerud arca rögvést felderült:

– Komolyan mondod?

– Nézd, én vagyok Rőtvár főszakácsa. Ilyeténképpen komoly embernek tekinthetsz – bizonygatta a spanyol. – Arról nem is beszélve, hogy a barátság komoly dolog, azzal nem szokás viccelni.

– Az igaz – hagyta jóvá a herceg. – A barátság egy kapcsolat. A kapcsolat egy kötelék. A kötelet kenderből fonják. Fonni a haját is lehet. A haj a

fejből nő ki. Ha befonják, varkocs lesz belőle. Tehát a barátság maga a varkocs.

Esteban még a száját is eltátotta. Óriási önuralomra volt szüksége, hogy ne vágja rá azonnal, ami az eszébe jut. Így tehát nem mondta azt, hogy „cseszd meg, öcsém, belőled a Földön a legnagyobb filozófus lehetne, akit valaha elmeosztályon kezeltek”, és azt is elhallgatta, miszerint „sokat segítene új barátok szerzésében, ha kevesebbet beszélnél, de sokkal többet tisztálkodnál”, hanem csak annyit dadogott:

– Hát... ööö... igen, értem szavad, kis felség, hiszen a... a barátság tényleg olyan kötelék az emberek között, mint ahogy... mint ahogy a varkocs hajfonatai kapcsolódnak össze... végül is...

– Ugye? – mosolyodott el diadalmasan Gunnerud, és a főszakács nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ez a madárfejű kis szerencsétlenség talán egész életében most kapott először pozitív visszajelzést a zagyva baromságaira.

– Na de most térjünk vissza egy kicsit a méltóságos Lanagrid úrnőre, a te feleségedre – javasolta nem minden hátsó szándék nélkül a spanyol, mert úgy sejtette, ez az a téma, amellyel kapcsolatban a legtöbb tüske fúródott a herceg csöpp kis lelkébe. Márpedig azokat a tüskéket sürgősen ki kell húzigálni, mielőtt a madárfejű fiú komolyabb bonyodalmat okozna.

– Nem alhatok a szobájában – panaszolta Gunnerud. – Csak addig mehetek be hozzá, amíg beadja nekem a gyógyszert.

– Igen, ezt már említetted. Meg azt is, hogy puffad a hasa – motyogta a főszakács, és közben lázasan járt az agya, vajon mi módon csillapíthatná a herceg házastársi megbántottságát.

Aztán hirtelen olyan világos lett minden számára, mint a Nap. Hiszen maga a delikvens adta a kezébe a megfejtést, amikor a káposztákról beszélt!

– Figyelj csak rám egy kicsit, herceg úrfi! – kezdte óvatosan. – Ugyebár mind jól tudjuk, hogy a gyerek a káposztából kel ki, igaz?

– Igen – bólintott Gunnerud. – Ezt egyedül Lanagrid nem tudta, mert nem mondta meg neki az anyukája.

- Na most én, mivel barátok vagyunk, elárulok neked valamit. A káposztának később is van ám szerepe. Amikor egy nő várandós, akkor nagyon sok káposztát kell ennie.
- Tééényleg?
- Nekem elhiheted. Na már most, a káposzta egy rendkívül szeles étel.
- Hogyhogy szeles?
- Felpuffad tőle az ember, ha sokat eszik belőle, és olyankor... hát, hogy is mondjam... sokat... izé...
- Púzik?
- Úgy van! Ezt a szót kerestem, csak nem jutott eszembe hirtelen, hogy úri körökben hogy kell ezt mondani.
- Szóval Lanagrid most sok káposztát eszik, és ettől sokat púzik?
- Igen. Ez a helyzet.
- De te ezt honnan tudod?
- Nézd, kis felség, mint említettem, én vagyok Rőtvár főszakácsa. Hidd el nekem, hogyha van valami, amihez nagyon értek, hát azok mindenféleképpen az ételek.
- Elhiszem – felelte maga elé meredve és mélyen elgondolkodva Gunnerud.
- Mondd, kis felség, te szereted, ha valaki, akivel együtt vagy, netán együtt alszol, egyfolytában púzik?
- Hát nem – vágta rá a madárfejű herceg. – És tudod, miért nem? – kérdezte, de ez már akkora titok volt, hogy nem lehetett csak úgy kimondani, oda kellett hajolni a főszakács füléhez, és belesúgni: – Mert a pú nagyon bűdös!
- Na látod! – nyögte ki megkönnyebbülve a spanyol, és leginkább abból származott a megkönnyebbülése, hogy a sugdolózás után Gunnerud visszavonta magát az ő aurájából, így nem nyújtott további illusztrációt a bűdösség fogalmához. – Nézd, herceg úrfi, immár beláthatod, hogy nincs okod haragudni Lanagridra. Ő a te hűséges és szerető feleséged, és csak téged akart kímélni, amikor úgy döntött, hogy amíg várandós, addig ne aludjatok egy szobában.

Még hosszan beszélgettek az aprócska helyiségben mindenféle dolgokról, és végül Esteban úgy érezte, eleget tett ügynöki megbízatásának, talán még többet is eltűrt, mint amit megérdemelt volna, különös tekintettel Gunnerud herceg legújabb megfogalmazott axiómájára az együtt alvás és a szüntelen púzás tárgykörében. Aztán viszont bejelentette, hogy őt most már várja a kötelesség, hiszen meg kell kezdeni a vacsora előkészítését Rótvár úri népe számára. Így hát meghitt búcsút vettek egymástól a hajdani dolgozósobában, és megbeszélték, hogy amint újra lehetőség adódik, megint összeülnek egy baráti tereferére.

Amikor a spanyol végzett a napi teendőivel, és visszatérhetett hajdani szerény lakosztályába, különös melegség járta át a szívét. Azt persze tudta, hogy Kalrund az átmenetileg kinevezett főszakácsot azonnali hatállyal penderítette ki innen, de az igazán újdonságként hatott számára, hogy a helyiségbe lépve a legkedvesebb tárgyait látta viszont a polcokon.

– Nahát! A borostyánkő, amit még Milla úrnőtől kaptam! – ámuldozott Esteban, és tényleg elérzékenyült. – Bár ezt szerencsére senki sem tudja, azt meg pláne nem, hogy miért adta, hiszen akkor a fejem már nem lenne a helyén, és erős a gyanúm, hogy bizonyos egyéb szerveim sem...

Most jött rá, hogy őt ide tényleg visszavárták, és ha ez nem lett volna kellően egyértelmű, hát egy jól ismert kopogás tökéletesen megerősítette hősünk eme ideáját.

Természetesen Lanagrid volt az, és úgy surrant be a főszakács ajtaján, mint a régi szép időkben. Egyvalami nem volt ugyanaz. A fejedelem lánya sokkal felajzottabbnak és kiéhezettebbnek látszott, mint eddig bármikor, és ennek minden pillanatban, minden módon jelét adta.

– Na de kérlek! – szabadkozott udvariasságból a spanyol, de ekkor már rég ledöntve hevert az ágya közepén, és azt tapasztalta, hogy Lanagrid mindenáron le akarja róla rángatni az összes ruháját.

– Hol csavarogtál, te szemét gazember?! Nem szégyelled magad? – háborgott a nekivadult lány, de közben egyfolytában a szeretője ajkait kereste. – Itt hagyni engem életem legnehezebb napjaiban? Hát miféle dolog ez? Megérdemelnéd, hogy kivégeztesselek!

A továbbiakban Esteban valóban úgy érezte, mintha a lány – illetve most már asszony – ki akarná végezni, de ehhez láthatóan nem kívánta bakó

segítségét igénybe venni, elboldogult maga is. Mindezen tevékenységek folyamányaként néhány perccel később a reaktivált főszakács teljesen megtiporva, szinte felakadt szemmel hevert a régi-új ágyán, és csak óvatosan mert arra gondolni, hogy őt most tulajdonképpen megerőszakolták. Hallott már azelőtt is olyasmiről, hogy a várandós nők szexuális étvágya hirtelen egészen szélsőséges kilengéseket bír produkálni, de mivel ilyen nővel még sosem volt dolga, most értetlenül állt – vagy sokkal inkább feküdt – a dolgok előtt.

Csak hogy nem ez volt az éjszaka egyetlen meglepő történése. Sokkal inkább az, hogy Lanagrid nyelve a rapid üzekedés után úgy megeredt – és immár korántsem szexuális értelemben –, hogy ilyesmit egyszerű titkosügynökök a legszebb álmaikban sem kívánhatnak maguknak.

Mindenről és mindenkiről panaszkodott. Az anyjáról, az apjáról, a fivéréről, a férjéről. De még a katonákról és a hülye ajtónállókról is. Aztán a küszöbön álló háborúról, a Gunnerud Hercegség alkalmatlan és elmeroggyant irányítóiról, és a végén a főszakács már attól tartott, hogy ennyi információt egyszerűen képtelen lesz befogadni. Nem volt tehát véletlen, hogy módszeresen visszakérdezett minden egyes tételre:

– Jól értem? Anyádról azt sem tudod, hogy hol lehet?

– Jól érted. Most mondd meg! Soha nem volt nagyobb szükségem rá! És akkor egyszerűen elhagy? Pont most?

– Hogy érted azt, hogy elhagy, és pont most?

– Mit nem értesz ezen, te tökagyú? Nem vetted észre, hogy terhes vagyok?

– Nehéz lett volna nem észrevenni...

– És akkor szerinted ezt kell csinálni velem életem legnehezebb napjaiban? Kitől várhattam volna támogatást, együttérzést, tanácsokat, ha nem az anyámtól, aki annyira tapasztalt, hogy már ikreket is szült?!

– De hová lett Milla úrnő? Azt lehet tudni?

– Apám azt mondta, elment üdülni a tengerpartra... Na persze! Hiszem, ha látom! Tudod, hova ment? Szerintem Osmosisba. A nyomorult fia után. Nem bírta elviselni a hiányát.

Esteban keserves önváddal állapította meg, hogy egy csakis saját maga által felállított teszten máris megbukott. Ugyanis ahogy nézte az ágyán törökülésben, nagyon felindultan magyarázó lány meztelen felsőtestét, megállapította, hogy a régi szép időkben ilyenkor Lanagrid kackiás mellei úgy ugráltak, mintha nagyon finom és rezgő pudingból lettek volna, most viszont az anyaságra készülő test formásan telt mellei olyan lágyan ringtak, mint a hajók Királyrév kikötőjében, a tenger hullámainak szelíd nyaldosása során.

„Hát, ilyesmit biztos nem fognak kérni tőlem, hogy írjak bele bármilyen jelentésbe” – ostorozta magát a főszakács, de aztán akadt valami, ami totálisan kibillentette az önmegfigyelésből:

– És tudod, hogy miért ment anyám a fivérem után? – tette fel a kérdést felháborodva Lanagrid. – Mert ezek basznak!

235. fejezet

Amikor Dariosz elmesélte az anagur törzsfőeknek a tervét, egyöntetű támogatást kapott. Attila még a kezét is dörzsölgette, mondván, hogy ez egy olyan jelenetre emlékezteti, amelyet fiatal korában játszott el, már csak azért is, mert pályakezdő színészként csupán egyetlen mondat volt a szövege abban a darabban, és ez feltehetően most is így lesz.

Mint kiderült, Szubotájt más természetű dolgok foglalkoztatták:

– Hej, de sok dolgunk lesz még itt! És most még csak egyetlen földrésről beszélünk... Ki tudja, mennyi feladatunk lesz a többin?

A kormányzó erősen meghökkent:

– Mire céloz, tatár barátom?

– Hát erre, ami körülvesz minket – mutatott körbe háromszázhatvan fokban a pilóta. – Az Északi-földrészre, a Déli-földrészre és a közöttük elterülő Szigetvilágra. Én ezt igazából egy egységnek tekintem, mint otthon, a Földön mondjuk Amerikát. Na jó, rendben, itt nem ér össze az Északi- és a Déli-földrész, de ha szigorúan vesszük, akkor a Panama-csatorna megépítése óta Amerika északi és déli fele sem ér össze, nem igaz?

– Ne Amerikáról hadoválj már nekem! – türelmetlenkedett Dariosz. – Tehát egész Evilágot egyetlen földrésznek tekinted, vagy legalábbis egyetlen egységként kezeled, eddig értem. De mire céloztál az iménti felsőhajtásoddal?

Most a tatáron volt a sor, hogy meghökkenjen:

– Kormányzó! Te tényleg azt hiszed, hogy ezen a bolygón csak azok a földrészek léteznek, amelyeket a Kormányzói Hivatalban látni a térképeken?

Dariosz visszaroskadt a padra:

– A fene essen beléd, te tatár – jajdult fel csöndesen. – Bárcsak sejtenéd, mennyire utállak ebben a percben! Az ember már azt hiszi, hogy érkezett valami nyugvópont ebben a zűrzavaros, hülye kalandban, meghatároztunk végre egy célt, egy rövid távú tervet, és akkor jössz, és mindent felborítasz egyetlen megjegyzéssel, az ember meg újra csak kezdhet rettegni, hogy mi a búbánatról nem tud még... Arról nem is beszélve, hogy egyfolytában azt pofázom, szinte könyörgök érte, hogy osszuk már meg egymással, amit tudunk, de úgy tűnik, hogy rendre süket fülekre talál ez a kérésem.

– Már bocsánatot kérek, de azt hittem, hogy amiről beszéltem, az számodra is nyilvánvaló – tárta szét a karját a pilóta.

A kormányzó felpattant a padról, odaállt a két anagur törzsfő elé, és szinte parancsoló hangon szólalt meg:

– Na, meséljete! Mit láttatok annak az átkozott úrsiklónak az ablakából, amikor landoltatok? Gyerünk, ne kíméljete! Essünk túl rajta végre!

– Rám hiába nézel – mentegetőzött Attila. – Én aztán semmi olyasmit nem láttam, amiről Szubotáj beszél. Igazából nekem is újdonság ez az egész téma, amit most felhozott.

– Rendben, akkor legyünk egészen precízek – vette át a szót Szubotáj. – Már csak azért is, hogy többé ne lehessen ebből félreértés. Tehát: van az Északi-földrész, amelynek nagy részét a norling népek lakják, kivéve az észak-keleti pusztaságokat, ahol mi élünk. Eddig stimmel?

– Stimmel – bólintott a mellkasa előtt összefont karral Dariosz.

– Aztán van a Szigetvilág, ezt neked nem kell különösebben bemutatni, hiszen magának a központi szigetnek vagy a kormányzója. Stimmel?

– Igen.

– És van a Déli-földrész, amelynek csak az északi partvonala lakott, hiszen csupán ott vannak meg az élethez szükséges feltételek. Ahogy délre haladunk, egyre sivatagosabb, kietlenebb a vidék, és van egy igen vaskos sáv, amely olyan száraz, mint a Földön a Szahara. Még mindig stimmel?

– Még mindig.

– Aztán a Déli-földrész déli partvonalán van egy szintén vékony sáv, amelyik leginkább a földi szavannákra emlékeztet, de annyi vadállat népesíti be, hogy emiatt az ember számára szintén lakhatatlan. Legfeljebb nagyon vakmerő hajósok merészkednek arra néhanapján, hogy foglyul ejtsenek egy-egy oroszlánt, vagy hasonló egzotikus vadállatot, amelyet jó pénzért el tudnak adni cirkuszi játékok szervezőinek. Stimmel?

– Stimmel – bólintott Dariosz. – Valóban csak a legvakmerőbbek merészkednek arra, mert húsz hajóból jó, ha egy visszatér. Sok a vihar, sok a zátony, a tengeri áramlatok kiismerhetetlenek, ha pedig mégis sikerül kikötni, hát az a partszakasz aztán tényleg tele van minden elképzelhető veszéllyel. Vérengző vadállatok, mindenféle betegségeket terjesztő rovarok, mérgező növények, és felsorolni is lehetetlen, mi minden még. De most már áruld el nekem, hogy te mindezt honnan tudod, mert erősen kétlem, hogy a Térképek Termében szedted össze ezeket az információkat.

– A Térképek Termében nem én nézelődtem a minap, hanem Attila – mutatott a társára a tatár, és aztán felé is fordult, majd sokatmondóan megjegyezte: – Bár az a gyanúm, hogy ő ott nem a térképeket bámulta, sokkal inkább Raudona fenekét és egyéb domborulatait.

– Még nem válaszoltál a kérdésekre – türelmetlenkedett Dariosz.

– Kormányzó, mi nomádok vagyunk ugyan, de nem hülyék – felelte önérzetesen a pilóta. – Mondtam már neked, hogy felénk is rendszeresen járnak kereskedők, és tőlük sok mindent meg lehet tudni Evilágról, ha az ember kellő érdeklődést mutat az elbeszéléseik iránt.

– Jó, hagyjuk most a Térképek Termét, a kereskedőket, meg minden effélét!

– legyintett idegesen az ausztrál. – Azt meséld el végre, milyen földrészeket

láttál a Golub ablakából! Mekkorák, merre fekszenek, milyen távolságban lehetnek?

– Lehet, hogy most csalódást fogok neked okozni, de én semmiféle földrészeket nem láttam a Golub ablakából – vont a vállát Szubotáj. – Szerintem neked erről a dologról is meglehetősen fals elképzeléseid vannak. A személyzetet eleve már csak akkor ébreszti fel az automatika a hibernációból, amikor a Zvezda pályára állt a bolygó körül. Tehát nem az van, hogy már jókora távolságból az ablakokra tapadva bámuljuk a megközelítendő bolygót, ezáltal a felszínének felénk eső felét beláthatjuk. Már feltéve, hogy ott éppen nappal van, ugyebár.

– A lényegre, ha kérhetnélek...

– De hát pont a lényeget mondom! Még akkor sem láthatsz sokat az aktuális bolygó felszínéből, ha téged a normál ütemterv szerint a bolygó körüli pályára állás után térít magadhoz a hibernációs kamrád. A mi esetünkre pedig aztán végképp nem az ablakokon való méla kibámulás volt a jellemző, ezt nyilván megérted. Aztán jött a kiürítési parancs, mi Attilával beültünk a Golubba, és megkezdtuk a landolást. Ez annyit tesz, hogy egyre inkább a Kármán-vonal alá ereszkedve fokról-fokra kevesebbet láthattunk be a felszínből.

– Mi az a Kármán-vonal? – szolt közbe Dariosz.

– A légkör és a világűr képzeletbeli határa – felelte a pilóta.

– Kármán Tódor egy magyar tudós volt, róla nevezték el ezeket a határvonalakat, csak jelzem – tette hozzá nem minden büszkeség nélkül Attila.

A kormányzó idegesen simította végig a haját:

– Azt áruld már el végre, te megátalkodott tatár, hogy ha nem láttál semmiféle más földrészt, akkor mi a bánatért kelted itt a feszültséget ilyen hülye bemondásokkal, meg aggodalmas sóhajokkal? Szerinted nincs elég bajunk enélkül is?

– Egyszerű logika – tárta szét a karját Szubotáj. – Nézd, ez a bolygó igen sokban hasonlít a Földre, például a méreteit tekintve is. Na már most, az úgynevezett Evilág, amit az előbb vettünk leltárba, nagyjából a tíz százalékát fedheti le a bolygó felszínének, és akkor lehet, hogy még sokat

is mondtam. Gondolkozz egy kicsit, kormányzó! Ha a felszín tíz százaléka szárazföld, a többi meg víz, akkor itt kétnaponta kellene esnie az esőnek! De nem öt percig, hanem órákig! És nem cseperegne az eső, hanem zuhogna! Mégpedig azért, mert az a kilencven százaléknyi vízfelület állandóan párologna, folytonosan felhőket hozva létre, amelyeknek valahol ki kellene csapódniuk!

Attila szelíden bólogatva állt a barátja pártjára:

– Mondjuk ez tényleg logikus. Ebbe még én sem gondoltam bele, de valljuk be, ez a Szubotáj nem egy buta fickó.

Dariosz egyszeriben megpróbálta elhessegetni magától ezt a témát. Nagyon megkönnyebbült, amikor világossá vált számára, hogy csupán egy elméleti fejtegetésről van szó, és még csak véletlenül sem arról, hogy a tatár konkrétan a saját szemével látott mindenféle eleddig ismeretlen földrészeket, amelyek felől újabb veszélyek leselkedhetnének rájuk. Így aztán sokkal prózaibb dolgok irányába kezdett tapogatózni, és megkérdezte Attilától:

– Tényleg ráhajtottál a vörös csajra a Térképek Termében?

– Tényleg – ismerte be a magyar.

– Ez még akár jól is elsülhetne – vakargatta meg az állát a kormányzó –, talán nem ártana, ha a következő alkalommal folytatnád ezt a nyomulást. Micsoda fegyvertény lenne, ha általad titkos információkat tudnánk megszerezni attól a némbertől! Mit gondolsz, ha kellően kitartó vagy, akkor sikerülhetne?

Válasz helyett Attila akkorát köpött, hogy még egy teve is zavartan pislogott volna a produkció láttán.

– Hogy én üzekedjek egy géppel? – háborgott a magyar. – Majd akkor hozd ezt szóba újra, ha előtte fotókkal bizonyítod előttem, hogy otthon nemi életet éltél egy botmixerrel.

Dariosz belátta, hogy ezt a témát is el kell engednie. Ez annál is könnyebben ment neki, mivel érezte, hogy ideje lesz indulni.

– Lóra, uraim! – harsant fel az utasítása. – Visszavágtatunk Osmosisba, én hagyok egy üzenetet Nihuc vezérezredesnek, aztán irány a Neridea Ezred laktanyája!

236. fejezet

Mario szíve nagyot dobbant, amikor észrevette, hogy egy kormányzói hintó áll az Orgil-birtok bejáratánál. Meg volt róla győződve, hogy Dariosz érkezett a díszes járművel, és már alig várta, hogy újra találkozhasson a sziget első emberével, akinek nem is olyan régen hűségesküt tett. Ehhez képest óriási csalódással vette tudomásul, amikor a ház egyik szolgája arról tájékoztatta, hogy Nihuc vezérezredes látogatott ki a birtokra.

Az olasz fiú gondolkodóba esett. Baskírral ugyebár már reggel találkozott, arról pedig nemrégiben értesült, hogy Guzel is megérkezett az udvarházba. Most meg az derült ki, hogy Nihuc is itt van. Hát mi folyik itt? Valami titkos android-találkozó? Ennek sürgősen utána kell járni.

Elkezdett bóklászni a kertben, mintha csak Sztavrila úrnő pompázatos virágágyásai érdekelnék, és amikor egy ligetes rész közelébe ért, különös hangok ütötték meg a fülét. Ebben a percben jött rá, hogy akkor is képes a hallását egy bizonyos irányba fókuszálni, ha nem is látja a beszélgetés szereplőit.

Nem volt kétséges, Guzel, Baskír és a vezérezredes pusmogtak valamiről az árnyat adó fák rejtekében, és Mario szinte mozdulatlanra dermedve hallgatta ki a tárgyalásukat.

– Többször átfuttattam az adatokat az elemző rendszeremen, és a következő megoldásokat dobta ki – ismertette Nihuc. – Az első: Raudona a terv része, mindig is az volt, de valamilyen okból minket erről nem értesítettek.

– Helyes – bólintott Guzel, mintegy jelezve, hogy a saját elemzése is hasonló eredményre jutott, és az ő valószínűségszámítása is ehhez társította a legnagyobb esélyt jelző értéket.

– A második – folytatta a vezérezredes –, hogy Raudona sokáig a terv része volt, de a történet egy pontján önjáró lett. Hogy mikor és mitől, ez természetesen kérdéses, de...

– De ez a logikai leágazás nem igazán releváns – vágott közbe Guzel –, mert ha mindez így történt volna, akkor a Központ azonnal likvidálja őt,

mérlegelés és késedelem nélkül. Már feltéve, hogy az önjáróvá válása valamilyen formában nem állítható a terv végrehajtásának szolgálatába.

– Így igaz – nyugtázta Nihuc –, és ha lazán is, de ehhez kapcsolódik a harmadik pontom, miszerint Raudona a terv része, csak hogy ez a terv arról szól, hogy a Központ több csapatot is működtet, és versenyezteti őket egymással.

– Az eddigiek közül kétségtelenül ez a legijesztőbb – nyöszörögte a napozóágyon heverő Baskír.

– Csak hogy itt még nincs vége – szólalt meg vészjóslóan Nihuc...

Mario számára azonban vége volt. Igazából már hamarabb is le akart lépni, de a kihallgatott beszélgetés ezen pontjáig szinte földbe gyökerezett a lába a döbbenettől. A nyári hőség ellenére a jeges rémület járta át minden sejtjét, miután azt kellett tapasztalnia, hogy ezek a furcsa lények a földről származó emberek teljes kizárásával tanácskoznak valamiféle titkos dologról.

És persze attól is tartott, hogy előbb-utóbb felfedezik az ő közelségét, és akkor már hiába is akarna cselekedni. Óvatos hátrálásba kezdett tehát, és amikor már majdnem a kertészlakhoz ért, akkor kezdett csak futásba, és amilyen gyorsan csak lehetett, lovat szerzett magának, utána pedig még csak Emmától sem vett búcsút, úgy porzott el az Osmosisba vezető úton. Úgy vélte, ha a lehető leghamarabb jelentést tesz a kormányzónak az Orgil-birtokon tapasztaltakról, akkor nyomban visszakerülhet Dariosz kegyeibe.

Röviddel később a vezérezredes is visszaindult Osmosisba. A kormányzói hintó nyilván sokkal lassabban haladhatott a cél felé, mint egy vágtazó lovas, igaz, Nihucnak semmi különös oka nem is volt a sietségre.

A két Tanító tehát egyedül maradt a ligetben, és legalább egy óráig nem is szóltak semmit. Guzel szándékosan nem akarta fárasztani Baskírt semmiféle olyan tevékenységgel, amelyet a drága energiájából kellett volna táplálnia. Ám végül az öreg Tanító volt, aki felsóhajtott:

– Bárcsak érném el végre a kilencven százalékot! Akkor teljes nyugalommal várnám az éjszakát. De így, bevallom, kicsit félek.

– Félsz? – hökkent meg a szón Guzel. Aztán megpróbálta kibontani ezt a fogalmat, és közben ez a kérdés fogalmazódott meg a fejében: – Gondolod, hogy a létünknek velejárója ez a folyamat? Mármint hogy egyre inkább emberi vonásokat öltünk, emberi érzelmeink lesznek, és végül talán...

– Fogalmam sincs – vágta el a következtetések fonalát szikáran Baskír. – Ilyesmiken nem szabad kombinálni, nálam ez még sosem vezetett értékelhető eredményre, súlyos energiavesztéshez azonban igen.

– Érdekes, én is ezt tapasztaltam – jegyezte meg Guzel.

– Már mi lenne ebben érdekes? – vigyorodott el a napozóágyon Baskír. – Hiszen mi tulajdonképpen egyek vagyunk – szögezte le, de aztán köhögésbe fúltak a szavai.

Köhögés? A fiatal Tanító már ezt is teljes értetlenséggel fogadta:

– Mitől jön rád köhögési inger, ha egyszer nem is lélegzel? – kérdezte őszinte kíváncsisággal.

– Szerintem a mimikri programokat sokkal gondosabban dolgozta ki a fejlesztői csapat ezzel megbízott része, mint a többit – magyarázta Baskír. – Ha egyszer öregember vagy, akkor köhögnöd is kell. Nálam valószínűleg erősen túltoltak valamit, mert az öregedésem öt szűk esztendő alatt ment végbe. De az tény, hogy most nagyon félek, mert ha ez a csapat...

Nem adatott több idő ennek kifejtésére, mert váratlan hirtelenséggel és irtózatossággal hatolt be egy fenyegető különítmény a ligetbe. Rögtön látszott rajtuk, hogy nem békével jöttek, és nem is békével akarnak távozni. Uvon padre vezette őket, és a főpap megbízottján kívül még húsz jól megtermett fickó képezte az alakulatot.

– Te vagy, akit Baskírnak neveznek, és iskolát akarsz működtetni az Orgil-birtokon? – dörgött fenyegetően a padre hangja.

– Én vagyok – ismerte el Baskír.

Uvon kihengergetett maga előtt egy összetekert pergament, és elkezdte felolvasni, Osmosis mely törvényeit szegte meg a gyanúsított, majd amikor ezzel végzett, intett az embereinek, hogy vigyék el a delikvenst.

Baskír kétségbeesve nézett Guzelre, mert hát ekkor már régóta nem létezett közöttük éteri kapcsolat, kizárólag emberi módon tudtak egymással kommunikálni. A fiatal tanító azonban semmiféleképpen nem

kívánt harcolni Osmosis egyházának törtető vitézeivel, főleg nem az egyházfő megbízottjával, ezért csendes belenyugvással nézte végig, ahogy Baskírt felragadják a fekhelyéről, vasra verik és elhurcolják. Mindössze egy félmosolyt engedett meg magának, amikor az öreg Tanítót elvezették előtte:

– Csak nyugalom.

237. fejezet

A Neridea Ezred felsorakozott az alakulótéren. Szép, szabályos rendben, ahogy kell. Dariosz pedig gyújtó hangú beszédet intézett a katonákhoz. Megköszönte a helytállásukat a szorosban, dicsérte a kiváló képességeiket, és újból ígéretet tett, hogy a hazájukat jelentő szigetet együtt fogják visszafoglalni.

– Ez egy igazán hasznos főpróba volt! – harsogta az emelvényről a kormányzó. – Bebizonyosodott, hogy a seregeink képesek az együttműködésre! De ezen nincs is mit csodálni, hiszen mindannyian a meori nemzet fiai vagyunk! Közös a nyelvünk, közös a kultúránk, és ha majd megindulunk Neridea partjai felé, akkor az orzók serege hamar meg fogja tapasztalni, hogy közös a célunk is! Meori testvéreink őshazájának földjét nem tapodhatja többé semmiféle hitvány ellenség! Kiűzzük a söpredéket a szülőföldről, és onnantól kezdve jaj lesz annak, aki az ősi rend ellen véteni akar! Sokáig éljen Nerid király!

– Éljen Nerid király! – visszhangozták a századparancsnokok.

Hatalmas üdvívalgás futott végig a sorokon, még a Dariosz mellett álldogáló uralkodó tekintete is fátyolossá vált. A katonák immár azt érezték, hogy nem lehet messze a hajóra szállás parancsának kiadása, hiszen amit a kormányzó ígért, azt eddig még mindig megtartotta, és ez nem lehet másként akkor sem, ha majd elindulnak végre ősi hazájuk visszafoglalására.

Dariosz közben hátrapillantott a nyitott emelvényen, és megnyugodva konstataálta, hogy a laktanyába vezető főút porát egy igencsak gyors tempóban közlekedő hivatali kocsi veri fel a távolban. Nem volt nehéz kitalálni, hogy Nihuc vezérezredes az a személy, aki ilyen viharos sebességgel szeretne megérkezni a helyszínre. A kormányzó alig

észrevehetően odakacsintott a félig-meddig mögötte álló két anagur törzsfő felé, aztán intett nekik, hogy kövessék őt az alakulótér homokjába.

Dariosz méltóságteljesen lelépdelt az emelvényről, aztán odahaladt az alakulatot vezénylő ezredeshez, és így szólt hozzá:

– A jutalmazások következnek. Az ezred vezénylését időlegesen átveszem.

Ez volt a terv első lépcsőfoka, és minden nehézség nélkül sikerült túljutni rajta. A Neridea Ezred parancsnoka fejet hajtott Dariosz előtt, aztán hátralépett, és elvonult az emelvény nyújtotta árnyékos sávba. Miért is ne tett volna így? Megmondták neki, hogy mi következik, ráadásul a sziget első embere szólt hozzá, ugyan mi oka lett volna, hogy ne teljesítse a parancsot? Legfőbb hadura, az emelvényről nézelődő Nerid király viselkedése sem utalt semmiféle rendkívüli eseményre.

– Neridea Ezred, vigyázz! – bődült el Dariosz, mire a lándzsák mind újra egyenesbe álltak, és a katonák egy pillanat alatt felvették azt a mértani rendet, amelynek csodájára járhatott volna bárki emberfia, aki látja.

A kormányzó megnyugodott. Immár ő parancsol az ezrednek. Nincs itt semmi gond, csak érjen ide Nihuc időben, aztán már menni fog minden, mint a karikacsapás.

– Akinek a nevét a méltóságos Nerid király kimondja, az előlép, és átveszi tőlem a kitüntetés! – harsogta Dariosz, és előkészítette az első kitűzőt, Osmosis címerét a nyolcágú aranycsillaggal.

– Mitrodor örvezető! – bődült el az emelvényen Neridea száműzött királya.

Az örvezető kilépett a sorból, katonásan odamenetelt Dariosz elé, és harsány büszkeséggel így szólt:

– Kormányzó úr, Mitrodor örvezető jelentkezik!

Dariosz néhány elismerő szó kíséretében feltűzte a katona mellére a jelvényt, aztán Attila felé fordult, aki egy arany sujtásos, azúrkék párnát tartott a kezében, rajta az aranyozott címerekkel. Amikor az ő párnájáról elfogytak a kitüntetések, Dariosz Szubotájhoz fordult, és a másik hat jelvényt már az ő segítségével osztotta ki.

Nem is lehetett volna precízebben kiszámítani. Éppen az utolsó kitüntetés végezte el a hátra arcot, amikor a vezérezredes megállt Dariosz mellett, és

meori nyelven így szólt:

– Megkaptam az üzenetedet, kormányzó.

Dariosz kissé gúnyosan elmosolyodott, és angolul folytatta:

– Nahát! Végre valami biztos pont! Most már tudom, hogy legalább írásban hatékonyan tudunk kommunikálni, ha már előszóban ez nem megy.

– Ne légy cinikus, nem ennek van most itt az ideje – szólt csöndesen és immár szintén angolul a vezérezredes.

– Tényleg? Még azt is ti akarjátok megszabni, hogy mikor legyek cinikus, és mikor nem szabad? Hát ez varázslatos... Mellesleg túl sokszor hallottam már tőled ezt a mondatot, miszerint „ennek nem most van itt az ideje”. Hát tudod, mit? Mostantól én mondom meg, hogy minek van itt az ideje.

Ugyanis én vagyok ennek a szigetnek az első embere, világos? Sőt, nagyon úgy fest, hogy immár nemcsak egynek, hanem majdnem egy másiknak is! Figyelj csak!

Azzal Dariosz hirtelen a levegőbe emelte az öklét, mire a Neridea Ezred – rögtön felismerve a vezénylet eme jelét – pillanatok alatt felbontotta az alakzatot, és hermetikusan körbevette a gyakorlótér homokjában álldogáló négy személyt, pontosan úgy, mintha magától az ezredesüktől vagy egyenesen a királyuktól kaptak volna parancsot.

– Na, mi a helyzet, Nihuc? – folytatta a gúnyolódást a kormányzó. – Őrült módon kommunikáltok már a Központtal, vagy mi a leprás kórsággal, akikre állandóan hivatkozol? Igen? És most mit üzennek neked? Hogy legyél barátságos velem? Vagy inkább verd szét az én pofámat is a felismerhetetlenségig? Vagy ilyenkor mi van, Nihuc?

– Dariosz, kérlek, ne tegyél semmi olyan meggondolatlan lépést, amit később nagyon meg fogsz bánni – szólt csöndesen a vezérezredes, de ezúttal Attila válaszolt neki:

– Szerintem rosszul ismered ennek a színdarabnak a dramaturgiáját. Ezt a szöveget most inkább a kormányzó mondhatná neked.

– És mi a te véleményed? – fordította a fejét kissé Szubotáj irányába az ausztrál, de közben az öklét még mindig feltartotta.

– Szerintem is alaposan át kéne gondolnod ezt a helyzetet, metamorf. Tudom, hogy megvan hozzá az intelligenciád – jelentette ki határozottan a

tatár. – Ezek a katonák itt nem viccelnek. És neked még csak az arcukra sem kell pillantanod, hogy tisztában legyél ezzel.

A körbezárási alakzatot felvevő harcosok, bár nem értették, hogy miről folyik a párbeszéd egy általuk ismeretlen nyelven, azt azonban egyértelműen konstatálták, hogy Dariosz, az ő jelenlegi legfontosabb hősük valamiért nincs jó viszonyban a kövérek fickóval, aki nagy embernek tűnik ugyan, hiszen már nem egyszer állt az emelvényen a kormányzó mellett vagy mögött, de most mintha akadékoskodni látszana.

Nihuc természetesen pontosan érzékelte ezt, de még megpróbálkozott egy blöffel:

– Nem gondoljátok, hogy ezeknek a derék katonáknak gyanús lesz, hogy egy általuk ismeretlen nyelven beszélgetünk?

– Nem gondoljuk – vágta rá Dariosz. – Éppen ezért ragaszkodtam hozzá, amikor elterveztük ezt a megkapó jelenetet, hogy Attila és Szubotáj is megszólaljon. Így legfeljebb azt tippelhetik ezek a derék harcosok, hogy például anagur nyelven bájcsvegeünk, hogy mind a négyen értsük egymást.

Ha ember lett volna, akkor Nihuc most minden bizonnyal hatalmasat sóhajt, de mivel metamorf volt, csak egyszerűen és szikáran feltette a kérdést:

– Végül is mit akartok tőlem?

– Mi a manó? Hát mégsem látsz a fejünkbe? – dobott oda egy újabb gúnyos megjegyzést a kormányzó, de aztán a szokottnál is komorabb lett az arca, a tekintete pedig szinte perzselt: – Idefigyelj, Nihuc! Nekem úgy mutattak be téged, mint egy olyan személyt, aki reggeltől estig azon fog fáradozni, hogy engem segítsen. Ezzel szemben mit tapasztalok? Hát csak azt, hogy néha már fölém akarsz nőni! Én vagyok ennek a szigetnek a teljhatalmú ura, és ez a hadiállapot kihirdetése után még inkább így lesz, nem igaz? De akkor meg hogy van az, hogy rendszeresen megszegyenítesz, átveszed az irányítást, nélkülem tárgyalasz különböző főemberekkel, és ha mindez nem lenne elég, akkor úgy bedrogozol, hogy a fal adja a másikat?!

– Nézd, Dariosz, én mindig is...

– Fogd be a pofád! Még nem fejeztem be! Kurvára elegendem van már ebből az egész hülye játékból. Egyetlen esélyt adok neked, hogy bebizonyítsd,

velünk vagy, és nem valaki mással. Ez a valaki tőlem lehet a vörös nő, egy eddig ismeretlen jeti a Fehér-hegyről, egy mocsári lény, vagy bárki más. De egyet megígérhetek neked. Ha nem bizonyítod be, hogy velünk vagy, akkor itt te többé senkit nem fogsz hipnotizálni, bedrogozni, az agyába nézni, mindenféle álságos indokokkal tesztelni. Ha hirtelen engedem le a kezem, akkor téged ezek a katonák szétszednek. Jól fejlett intelligenciád van, fel bírod fogni, nemde? És a vezénylési jeleket is jól ismered, ebben biztos vagyok. Nem tudom, félsz-e az elmúlástól, de ha leejtem a kezem, akkor pillanatok alatt több száz alaposan megélezett kard fog az istenverte porhüvelyedbe hatolni, az ténykérdés. Akármilyen legyen a bőröd alatt, azt ezek a harcosok pillanatok alatt szétszedik. Aztán majd ráérnek csodálkozni azon, hogy miféle különös holmikat és fura szerkezeteket hordoztál a testedben. Na, ahhoz mit fog szólni a szájbavert Központod?

– Ha széttrancsíroztatod a testemet ezekkel a katonákkal, akkor a látványt nehéz lesz nekik megmagyarázni – mondta Nihuc.

– Bízd csak ránk! Majd kitalálunk valamit. De az már nem a te gondod lesz. Mindenesetre nagyjából tíz másodperced van, hogy meghozd a döntést, mert már annyira zsibbad a karom, hogy nemsokára az akaratom ellenére is le fog hullani, és akkor neked soha többé nem lesz min dilemmáznod.

A vezérezredes is úgy látta, hogy ez valóban csak másodpercek kérdése, ezért gyorsan elhadarta:

– Soha nem hazudtam neked, kormányzó. Most is a te embered vagyok. És hogy ezt bebizonyítsam, elárulom azt, amit még nem lett volna szabad megtudnod. Sztavril a egy idegen ország ügynöke, és meg akart téged ölni.

Dariosz szemében hirtelen olyan harag gyúlt, amelyet talán még senki sem tapasztalhatott meg Evilágon. És szó, ami szó, a két anagur törzsfő is meglehetősen döbbent arccal állt mellette.

Az ausztrállal elkezdett forogni a laktanya küzdőtere. De szinte egy pillanat alatt képes volt úrrá lenni az érzésein. És ezt a gyakorlatot még a földi világból hozta magával. Egyszeriben egészen pontosan emlékezett rá, hogy melyik volt az a vészterhes jelenet, amikor hasonló helyzetben volt, de odaképzelte az akkor már évek óta halott édesapja alakját, és ettől rögtön, tetőtől talpig elborította az önuralom, mint valami különleges védőruházat.

A szeme sarkából fölpillantott az emelvényre. És már nem Nerid királyt látta a mellvéd mögött, hanem a néhai édesapját. És aztán higgadtan így szólt:

– Megmondom, hogy mi fog történni. Vezérezredes! Amint kiejtem a „most” szót, te alázatos arccal térdet fogsz hajtani előttem. Én pedig lassan leengedem az öklömet, aztán odalépek hozzád, a válladra teszem a kezem, erre felegyenesedsz, én pedig megölellek. És akkor mind a négyen épségben hagyhatjuk el a küzdőteret... Most!

238. fejezet

Miután Osmosis legfontosabb épületébe érve Mario megtudta, hogy a kormányzó házon kívül tartózkodik, nem kezdett bele a keresésébe. Inkább leült a Palota aulájában, gondolván, hogy előbb-utóbb úgymint visszaérkezik a munkahelyére a sziget első embere, és ebben nem is tévedett.

Az olasz fiú kissé elfogódottan tekintett az újabb találkozás elé, de amikor Dariosz üdvözlésképpen megölelte, minden szorongása elmúlt. A lépcsőn felfelé haladva már javában információt cseréltek, mint két bajtárs, megosztva a másikkal az elmúlt napok vagy akár órák eseményeit.

A mögöttük lépdelő anagur törzsfők közül Szubotáj meglehetősen gondterheltnak tűnt, Attila viszont szerette volna kissé oldani a hangulatot, és csöndesen vigyorogva így szólt a barátjához:

– Na, elkövetkeztek azok a percek, amelyekért a kormányzó annyira rajong. Némi kihagyás után felbukkan egy derék földi társunk, és neki most el kell mesélni mindent előlről.

A Kormányzói Hivatal helyiségébe érve a földi négyes szokás szerint helyet foglalt az ovális asztalnál, Dariosz pedig előrebocsátotta:

– Nem tudom, mennyire hajszolja meg Nihuc a kocsisát, rajta keresztül pedig a hintó lovait, de mivel mi vágóban közlekedtünk, egy szűk negyed órácskánk még biztosan van, amit a vezérezredes nélkül tölthetünk el. Van valami, amit nélküle akarunk megtárgyalni?

– Nem tudom, más hogy van vele, de én most leginkább arra vagyok kíváncsi, hogy mit szándékozik elénk tárni Nihuc – válaszolt elsőként a tatár. – De azért engedj meg annyit, kormányzó, hogy kifejezzem feléd

nagyrabecsülésemet és együttérzésemet. Én ugyan nem értek a szerelemhez és effélékhez, de azért el tudom képzelni, mi mehet most végbe benned. Kiderült a nőről, akit szeretsz, hogy az életedre akart törni, ráadásul egy idegen hatalom megbízásából. Te pedig úgy tartod magad, mint ahogy egy államférfihez illik.

– Csatlakozom a barátomhoz – vette át a szót mély, meleg hangon Attila. – Tudod, Dariosz, jó pár férfit ismertem a Földön, akik egy ilyen gyomros után úgy roskadtak volna össze, mint egy marionettbábu, amelyiknek elvágták a zsinórjait. Minden elismerésem a példátlan önfegyelmédért.

A kormányzó azon töprengett, hallott-e már olyan hasonlatot a magyartól, amelyik valamilyen formában nem a színpadi művészettel lett volna kapcsolatos. De aztán elhessegette ezt a gondolatot, mint ahogy minden mást is szeretett volna kizárni az elméjéből, ami valamilyen formában Sztavrilával volt összefüggésbe hozható. Mert bár valóban igyekezett erősnek mutatni magát, de legbelül olyan elviselhetetlen fájdalmat érzett, amelyet utoljára csak a Föld nevű bolygón tapasztalt, és azt hitte, Evilágon soha nem lesz ilyesmiben része.

– Köszönöm az együttérző szavaitokat, igazán sokat jelent ez nekem – szólalt meg végül fakó hangon, ám aztán megköszörülte a torkát, és már sokkal határozottabban folytatta: – De bármennyire is hihetetlen, egyet kell értenem Szubotáj barátunkkal, és én is azt mondom, jobban érdekel, amit Nihuc a Tervről, a Központról és egyéb ilyen fogalmakról szándékozik az orrunkra kötni végre, mint a görög nő álságos viselkedése. Ez utóbbira csak abban a mértékben vagyok kíváncsi, amilyen mértékben a mindannyiunkat érintő témákhoz kapcsolódik.

Mario maga elé meredve üldögélt a székében. Egyre inkább úgy érezte, hogy ez a beszélgetés kezd eltávolodni tőle, már a hangok is csak amúgy fátyolosan, zümmögés-szerűen jutottak el az elméjéig. Azt ugyan még konstatálta, hogy a három földi társa mindenféle gyakorlatias teendőkről polemizál, de ő ekkor már nyakig elmerült egy olyasféle képzelgésben, hogy vajon mit tenne, ha Emmáról derülne ki hasonló, ha Emma bizonyulna árulónak, esetleg még az életére is törne az a nő, akit a legjobban szeret a világon.

A nagy hőség ellenére jeges borzongás futott végig a gerincén, és kénytelen volt megállapítani magában, hogy egy ilyen helyzetben ő azt érezné, hogy immár a világon semmi értelme nincs az életének.

Kifejezetten örült, amikor kinyílt a Hivatal ajtaja, és Nihuc lépett be rajta, ő pedig kénytelen volt visszazökkenni a rögvalóságba.

– Elnézést, hogy megvárakoztattam az urakat – szabadkozott a vezérezredes –, de hát egy hintónak Evilágon megvannak a maga sebességi korlátai.

– Semmi gond – legyintett nagyvonalúan a kormányzó, aztán kissé gunyorosan hozzátette: – A részünkről már az is nagy öröm, hogy ígéretedhez híven megjelentél, és előzetes megállapodásunk értelmében hajlandó leszel elmesélni nekünk, hogy mi történik itt.

A metamorf értetlen és egyszersmind szinte már vádló pillantást vetett Darioszra:

– Nem tudom, honnan táplálkozik az a gyanúd, hogy nem egy csapatban játszunk, de biztosíthatlak, hogy tévutakon jársz. Engem tényleg azért küldtek ide, hogy mindenben segítssek. Ha pedig Sztavrila úrnő miatt...

– Állj! – csattant fel rögtön a kormányzó, és még a jobbját is fölemelte ehhez a rövid közleményhez. – A görög nővel kapcsolatos magyarázatok ráérnek. Nagyon ráérnek! – hangsúlyozta ki. – Minket most a mondandód azon része érdekel, miszerint „*engem tényleg azért küldtek ide*”... Ezt fejtsd ki először, ha kérhetlek! De a korábbiaktól eltérően legyen nagyon részletes, sokatmondó és kellően informatív ez az elbeszélés, az eddig alkalmazott szálnalmas tereléseket pedig száz százalékban nélkülözze. Értve vagyok?

Ha nem tudták volna, hogy Nihuc egy metamorf, a földi emberek most egyöntetűen arra gondoltak volna, hogy nagyon értetlen arccal néz maga elé. De hát egy ilyen fejlett lény ugyan miért nézne maga elé értetlen arccal?

Szerencsére ez az állapot nem tartott sokáig a vezérezredesnél, egy pillanattal később már ő maga kérdezett:

– Tulajdonképpen most miért vonsz kérdőre, Dariosz? Nem is értem. Azt hiszem, eddig is épp elég információt adtam már a Tervről. Emlékezz csak

vissza, és rakd össze a képet! Megmondtam, hogy a Földön nem sikerült a projekt? Megmondtam. Kifejtettem, hogy ezen a bolygón kell újrakezdeni mindent? Kifejtettem. Elárultam, hogy mi fog történni az olimpia zárónapján? Elárultam. Akkor miből táplálkozik ez a hatalmas ellenszenv és elégedetlenség, ami a laktanyában csúcsosodott ki?

– Egészen biztosan abból, amit most is előadsz – vágta rá a kormányzó. – Talán elkerülte a figyelmedet az a három fogalom, amelyeket az imént említettem: részletes, sokatmondó, informatív. Szerinted ez a néhány mondatod megfelelt ezeknek a kritériumoknak? Mert szerintem nem. És hát, tudod, nagyon nehéz elképzelnem, hogy egy ilyen rohadtul fejlett metamorf figyelmét pont az a három fogalom kerüli el, amelyeket én ilyen elszántan hangsúlyoztam.

Attila bírta a legkevésbé azt a feszültséget, amelyik újra feltámadt, és szinte tapinthatóvá vált az elvileg konstruktív eszmecsere folyamán, így hát szükségét érezte, hogy közbeszóljon:

– Talán maradjunk meg a békességes tárgyalás hangulatánál – javasolta. – Ha tényleg úgy van, hogy mindannyian egy csapatban játszunk, akkor ez nem túl nagy kérdés, nem igaz?

– Az előttem szólókkal csakis egyetérteni tudok – csatlakozott nyomban a tatár, bár egyelőre nem derült ki, hogy kihez szeretne inkább csatlakozni. De a következő szavaiból már annál inkább: – Először is tudjuk meg, hogy mi az úgynevezett Terv!

Nihuc mintha kicsit elrévedt volna, de ezt sem lehetett sokáig szemrevételezni, mert a következő pillanatban már jött is az elbeszélés:

– Az emberiség a Földön sokáig, akár évezredekken át ugyan a rosszat cselekedte, de legalább a jót méltányolta. És aztán elkövetkezett az a kor, amikor már nemcsak cselekedte a rosszat, hanem azt is méltányolta. Amikor egy terv eljut ebbe a stádiumba, akkor teljesen biztosan lehet tudni, hogy ennek vége. Innen visszaút nincs, ezt helyrehozni nem lehet, újra kell kezdeni valahol máshol.

– És ez volna Evilág? – kérdezte Dariosz.

A vezérezredes nem adott egyértelmű választ, ám azt leszögezte:

– Ma már tudható, hogy a lehető leghatározottabb beavatkozásnak sokkal hamarabb meg kell történnie. Ha rossz irányba mennek a dolgok, nem

szabad semmit a rendszer úgynevezett öngyógyító képességére bízni. Ez a Földön például egyáltalán nem működött.

– Most már legalább értem, mit keresünk az ókor és a középkor határmezsgyéjén – dünnyögte a kormányzó.

– Egy igazságos társadalmat kell itt felépítenünk – folytatta Nihuc. – Ez a nagy Terv, aminek a részleteit annyira várjátok tőlem. De ami még nincs, ami még meg sem valósult, arról semmit sem mondhatok. Mindenesetre a Terv az, hogy egy önfenntartó, kiegyensúlyozott, szabad emberekből álló társadalom épül fel, amelyben minden jóakarató ember képes boldogulni. Egy olyan társadalom, amelyik nem zabálja fel a saját élőhelyét, nem pocsékolja el az összes erőforrását, nem pusztítja el saját magát folyamatos és értelmetlen háborúskodások során, nem fullad bele egy olyan rendszerbe, amelyik egymás kizsákmányolásán, egymás megvetésén, manipulálásán, az emberek megosztásán alapul, és amelyik végül óhatatlanul rendetlenségbe és egy önmagát felzabáló nihilbe torkollik, akár a Földön.

Hosszú csönd keletkezett az ovális asztal körül, és egyedül Mario volt elég bátor, hogy feltegye azt a kérdést:

– A krisztusi időszámítás szerint most melyik évről beszéltél?

Egyelőre nem derülhetett ki, hogy Nihuc mit válaszolt volna erre, mert ekkor az ajtónálló beengedte a helyiségbe a Mocsárvidék lányait, pontosabban Raudonát és Oleszját. És ezért nem lehetett haragudni rá. Dariosz már az Olimpiai Játékok kezdetén meghagyta, hogy amikor egy úgynevezett idegen ország legfőbb képviselői érkeznek meg a Kormányzói Palotába, őket fogadják a legnagyobb tisztelettel.

– Nahát, micsoda komoly beszélgetésbe csöppentünk! – kedélyeskedett a vörös hajú metamorf, miután körbetekintett a helyiségen. – Nem kell ám ilyen megszeppent arcot vágni, urak! Mi is hozzá tudunk szólni bármilyen témához, higgyétek el bátran!

Dariosz kormányzó felemelkedett az asztaltól, hogy illendően fogadhassa és köszönthesse az új vendégeket, de ennél sokkal lényegesebb volt, amit Szubotáj látott.

A tatár érthető és teljesen nyilvánvaló okokból csakis Oleszja arcát fürkészte, amint a lány megjelent a helyiségben. Így aztán szemtanúja lett,

ahogy a hajdani bajtársa valami egészen hihetetlen átalakuláson megy keresztül. És ez attól a pillanattól volt datálható, amikor az orosz nő meglátta Darioszt.

Szubotáj végigkísérte és szemmel tartotta ennek az egész jelenetnek minden egyes pillanatát. Láttá, ahogy a kormányzó kezét csókol ugyan a szőke szépségnek, de magában valószínűleg a pokolba kívánja, amiért megszakított egy jelentős beszélgetést. Láttá, ahogy Raudona felszabadultan kacag valamin, a rá jellemző heves és néha idétlen temperamentummal.

De látta azt is, ahogy Oleszja átalakul. Az addig hamuszürke arcú, a száját összeszorító, a gyűlölködéstől furcsa ráncokat növesztő nő egyszeriben kisimult és életteli lett, az arcára új szín költözött, és szinte le sem tudta venni a tekintetét Darioszról.

239. fejezet

A Kormányzói Hivatalban nem sokáig folyhatott teljes létszámban a megbeszélés, mert nem sokkal azután, hogy a Mocsárvidék lányai megérkeztek, Nihuc felpattant a helyéről, és vészhelyzetre hivatkozva távozási engedélyt kért a kormányzótól. Dariosz meg is lepődött a kérésen, hiszen nem tartózkodott a helyiségben semmiféle köztársasági alkalmazott, tehát nem volt egészen érthető, mire jó ez a színjáték.

Vajon mitől zavarodott meg ennyire Nihuc? – töprengett a kormányzó, és ehhez az értetlenségéhez a következő pillanatban újabb esemény társult. Raudona ugyanis a távozni készülő vezérezredes után szólt, és a következő rövid párbeszéd alakult ki köztük:

– Valami baj van? – kérdezte a vörös nő.

– Baskírt letartóztatták az egyházi vezetők – felelte Nihuc.

– Kell segítség?

– Köszönöm, egyelőre még tájékozódok – válaszolt a vezérezredes kissé megmerevedve, aztán viszont kiviharzott a helyiségből.

A négy földi férfi elhűlve bámulta a jelenetet. Mindannyiuknak az járt a fejében, hogy itt valami nagyon nincs rendben. Raudona ugyanis ezt a rövid párbeszédet kedélyes lazasággal bonyolította le, Nihuc viszont úgy

bámult a vörös nőre válaszában közben, mint akit megbabonáztak. Az pedig még ennél is furcsább volt, hogy miután Raudona felajánlotta a segítségét, a vezérezredesnek több másodpercbe telt az utolsó válaszában.

Csak egyvalaki volt, akit tökéletesen hidegen hagyott ez a történet. Oleszja még mindig leplezetlen csodálattal nézte Dariosz arcát.

A rövid, de annál kínosabb csendnek a kormányzó vetett véget, amikor a diplomácia és az udvariasság szabályainak értelmében így szólt Raudonához:

– Ha jól értem, hölgyem, benned egy külön entitás, Mocsárvidék első számú vezetőjét kell tisztelnünk. Mesélnél nekünk valamit erről az országról? Egyáltalán országnak kell-e neveznem? Már félre ne érts, nincs szándékomban megbántani téged, csak hát, bevallom őszintén, itt a Szigetvilág közepén jómagam még nem sokat hallottam erről a területről. Jószerivel semmit sem tudok a közigazgatásáról, a határaitól, a történelméről, a...

– Nem is csodálom – szakította félbe Raudona mosolyogva –, szerintem nem vagy ezzel egyedül a Szigetvilág uralkodóinak körében. Sőt, akár egész Evilágot is mondhatnám. Tudod, kormányzó, mi mindig is szerettünk csöndesen és titokban tevékenykedni, az pedig szintén nincs ellenünk, hogy eddig még egyetlen felfedező, térképész vagy kereskedő sem akarta felkeresni a vidékünket, illetve, ha mégis ilyesmire vállalkozott valamely bátor ember, hát akkor most bizonyára örök békességben pihen a mocsár fenekén. És szerintünk ott nagyon jó helye van neki.

Darioszt meglepte a vörös démon közlékenysége, mert eddig más irányú információkat kapott a társaitól. Ki is akarta használni ezt a lehetőséget, és nyomban belekapaszkodott Raudona egyik félmondatába:

– Mint említetted, mindig is szerettetek csöndesen élni. Megtudhatjuk, mióta tart ez a „mindig is”?

– Lassan már hét éve – felelte a nő. – Jómagam akkor érkeztem meg Evilágba. És kikbe botlottam mindjárt az első napon? Kihasznált, elgyötört, meggyalázott nők egy kis csoportjába, akik rémülten menekültek az őket addig állati sorban tartó férfiak elől, és éppen a Mocsárvidék határán bolyongtak, teljesen reménytelenül. Úgy érezték, eljött a vég számukra, hiszen az üldözőik már a sarkukban voltak, nekik pedig két választásuk

volt: feladni a harcot és bevárni az üldözőiket, vagy beleveszni a mocsárba.

A tatár pilóta szúrós tekintettel vizslatta Raudona arcát, miközben így szólt:

– Van egy olyan sejtésem, hogy te viszont kiváló digitális mélységi térképekkel rendelkezél Mocsárvidék tájait illetően is, így játszki könnyedséggel meg tudtad menteni ezt a női csapatot.

– Pontosan így történt – mosolygott a vörös szépség. – Rögtön meg is lett a respektum előttük, mert nem hitték volna, hogy ismerem azokat a titkos utakat, járható mezsgyéket, amelyek külső szemlélő számára teljességgel felismerhetetlenek. Igaz, ami igaz, ehhez a fajta tudáshoz különleges látószervekre van szükség.

– Amelyek viszont egy metamorf számára alapból rendelkezésre állnak – egészítette ki a mondatot Szubotáj.

Raudona teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a tatár enyhén csipkelődő hangszínét, és inkább visszafordult Darioszhoz:

– Elmondhatom, kormányzó, hogy én is egy szigetvilág közepén élek, akárcsak te, ám veled ellentétben ott mi uralunk minden egyes szigetet. Bár az is igaz, hogy a Mocsárvidék belsejében elterülő szigetek mérete nem hasonlítható Osmosis kiterjedéséhez.

– Talán ne ragadjunk le a földrajznál – javasolta az ausztrál –, sokkal inkább érdekelne engem a történelmetek, bármennyire is rövidnek mondható. De így legalább könnyű lesz az áttekintése. Mi történt, miután ezekkel a nőkkel lényegében hont foglaltatok a Mocsárvidék belsejében? Hányan voltatok, mivel foglalkoztatok, hogyan éltétek túl a zord időjárási körülményeket?

– Mocsárvidék belsejében egyáltalán nem zord időjárási körülmények uralkodnak – javította ki Raudona. – Számtalan hőforrás melegíti a belső tavakat, azért is nem fagynak be soha. Nem mondom, kicsit párás a levegő, de ahhoz hamar hozzá lehet szokni. Viszont az év minden szakában bőséges mennyiségű élelem áll rendelkezésre, mivel a terület élővilága rendkívül gazdag, akár a madár-, akár a halállományt nézzük.

– Szerintem ez még mindig a földrajz témája, amelynél nem akartunk leragadni – jegyezte meg csöndesen Attila, aki a Térképek Termében

szerzett élményei okán ezúttal megpróbált a legnagyobb óvatossággal részt venni a beszélgetésben, viszont Mocsárvidék halállományánál és madárvilágánál őt is sokkal jobban érdekelte, hogy mi történt ott az elmúlt években.

Raudona arcáról első ízben tűnt el a mosoly, amitől a magyar először megijedt, de aztán rájött, hogy nem neki szólt ez a hangulatváltás.

– A rövid történelmünk egyúttal a küldetésünk is – szögezte le a vörös szépség. – Megmentjük azokat a nőket, akikkel emberhez méltatlan módon bánnak a férfiak Evilágon. És beláthatjátok, hogy az induló csapattal, akik mindössze egy tucatnyian voltak, könnyű volt megértetnem ennek a missziónak a jelentőségét.

– Egész pontosan hogy kell ezt érteni? – tudakolta igen élénk érdeklődéssel Mario.

– Ha tudomásunkra jut, hogy valahol bántalmaznak, megaláznak, kizsákmányolnak egy nőt, akkor odamegyünk, és...

– Letéptek az illető férfiasságát – fejezte be a közleményt Dariosz. – Legalábbis Nihuc vezérezredes ezt mesélte nekünk nemrég, amikor jelentést tett a frissen szerzett információiról.

– Így is lehet mondani – hagyta jóvá Raudona. – Én inkább úgy fogalmaznék, hogy először is igazságot szolgáltatunk, utána pedig megszüntetjük a bűnismétlés elkövetésének lehetőségét.

– Nahát, mennyire ismerős nyelvhasználat! – kiáltott fel Dariosz. – Tán csak nem kolléga voltál a régi életedben? Bár azt nem hiszem, elvégre az önbíráskodást a törvény szigorúan tiltja, rendőrök esetében pedig különösen.

Szubotáj elhűlve nézett a kormányzóra. Nem tudta eldönteni, hogy ez a kedélyeskedő csevegés mire jó. Dariosz mégiscsak tud valamit, amit ő nem? Mit jópofáskodik ezzel a despotikus hajlamú egyénnel? Már elfelejtette, hogy ez nem egy embernő, hanem egy metamorf, nem is akármilyen kivitelben? Hogy lehetett volna rendőr a földi életében, amikor nagy valószínűséggel nem is volt neki olyanja?

Eközben Mario már az ovális asztal lapjába kapaszkodott izgatottan, mert ennyire felajzotta az a téma, amelyet Raudona kezdett ecsetelni, és e

percben amiatt fohászkodott, hogy senki, semmilyen hülye közbeszólással ne zökkentse ki ezt a vörös nőt az elbeszéléséből.

– Na de hogy választjátok ki azokat a nőket, akiket meg kell mentenetek? – érdeklődött még mindig joviális modorban Dariosz. – Honnan tudjátok, hogy mikor és hol kell közbelépni?

– Először nem volt túl bonyolult – vont a vállát a vörös démon. – A pártfogásomba vett nők számos sorstársukról tudtak, akik akkoriban hasonló körülmények között senyvedtek, mint ők. Elsőként ezeket a lányokat, asszonyokat szabadítottuk fel.

– Ti, mint női csapat? – hitetlenkedett Mario. – Már úgy értem...

A vörös démon ördögi mosollyal vágott közbe:

– Úgy látom, te nem vagy egészen tisztában a képességeimmel.

– Én viszont igen – szólalt meg újra Szubotáj metszően rideg hangon –, így hát azt is el tudom képzelni, mekkora segítséget jelenthetett számodra, amikor Oleszja landolt az úrsiklójával a Mocsárvidéken, a fedélzeten jó néhány dzsemperrel, amelyek fullig feltöltve energiával csak arra vártak, hogy megkezdhessék velük a munkát.

– Ó, hát az üzemanyaggal nekünk sosem volt gondunk! – dőlt hátra mosolyogva a vörös démon, és közben úgy simította ki a haját az arcából, mint aki pontosan tisztában van vele, hogy ez a mozdulat minden valamirevaló férfiból delejes hatást vált ki. A tatár viszont nem tartozott ezek közé, így hát elszántan kérdezett:

– No mi az? Tán csak nem taláztatok valami kimeríthetetlen lelőhelyet? Ezt most úgy kell elképzelnünk, hogy nálatok, ott a Mocsárvidéken szabályos tömbökben áll a ridezit, és azt sem tudjátok, hogyan kerülgessétek őket? De ha ez így van, akkor miért is nem került még sor a Golub átadására **nekem**? – nyomta meg az utolsó szót a tatár.

Hamarosan újra kiderült, hogy Raudona csakis arra válaszol, amire akar, a többit úgy engedi el a füle mellett, mintha annak a kérdésnek a világon semmiféle jelentősége nem lenne:

– Téves az elképzelésed, nem rendelkezünk korlátlan mennyiséggel a ridezitból – magyarázta. – Vannak ugyan lelőhelyeink, de azok kiaknázása sokszor éppen csak annyira elég, hogy az aktuális feladatainkat végre

tudjuk hajtani. De abban igazad van – ölelte át a vörös démon Oleszja vállát –, hogy ennek a drága lánynak a megjelenése nagyon sokat adott hozzá a küldetésünk sikereihez. Elvégre mégiscsak más, ha Evilág bármelyik pontján be tudunk avatkozni, és ki tudjuk menteni nőtársainkat az őket sanyargató férfiak karmai közül.

Mariót kevésbé érdekelték ásványtani vagy bányászati problémák, ő már hosszú ideje egyvalamit szeretett volna tudni, ezért most megint megragadta a szót:

– És amióta úrsiklótok is van, azóta hogyan döntitek el, hogy hol kell beavatkozni? Vagy hol a legsürgősebb?

Raudona arca szokatlanul komorrá vált, amikor az olasz fiúra nézett:

– Én egy központi adatbázisból kapom az információkat – jelentette ki szikáran.

Mario rezzenéstelenül állta a vörös démon tekintetét, és megkérdezte:

– Az én kedvesem, Emma hogyhogy nem szerepelt ebben az adatbázisban? Érte miért nem indult soha mentőexpedíció?

Raudona talán most jött először némi zavarba a megbeszélés folyamán, legalábbis érződött a hangján valamiféle mentegetőzés, amikor válaszolt:

– Nem menthetünk meg minden meggyalázott nőt Evilágon. Ahhoz még mindig túl kevesen és túl kevesek vagyunk, pedig az évek során asszonyok százait fogadtuk be Mocsárvidéken. A nők általános felszabadítása egy sokkal nagyobb projekt, és ebben nem hozzám kell majd a kérdéseket intézned, hanem a kormányzódhoz.

Itt a vörös démon jelentőségteljes pillantást vetett Darioszra, de hiába, mert az ausztrál egyelőre kicsit sem értette, miről van szó.

– Ám ez még a jövő zenéje – zárta le a témát Raudona, aztán felemelkedett az asztaltól, és Oleszját is magával cipelve, ellentmondást nem tűrően távozott a Kormányzói Hivatalból.

240. fejezet

Amikor a négy földi férfi nőtársaság nélkül maradt a Hivatalban, mindannyian a gondolataikba mélyedtek egy percre, ám mindannyiukat más és más foglalkoztatta. Mario például még mindig Raudona utolsó

mondatain töprengett, Attila viszont valamiféle megkönnyebbülést érzett, amiért a vörös démon elhagyta végre a helyiséget. Szubotájnak természetesen egyvégtében Oleszja körül forogtak a gondolatai, és hogy Dariosznak mi járt a fejében, az hamarosan kiderült, amikor a kormányzó megtörte a csendet:

– Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én úgy érzem, Nihuc megint csúnyán átvert minket. Legalábbis jómagam egy fokkal sem érzem tájékozottabbnak magam, mint amilyen a Neridea Ezred laktanyájában voltam. Elpufogatott néhány közhelyet, és újra csak olyasmikről beszélt, amikről már korábban is ejtett néhány szót. Lényegében a világon semmi újat nem tudhattunk meg, sem a Tervről, sem erről a bizonyos Központról.

A tatár hangjában érezhető volt a düh, amikor megszólalt:

– Szerintem ez a vörös szuka egy nagyon átlátszó és nagyon nyilvánvaló dominanciaharcot folytat azért, hogy ő lehessen az első az androidok között, mindenféle értelemben. Számomra minden jel erre utal. És ennek az átkozott nagyravágyásnak lehet az áldozata Oleszja is.

– Az androidok jellemében is megtalálható a nagyravágyás? – ámult el Mario, aztán, mintha csak a saját szava bántotta volna a fülét, gyorsan hozzátette: – Már ha egyáltalán lehet jelleme egy androidnak.

– Ó, de mennyire, hogy van jellemük! – dőlt hátra a székén Szubotáj. – Meglepődnél, fiatal barátom, ha elmesélném, mi mindennel rendelkeznek ezek a nyolc fölötti metamorfok!

– Hát akkor csak meséld! – fordult a tatár felé Dariosz. – Ne legyél olyan, mint a kedvenc vezérezredesünk! Oszd meg velünk, amit tudsz.

Szubotáj most újra előredőlt, szinte ráhajolt az asztalra, és még a hangját is lehalkította kissé, mintha titokról beszélne, amikor megkérdezte:

– Emlékszel még arra a jelenetre, amikor Nihuc eltávozott, kormányzó?

– Már hogyan emlékeznék?

– És nem tűnt fel neked valami?

– Hát dehogynem! Egy egész sor dolog! Például az, hogy a vezérezredest pont úgy babonázta meg a puszta tekintetével Raudona, ahogy ezek az androidok egyszerű embereket szoktak. Aztán meg az is, hogy Nihuc a végén néhány pillanatra úgy lefagyott, mint az én földi koromban a

számítógépek. Pedig azt azért nehezen tudom elképzelni a vezérezrederől, hogy ne bírta volna kiszámítani a másodperc törtrésze alatt a megfelelő választ.

– Na látod – dőlt hátra a tatár. – Ez mind arra utal, hogy a vörös szuka akar a domináns egyed lenni az androidok között. Szinte minden alkalmat megragad, hogy ennek jelét adja. Komolyan mondom, én már attól sem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy maga Raudona amortizálta le Baskírt.

– Várj, ez így nem logikus – tapogatta az orrnyergét Dariosz. – Hiszen a vezérezreder úgy írta le ezt az utat...

– Jaj, hagyjuk már! – vágott közbe a tatár. – Most te is azt akarod csinálni, mint Nihuc? Nem te háborogtál az imént, hogy a vezérezreder újra és újra elmesél nekünk valamit, amivel kapcsolatban úgy tesz, mintha új információ volna? Akkor te miért tennéd ezt? Átbeszéltük már elégszer, hogy mit gondolunk Baskír útjáról, Raudonáról vagy az androidok furcsa viszonyáról. Előrébb jutottunk egy méterrel is? Hát nem. Folyton csak tippelgetünk, de a megoldás még csak nem is körvonalazódik egyikünk fejében sem.

Mario fontosnak tartotta, hogy nyomatékosítsa korábbi szavait:

– Amikor kihallgattam a három androidot, vagy úgy is fogalmazhatnék, hogy a mieinket, ott az Orgil-birtok kertjében, akkor teljesen egyértelmű volt, hogy ők sem értik, mi történik itt, és egyáltalán nem tűntek olyanoknak, mint akik bármikor le akarnának paktálni Raudonával, vagy részt akarnának venni bármiféle dominanciaharcban.

Szubotáj kissé gúnyosan szólt oda az olasz fiúnak:

– És gondolod, hogy nem érzékelték a jelenlétedet?

Mario összevonta a szemöldökét:

– Mire akarsz célozni ezzel?

– Azt el sem tudod képzelni, hogy kizárólag neked beszéltek? – kérdezett vissza a tatár. – Optimális körülmények között ezek akár több száz méterről is képesek kiszagolni, hogy ki van a közelben. És ezt értsd szó szerint. Olyan szenzorokkal rendelkeznek, amelyek még általuk ismert személyeket beazonosítani is képesek, nemhogy egy olyan egyszerű körülményt detektálni, hogy valaki a közelben hallgatózik.

Mario már egy ideje fontolgatta, hogy előhozakodik a legújabb képességével, amelyet magában „távolhallásnak” nevezett, de most úgy érezte, ha van olyan pillanat, amikor ez nem igazán aktuális, hát ez mindenképpen az. Kissé megszegyenülten hallgatott hát el a tatár pilóta leckéztetése nyomán, és innentől kezdve csak szemlélője és hallgatósága szándékozott lenni a tárgyalásnak.

– Neked beszéltek ott, fiatal barátom – sulykolta Szubotáj. – Tudták, hogy hallod, és azt is tudták, hogy mindazt, amit hallottál, el fogod mesélni nekünk. Tehát megint ott vagyunk, hogy nem tudunk semmit. Nem tudjuk, mi történik, azt sem tudjuk, hogy mi fog történni, azt pedig főleg nem tudjuk, hogy ezek a nem emberi lények mi a fenét akarnak egymástól. Csak egyet tudhatunk biztosan, mégpedig azt, hogy Oleszját immár öt éve nyomorgatják. Hogy verné meg a Világügyelő Férfiú mindannyiukat, akiknek ebben része van, de kegyelmet soha ne gyakoroljon! – átkozódott szinte már anagur módra a tatár.

Ez volt az a pillanat, amikor Attila szükségét érezte, hogy megszólaljon:

– Viszont azt is tudhatjuk, hogy Oleszja igen nagyfokú érdeklődést tanúsít a kormányzó iránt.

– Hogy tessék? – pislogott Dariosz.

– Na ne mondd nekem, hogy ebből semmit sem vettél észre! – hitetlenkedett a magyar. – Nem láttad, hogy néz rád ez a szőke lány?

– Talán te lehetnél az utolsó menedék – vélekedett Szubotáj. – Te lehetnél az, aki visszahozhatná Oleszját a régi énjébe, bármit is mesterkedtek azok a rohadékok, akik az elmúlt öt évben ki akarták mosni az agyát, élükön ezzel a vörös szukával.

A kormányzó olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott:

– Mi a dágványról beszéltek ti itt?

– Igazuk van, én is láttam, hogy a szőke nő totál rád izgult – próbált csatlakozni a tárgyaláshoz Mario, de aztán megint a hideglelés járta át a saját szavai nyomán, attól tartva, hogy az utolsó kifejezést a tatár esetleg túlzottan bántónak fogja értékelni.

Szerencsére a pilóta most egészen más dologban próbálta meggyőzni Darioszt, és ügyet sem vetett semmi másra:

– Miért nem hívod meg őket is a Kormányzói Palotába, kormányzó? Mármint a Mocsárvidék lányait. Azt mondtad, mindegyik idegen ország vezetőinek jut itt szállás. Minket is befogadtál, pedig szerintem azelőtt nem is találkoztál egyetlen anagur emberrel sem. És azt is megértem, hogy kezdetben úgy hitted, majd a Szigetvilág legmagasabb rangú vezetői adják itt egymásnak a kilincset az olimpia során, de hát lássuk be, ez már nem fog összejönni. Ha viszont Raudonát és Oleszját meginvitálnád, hogy legyen itt a szállásuk, mint legmagasabb rangú vezetőknek, azzal egyrészt elismernéd a Mocsárvidéket diplomáciai szempontból, másrészt pedig...

– Másrészt pedig te egész éjjel Oleszja ajtaján kopogtatnál – vágott közbe Dariosz –, hogy csak öt percet adjon már neked, és akkor megmagyarázol mindent.

Egyszeriben megint csönd ereszkedett a helyiségre, de csak átmenetileg, mert Szubotáj ártatlan arccal tárta szét a karját:

– És az baj?

Az ausztrál nagyot fújtatott:

– Igen. Az baj. És azt is megmondom, hogy miért. Te katona vagy, tehát eleve tudnod kellene, hogy abban a pillanatban, amikor nem látod át az egész stratégiát, csakis a saját, öncélú, kizárólag neked fontos részelemre fókuszálsz, már vesztettél is... Nézd, én megértem, hogy Oleszja számodra a leglényegesebb szereplője ennek a bonyolult képletnek, de...

– Lassan a testtel, kormányzó! – emelte fel a kezét a tatár pilóta. – Én ebben az összefüggésben egyáltalán nem magamra gondoltam. Sokkal inkább rád.

– Rám? – tátotta el a száját Dariosz.

– Szerintem érthető okokból nem vetted észre, de tényleg felkeltetted Oleszja figyelmét. Számomra ez jó hír, mert azt érzem, hogy van remény kiszabadítani őt ebből az ótvaros, félreértelmezett feminista örületből. De ennek biztosan nem én leszek a záloga, hanem most már úgy látom, hogy te.

Darioszt még jó darabig kellett győzködni, mire kötélnek állt, és persze mindannyian tudták, hogy Sztavрила jár az eszébe, hiába is próbálja tagadni. De már az is komoly eredmény volt, hogy a kormányzó délután,

az olimpiai versenyek idején felkérte a dísztribünre Raudonát, a Mocsárvidék nagyasszonyát.

A vörös démon Szubotáj mellett foglalt helyet, és a női birkózás döntő számainak során oroszul szólalt meg a tatár mellett:

– Gyűlölsz. Igaz-e?

A tatár annyira megdöbbent ettől az egyszerű mondattól, hogy kis híján leesett a székeről. Aztán – becsületére legyen mondva – hamar összeszedte magát, és oroszul kérdezett vissza:

– Szerinted nincs rá okom?

– Jaj, hát dehogy nincs! – dőlt hátra kacagva, hibátlan fogsorát kivillantva Raudona, hiszen a Mocsárvidék lánya odalenn éppen két vállra fektette ellenfelét. – Csakhogy nincs rá semmi okod, katona.

– Már hogyan volna? – háborgott oroszul Szubotáj. – Inkább arra nincs okom, hogy megbízzak benned, te...

– Tudom, tudom... Szukának nevezel – legyintett mosolyogva Raudona. – Nincs ezzel semmi baj. Sőt. Nagyon is rendben van mindaddig, amíg be nem bizonyítom előtted, hogy én nem az ellenséged vagyok, hanem a fegyvertársad.

Szubotáj hosszan fürkészte a vörös szépség arcát:

– Na. Hát akkor kezdj hozzá! Óriási figyelemmel hallgatlak!

– Te például aszexuális vagy, ezt mind jól tudjuk – kezdte Raudona.

– Igge’? – nyögte ki félig gúnyosan, félig kíváncsian Szubotáj.

– Oleszja viszont nem az.

– Igge’?

– Te hogyan tudnád elérni, hogy öt éven át ne érdeklődjön a szexualitás iránt?

A tatár elvörösödő arca sok mindent ígért, csak nem békés megbeszélést.

– Most az ő alapállásába próbáld beleképzelni magadat – javasolta Raudona, látva, hogy a tatár kis híján a kardja markolata után nyúl. – És azt is vedd bele a képletbe, hogy te tudod, ő itt, Evilágon egyetlen másodpercet sem veszít az életéből. Amikor visszatér a Földre, azzal kefél, akivel csak akar. Mintha mi sem történt volna.

241. fejezet

– Talán folytathatnánk ezt a beszélgetést a filagóriában is – javasolta Raudona a rá jellemző lazasággal, szélesen mosolyogva, bár ez utóbbira mindenképpen okot szolgáltatott, hogy odalenn, a küzdőtéren épp most hirdettek ki egy újabb győztest a női birkózásban, aki a Mocsárvidék lányainak jellegzetes, vörös ruházatát viselte.

Szubotáj arra tippelt, hogy mivel oroszul folyt közöttük a párbeszéd, Raudona elővigyázatosságból akar félrevonulni, hiszen nyilván nem volt titok előtte, hogy az eggyel odébb ülő Attila is tökéletesen érti ezt a nyelvet. Bár az is igaz, hogy a tatárt efféle dolgok most csupán érintőlegesen foglalkoztatták. A legfőbb cél, amely a szeme előtt lebegett, az volt, hogy Oleszját minél gyorsabban vissza kell hozni a valóságba, a saját életébe, a saját tudati világába, mielőtt túl késő lenne.

A filagóriában nem volt túl nagy a népsűrűség. Ebben nem volt semmi meglepő, hiszen odabenn, az Arénában már komoly döntők folytak egyes versenyszámokban. A tatár és a vörös démon tehát letelepedtek egy csendes, félreeső asztalhoz, ahol még csak arra sem csodálkozhatott rá semmiféle fültanú, hogy ezek itt ketten milyen nyelven beszélgetnek.

Szubotáj jeges bort kért, Raudona pedig tudálékosan elkezdte magyarázni:

– Nem tudom, tudtad-e, hogy a jeget hatalmas börtömlőkben, északról szállítják le ide a hajók, amelyek Evilág kereskedelmében talán a legnagyobb veszteségrátával dolgoznak, hiszen a rakományuk több mint fele egyszerűen elolvad, amíg leereszkednek a folyókon, és...

A tatár ingerülten szakította félbe:

– Csakugyan azért hívtál ki az Arénából, hogy Evilág kereskedelmi árucikkeiről meg a veszteségrátákról bájcsevegjünk? Nem tudom, tudtad-e, hogy ebben nem leszek partner. Kizárólag Oleszjáról vagyok hajlandó tárgyalni, vagy ha minden kötél szakad, akkor a Golubról. Világosan beszéltem?

– Teljesen világosan – közölte szikáran a nő, és végre leolvadt az arcáról a mosoly. – Ezek szerint te még mindig szentül hiszed, hogy az ellenséged vagyok. És elismerem, erre nagyjából minden okod meg is van...

– Nagyjából? De hiszen szabályos zombit csináltál Oleszjából, aki a legjobb barátom volt a Földön! Kifordítottad önmagából!

– Valóban ez lehet a látszat, de...

– Látszat??? Hát ne próbálj már meg lyukat beszélni a hasamba! Ez nem látszat! Ez konkrétan tény!

Raudona óvatosan felemelte a mutatóujját, ezzel egyidejűleg olyan pillantást vetett a pilótára, hogy az hirtelen úgy érezte, mintha minden erő el akarná hagyni a testét:

– Ha megpróbálnál sokkal halkabban és sokkal kevésbé felindultan beszélni, az jelentős mértékben segítené abban, hogy ne vonjuk magunkra a figyelmet – magyarázta a vörös démon, szinte már angyali türelemmel. – Ha pedig kevesebb székítanád félbe a mondandómat, az nagyban hozzájárulna ahhoz, hogy meg is értsd.

– Jól van, rendben, elnézést... – motyogta a tatár, e percben inkább magára figyelve, mert a mostanihoz hasonló különös bénultságot még soha nem érzett.

– Öt évvel ezelőtt kaptam meg Oleszját – kezdett bele egy hosszúnak ígérkező elbeszélésbe a vörös démon. – Tudtam róla, hogy egy teljesen egészséges emberi szervezettel és teljesen normális libidóval rendelkező heteroszexuális nő. Azt is tudtam róla, hogy a Terv szerint mi a szerepe Evilágban. És még azt is tudtam róla, hogy a Mocsárvidék környékén jó darabig nem fog férfiakkal találkozni. Tehát lényegében még csak utasítás sem kellett a Központtól, hogy mi a teendőm ebben a helyzetben, mert ha csak egyetlen választásod van, akkor nem áll fenn semmiféle dilemma. Te katona vagy, tatár. Nem is akármilyen. Mondd meg nekem, hogy ha csak egyetlen választás van, akkor egy jó katona mit választhat?

– Az egyetlen választást – ismerte el Szubotáj.

– Helyes – bólintott a Mocsárvidék nagyasszonya. – Az egyetlen választás pedig arról szólt, hogy Oleszjával meg kell gyűlöltetni a férfiakat, és el kell érni, hogy se szexuális, se érzelmi, se semmilyen más vágya ne ébredhessen hímnemű személyek iránt.

Raudona most hátradőlt a fapadon, és egy örökkévalóságnak tűnő perc után a tekintetét is levette végre a pilóta szűk retinájáról, mire Szubotáj

olyan bárgyú pislogásba kezdett, mint aki éppen most ébred fel, pedig furcsamód tisztán érezte, hogy ennél befogadóbb még sosem volt. Az idáig elhangzott szavak szinte beleégtek az agyába.

– Szóval akkor szándékosan tetted zombivá – jelentette ki végül. Halkan ugyan, de a szokásos vádló tónussal.

– Így is fogalmazhatsz – hagyta jóvá Raudona. – Én azonban sokkal inkább úgy fogalmaznék, hogy az egyetlen módszert alkalmaztam, amelyik Oleszja érdekét szolgálta. Mert bármennyire is furcsának tűnik ez a szemedben, katona, nekem ez a lány igenis fontos, és nem akarok neki semmi rosszat. Sőt.

– Ezért csináltál belőle élőhalottat...

– Mit tudsz kezdeni akkor, ha tisztában vagy vele, hogy egy rád bízott embernek csak öt év múlva fog elkezdődni a küldetése? – tárta szét a karját a vörös szépség. – Tudtam, hogy amit csinálok, az nem végleges, és semmiféle kárt nem okozok általa. Mert csupán átmeneti és visszafordítható.

Szubotáj arca kezdett felélénkülni:

– Mit beszélsz?... Na, ezt fejtsd ki bővebben, mert nagyon is érdekel – hajolt rá az asztalra.

A Mocsárvidék nagyasszonya elégedetten detektálta, hogy a tatár ismét a befogadó állapotnak egy magasabb szintjére került:

– Oleszja hamarosan a régi lesz – jelentette ki határozottan. – Pontosabban szólva: ez csak a személyiségére és az általad is jól ismert énjére vonatkozik, mert egy alapvető változás be fog következni az érzelemvilágában. Ez a változás minden bizonnyal már el is indult. Nem tudom, feltűnt-e neked, hogy milyen leplezetlen érdeklődéssel viseltet Dariosz kormányzó iránt.

Szubotáj érezte, hogy különös borzongás fut végig a gerince mentén, de egyelőre nem tudta eldönteni, hogy ezt a jelenséget a pozitív vagy a negatív tartományba sorolja-e be.

– Hát ezért kellett öt hosszú esztendőn át visszafognom és majdhogynem szó szerint jegelnem Oleszját – magyarázta a vörös démon. – Neki nagyon

komoly szerepe van a Terv végrehajtásában, és mindezt Dariosz oldalán kell megvalósítania.

A tatár újra gyanakvó arckifejezést öltött, és nagyon sokáig meredt maga elé, mielőtt megszólalt volna:

– Na, akkor pontosítsuk ezt a dolgot! Tehát Evilágon Oleszjára kétféle sors várhat. Vagy Dariosz kormányzó kedvese lesz, vagy pedig egy agyilag és lelkileg teljesen legyalult zombi, aki a Mocsárvidéken fogja tengetni a napjait, és pont ugyanúgy fog élni, mint ahogy az elmúlt öt évben tette.

– Nincsen kétféle sors – tisztázta Raudona. – Nem a kormányzó kedvese lesz, hanem a felesége, és együtt olyan nagy dolgokat fognak véghezvinni Evilágon, amilyeneket te most még csak el sem tudsz képzelni. Katona! Mit gondolsz, azokat az embereket, akiket idehoztak, teljesen véletlenszerűen válogatták ki? Azt hiszed, te is véletlenül kerültél ide?

242. fejezet

Dariosz azt vette észre magán a lelátó legelőkelőbb páholyában ülve, hogy momentán egyáltalán nem érdeklik az olimpia versenyszámai. Még akkor sem igazán, amikor éppen egy osmosisi harcos küzd a továbbjutásért. Persze látványosan megtapsolt minden győztest – különös tekintettel a honfitársaira –, de közben ezer és egy dolgon járt az agya.

Ebben nagy szerepet játszott az is, hogy a mellette helyet foglaló Nerid király időről időre ellátta témával. A lovasíjászok elődöntője során például halkán megjegyezte:

– Az ezredem tiszti karának tagjai körében komoly nyugtalanságot tapasztaltam, kormányzó. És ezt nemcsak a laktanyában lezajlott jelenet okozta, leginkább általánosnak mondanám a jelenséget.

– Mi nyugtalanítja a harcosaidat, nagy király? – kérdezte Dariosz.

– Legfőképpen az a helyzet, amely a tapasztalataik szerint Osmosis Köztársaságot, vagy legalábbis a fővárosának hangulatát jellemzi mostanság. Attól tartanak, hogy túlságosan lefoglalnak téged a kormányzati intézmények viszályai, a hatalmad megtartásáért folytatott küzdelem, továbbá a belső ellenséggel való leszámolás. Mert ha ez sokáig elhúzódik, akkor bizony Neridea visszafoglalásának ügye is egyre csak húzódni fog.

Dariosz felemelkedett a székéből, hogy megtapsoljon egy igen jól teljesítő versenyzőt, és legfeljebb abból tudta, miszerint nem a honfitársáról van szó, hogy a nézőközönség nem volt kirobbanóan lelkes. Aztán visszaült a helyére, és bár meglehetősen halkán, de nagyon meggyőzően odaszólt az összes szakállú uralkodónak:

– Ha csak ez a bajuk, akkor jó hírem van számukra, nagy király. Már csak pár napot kell kibírniuk, mert az olimpia záróünnepségén olyan események fognak történni, amelyek majd teljesen egyértelművé tesznek minden további történést Osmosisban. Kérlek, közvetítsd a tisztjeidnek mélységes nagyrabecsülésemet, felség. Te pedig vedd egészen biztosra, hogy amint a leghamarabb lehetséges, mi ketten ott fogunk állni a fővárosod övezte síkságon, miközben az orzók tönkrevert seregeinek maradéka sírva fogja előttünk letenni a fegyvert.

Nerid királyt megnyugtatták ezen válaszok, és majdnem olyan magabiztosnak érezte magát, mint Uvon padre, néhány mérőfölddel odébb. Ez utóbbin nincs is mit csodálni, hiszen a pap úgy lépett ki a Monostor hallgatósága elé, hogy előzőleg igen beható tárgyalásokat folytatott Zsatar egyházfővel, és immár tiszta és világos volt előtte minden.

– Ezt a mások által Baskírként szólított öregembert, aki nem átallja tanítónak neveztetni magát, a kvinta végén, bornapon fogjuk vízpróbának alávetni.

A hívek felhördültek kissé, és egymás között meglepett pusmogásba kezdtek:

– De hiszen az az olimpia zárónapja...

Uvon padre az emelvényen felemelte mindkét kezét, és igencsak elvágólag vetett véget a találgatásoknak:

– Figyeljete rám!... Most mondom: figyeljetek ide! A hátsó sorokban is!... És akkor nem fogtok a tudatlanság bűnébe esni!...

A terem végül nagy nehezen elcsendesült.

– Nagyon régen nem áldoztunk már embert az isteneinknek – harsogta Uvon padre. – Az istenek bizonyára szomjúhozzák, hogy megvalljuk a hűségünket irányukban, mégpedig ilyen módon is. A vízpróba egy ősi, megbízható művelet, amely világosan megmutatja, hogy az alávetett személy bírja-e isteneink kegyelmét, avagy sem.

Az első sorban egy fiatal pap odafordult a mellette ülőhöz, és kérdezett tőle valamit. Uvon figyelmét nem kerülte el a jelenet, rögtön fel is hívta maga mellé a papnövendéket a dobogóra.

– Erről beszélek nektek! – dörögte a hallgatóságnak. – Itt van ez az ifjú növendék, aki még azt sem tudja, mi az a vízpróba, és az idősebb társainál kell kérdezősködni. Hát ez is mutatja, milyen régen nem jártunk már isteneink kegyeiben emberáldozattal! Éppen itt az ideje, hogy ezt végre megtegyük!

A padre végül annyira felhergelte a hallgatóit, hogy már egyikük fejében sem fordult meg az az eshetőség: és mi lesz akkor, ha kiderül, hogy az öregember túléli a vízpróbát, mert az istenek megkegyelmeznek neki? Mindannyian elkönyvelték magukban, hogy Baskír meg fog halni, esélye sem lesz élve előbukkanni a vízből, miután áthúzták a folyó legszélesebb hídja alatt.

A Monostor hangulatát röviddel ezután váratlan látogatás borzolta fel. Nem kisebb személyiség, mint a kormányzói testőrség parancsnoka kívánt látogatást tenni a létesítményben.

– Mi az oka, hogy bebocsáttatást kérsz, uram? – kérdezte a vezérezredest a kapuban az ajtónálló, meglehetősen pökhendi és akadémikus stílusban.

– Majd mindjárt belelépek a pofádba, és akkor megtudod! – rivallt rá Nihuc a túlzottan magabiztos örrre. – Talán nem ismered fel, te nyomorult? A kormányzói testőrség parancsnoka vagyok! Nem várom el, hogy földig hajolj, ha meglátsz, de azt igen, hogy tiszteletteljesen félreállj az utamból!

– Engedelmet, de ez itt egyházi terület, ily módon pedig...

A vezérezredest egy villámgyors mozdulattal elkapta az őr torkát, és kissé meg is emelte, hogy szerencsétlennek igencsak pipiskednie kellett, ha még érinteni akarta lábaival az anyaföldet.

– Hej, de kár, hogy ilyen hirtelen haragú vagyok! – ostromozta magát álságos bosszankodással Nihuc. – Pedig annyira kíváncsi lettem volna, hogyan fejezed be a mondatot! Például úgy, hogy ily módon nem vonatkoznak rátok Osmosis törvényei? Vagy hogy ti mindenki felett álltok? Nem szükséges tisztelnetek egy hozzám hasonlóan magas rangú világi vezetőt? Egy testőrparancsnokot?

A vezérezredes végül megkegyelmezett a nagyképűsködő őrnek, ledobta a földre, egyenesen a másik ajtónálló lábaihoz, és közben figyelmét ez utóbbi személyre fordította, aki már eddig is riadtan pislogott, de szólni egy szót sem mert.

– Vezess azonnal Zsatar főpap elé, hacsak nem akarod, hogy úgy járj, mint a társad – harsogta villámló tekintettel Nihuc. – Bár nemigen tudnál úgy járni, ugyanis elfogyott a türelmem. Ha te is akadékoskodni próbálsz, kitöröm a nyakadat, aztán már mehetsz is az istenek színe elé megbocsátásért esedezni mindazon bűnökért, amelyeket a nyomorult életedben elkövettél!... Na, mit meresztgeted a szemed? Nem hallottad, mit mondtam?

Az őr persze hallotta, de a váratlanul lezajlott jelenetsor annyira megbénította, hogy a félelemtől sokáig nem bírt mozdulni sem. Aztán viszont erőt vett magán, és elvezette Nihuc vezérezredest és néhány fős kíséretét a főpap szállásáig.

Mindeközben Rőtvar főterén, a piacon Esteban nagy meglepéssel és fesztelenül sétálgatott. Nemrég sikerült rábeszélnie a fejedelmet, hogy engedje őt szabadon válogatni az áruk között, mert ez kétszeresen is hasznos lesz. Egyrészt, ha a kereskedőknek nem kell az uralkodói konyháig menniük, csak azért, hogy bemutatthassák a főszakácsnak a portékáikat, az biztonsági szempontból is nagyon előnyös. Minek járjon ki-be ez a sok gyanús kalmár a legbelső várfalon? Hatalmas kockázat a beszivárogni akaró kémek szempontjából. Másrészt pedig, ha ő, mármint Esteban is szabadon mozoghat bevásárlási céllal a főtéri piacon, az egy újabb esély arra, hogy az esetleges követőjét lefűleljék.

Kalrund fejedelem nagyon lelkes lett a javaslat nyomán, rögtön megdicsérte Estebant az éleslátásáért, sőt még azt is kijelentette, hogy ha nem főzne olyan jól, azonnal helyet biztosítana neki a hadserege vezérkarában.

Spanyol barátunk tehát kedvtelve válogatott a Királyrévből érkezett friss áruk között, szigorú mustra alá vetve zöltséget, gyümölcsöt, fűszert és minden egyebet, amit a placcon fellelhetett. Élvezte, hogy a szabad ég alatt van, friss levegőt szívhat, nem pedig Rőtvar dohos falai között kell tevékenykednie.

Az egyik fűszeráros szekerénél aztán különös dolgok történtek. Esteban elmélyülten szemrevételezte a szekér végének lenyitott deszkalapjára kiterített termékeket, amikor a jármű ekhója alatt ülő asszonyság rászólt:

– A meori gincet frissen szüreteltem, tegnap este még ingákon ringott.

A spanyol megdermedt. Annak idején Guzel alaposan belesulykolta, hogy ez egy jelszó. Pontosabban: egy jelmondat. A gincet eleve nem nevezi senki meorinak, hiszen Evilágon mindenki számára világos, hogy a ginc csakis a meorik által lakott vidékeken terem meg.

– Akkor kérek belőle egy szakajtóval, de aztán a töreket szedje ki belőle, mert a fejedelemnek lesz! – vágta rá automatikusan Esteban, mire az asszonyság piros orcáján alig észrevehető meglepettség vonult át, de ez tényleg csak néhány pillanatig tartott, mert utána a kövérekés hölgy lekászálódott a szekérről, és félrevonta az ekhó takarásába hősünetet.

– Este, amikor az Ezüsthöld a Bronzhöld mezejébe ér, tartsd nyitva az ablakodat, és készülj fel arra, hogy valaki eljön hozzád, utána pedig ne lepődj meg semmin – suttogta sejtelmesen. – Olyan dolgok fognak történni, amilyeneket még sosem éltél át, de fogadj mindent a legteljesebb nyugalommal.

A főszakács megzavarodott. Hirtelenjében minden összekeveredett a fejében. Kalrund őt azért engedte szabadjára, hogy hágjon csak meg minden nőt bátran, akit akar Rótvár széles nagy területén, de mit akar tőle ez a kövérekés asszony? Ennek kéne nyitva hagynia az ablakát? Ez fog bemászni hozzá, hogy aztán együtt áldozzanak a szerelmeskedés oltárán? Miféle hülyeség ez? Mert az odáig rendben van, hogy ő a legyet is, röptében, na de hát álljon már meg a menet! Milyen küldetés ez, hogy egy olyan nőszeméllyel kelljen összefeküdnie, aki az anyja lehetne? Maguknál vannak ezek ott, a ki tudja, hol? Guzel vajon tud erről? Vagy egyenesen ő rendelte el, és ez egy újabb próbatétel?

A vad és elkeseredett agyalásból az asszonyság kijózanító szavai zökkentették ki:

– Felfogtad, amit mondtam?

– I...i...igen – motyogta Esteban.

– Hát, nem úgy nézel ki – motyogta fitymálóan a nőszemély, de aztán biztatólag hozzátette: – Na, kapd össze magad, és készülj az éjszakára!

Most pedig vegyél tőlem valamit, mert igencsak bosszantó volna egy tételenyi nyomorult meori ginc miatt lebukni.

243. fejezet

Az aznapi olimpiai programok lezajlása után estefelé a Kormányzói Hivatalban gyűlt össze a földi emberek és az androidok társasága. Pontosabban szólva csak egy részük, mert Raudona és Oleszja hiányoztak, pedig teljesen egyértelmű meghívást kaptak Dariosztól.

Szinte minden tekintet Szubotájra szegeződött a helyiségben, mert ő volt az, akivel a vörös démont utoljára látták.

– Most mit bámultok így rám? – méltatlankodott a tatár, amikor észlelte a szokatlan érdeklődést.

– Talán nem te voltál az, aki kiment vele meginni egy frissítőt? – kérdezett vissza a kormányzó.

– Mikor volt az már? – legyintett a pilóta. – Még igencsak magasan járt a Nap az égen, most meg már alkonyodik.

– Azóta nem is találkoztatok? Nem mondta, hogy hová megy, mi dolga van? – érdeklődött felváltva Guzel és Nihuc.

– Nem kötötte az orromra – vonogatta a vállát Szubotáj.

Attila szúrós szemmel méregette a barátja arcát, aztán így szólt:

– Gyanús vagy te nekem...

A jelenetnek Dariosz vetett véget, amikor is határozottan felszólalt:

– Azt javaslom, engedjük el ezt a mellékszálát. Ha a vörös hajú nő kegyeskedik megjelenni körünkben, akkor itt lesz, ha meg nem, hát nem. Van még bőséggel fontos megbeszélni valónk ma estére. – Azzal odafordult Nihuchoz: – Jelentést kérek, vezérezredes úr!

A testőrparancsnok röviden számot adott Monostor-beli látogatásáról:

– Sikerült meggyőzőnöm a főpapot, hogy Baskírt a sötét pince helyett inkább a szabad ég alatt tartsák fogva. Ez több okból sem volt egyszerű. Egyrészt azért nem, mert Zsatar tüdőbaja most már olyan mértékű, hogy nagyjából hatszor annyi időbe telik vele bármit letárgyalni, mint egy egészséges

emberrel. Másrészt nagyon aggódott, hogy amennyiben a derék Baskírt kikötteti a tűző napra, akkor az öregember esetleg nem fogja élve kihúzni a vízpróbaig. Kénytelen voltam igen mélyen a szemébe nézni, szóban pedig a szadista hajlamaira apellálni, hogy végül elfogadja az érveimet.

– Az a lényeg, hogy sikerült – zárta rövidre a történetet Guzel.

Az ovális asztal túloldalán Mario értetlenül csóválta a fejét:

– Foglyul ejtik, sanyargatják az egyik társunkat, és mi ezt tűrjük?

Vízpróbanak vetik alá, tehát végső soron ki akarják végezni, mi pedig nem csinálunk semmit? Ez nekem nem fér a fejembe. Hát ekkora hatalma van ezen a szigeten a helyi egyháznak?

Guzel igyekezett megnyugtatni az olasz fiút:

– Baskír nem érez fájdalmat, és soha nem is fog, akármi történjék vele. Ez a szadista főpap nem tud olyan praktikát alkalmazni, bármi is legyen az, hogy Baskírnak szenvedést okozzon.

– Másrészt pedig ez az esemény is a terv része – tette hozzá Nihuc. –

Gondolom, nem kell külön elmagyaráznom, hogy az öreg Tanítót kicsit sem fogja meghatni a vízpróba. Végighúzhatnák akár a folyó forrásától a torkolatig a víz alatt, akkor is úgy emelnék ki a mederből, hogy ő csak szelíden mosolyogna. És pontosan ez lesz a lényeg, mert az egyház az aktus végén totális vesztésként fog kikerülni a monumentálisnak tervezett látványosságból, márpedig ez a körülmény is kelleni fog ahhoz, hogy az olimpia zárónapja az új rend megerősödésével végződjön.

Mario teljesen megnyugodott eme szavak hallatán, és valami ilyesfélét érzett a kormányzó is, bár némileg más okból. Dariosz ugyanis – ahogy végigpörgette magában a legutóbbi fejleményeket – elégedetten állapított meg valamit, és ennek csakhamar hangot is adott:

– A szavaidból arra következtetek – szólt a vezérezredeshez –, hogy a Baskírral kapcsolatos jelenlegi események mostanáig még előttetek is rejtve maradtak. Már úgy értem, hogy előttetek, androidok előtt.

Nihuc nagyon is emberi mimikát vonultatott fel az arcán, amikor válaszolt. De hát végül is az volt a feladata, hogy hasonlatos legyen ahhoz, akinek fölvette az alakját:

– Mikor hiszed már el végre, kormányzó, hogy egy csapatban játszunk? – kérdezte keserűen, mint aki citromba harapott. – Mi is csak a legutolsó pillanatban tudtuk meg, hogy mi fog történni Baskírral. Ugyan bizonyos mérföldkövek ki vannak jelölve előttünk, de a Terv legapróbb részleteiről csak akkor kapunk üzenetet, amikor azoknak jelentőségük van. Nem utolsósorban azért, mert ezek a részletek folyamatosan módosulnak, mégpedig az itteni események függvényében.

– És milyen formában érkeznek ezek az üzenetek? – kíváncsiskodott Mario.

– Ha úgy fogalmazom meg, hogy telepatikus úton, azzal kielégítem a tudásvágyadat? – kérdezett vissza Nihuc.

Az olasz fiú bólintott, és ezzel egy időre abba is maradt a megbeszélés, mert eljött az alkonynak az a pillanata, amikor is a teremszolgák bebocsáttatást kértek, hogy meggyújthassák a falra szerelt fáklyákat.

Ezt a pillanatot használta ki Szubotáj, és a székeről felemelkedve szabadkozni kezdett:

– Bocsánat, uraim, de most el kell távoznom abba a helyiségbe, ahová még királyok, fejedelmek és kormányzók is egyedül járnak.

A tatárnak azonban esze ágában sem volt felkeresni a Kormányzói Palota legközelebbi illemhelyét. Sőt, kisietett az épületből, egyenesen a lovához, aztán felpattant a hátára, és vágtában hagyta el Osmosis fővárost.

Hamarosan már a tengerpartot övező sziklaperemek mentén lovagolt, mégpedig Raudona útmutatása alapján, és olyan izgatott volt, mintha csak az első randevújára igyekezne, bár Szubotáj esetében ennek a hasonlatnak nincs értelmezési tartománya.

Talán negyed óra telhetett el, amikor egy terebélyes juharfához ért, ott balra letért a szekérnyomoktól kitaposott földútról, és szinte rögtön megpillantotta a vörös démont, ahogy egy lapos sziklán álldogál. Odavágtatott hozzá, és csak az utolsó pillanatban fékezte le a lovát.

– Mit ne mondjak, egészen tisztán látszik a viselkedésedből, hogy repesve vártad ezt a percet – jegyezte meg mosolyogva Raudona.

A tatár levetette magát a nyeregből, és máris mohó kíváncsisággal szemlélte a partszakaszt:

– Naná, hogy repesve vártam... Hol van? Hol van?

– Csak nyugalom – intette le a Mocsárvidék nagyasszonya, aztán szó szerint kézen fogta, és elkezdte vezetni a tenger felé.

Hamarosan egy olyan partszakaszhoz érkeztek, ahol a sziklák ölelő és vaskos karjai egy szinte teljesen elzárt öblöt alakítottak ki, mintha csak titkos úrjármű-parkolóhelyet szerettek volna kihasítani Osmosis amúgy is csipkézett partvonalából. Egy olyan parkolóhelyet, ahová szinte lehetetlen belátni.

– Hát itt vagyunk, katona – jelentette ki Raudona, miközben megtorpant, és elengedte Szubotáj kezét. – Most pedig az első teszt következik. Ugyebár te már egy ideje tudtad, hogy a Golubot kiemeljük a tóból, és leszállítjuk ide, Osmosis szigetéhez?

– Tudtam – nyelt nagyot a tatár.

– Volt-e annyi eszed, hogy az azóta eltelt napokon szabaddá tedd a koordinátákat a csuklódon, hogy a napenergia kellően feltölthesse?

Szubotáj most már nem is válaszolt, mindössze egy jelentőségteljes mozdulatot tett.

Nos, egy anagur törzsfőnek meglehetősen sokféle tárgy borítja el az alkarnját. Ezek között szakrális, empirikus, rangjelző és pusztán díszítő elemek is szerepelnek. Mindenféle karkötők, csuklószorítók, szíjak és miegyebek gondoskodnak arról, hogy fenn, az észak-keleti pusztaságokon egy harcosról rögtön tudhassa bárki, miszerint az illető hová tartozik, melyik törzsbe, ott milyen rangot visel, mi a megszólítása.

Ezen holmik közül azonban most a tatár pilóta egy olyan alkalmatosságot választott, amelynek semmi köze nem volt a fent felsoroltakhoz. Rátette az ujját, és közben szinte egész testében remegett. Még mindig nem tudta elhinni, hogy öt hosszú év után ez megtörténik vele.

Pedig megtörtént. A Golub lassan és méltóságteljesen kiemelkedett a tengerből, végül pedig megállapodott abban a magasságban, ahol már biztonsággal ki lehetett nyitni a pilótafülke ajtaját, elhárítva azt a veszélyt, hogy víz kerüljön az irányítótérbe.

Szubotáj nem ismert magára. Ilyesmit még soha életében nem tapasztalt. Nem volt képes uralkodni az érzelmein. Térdre rogyott, sírva fakadt, és

csak azt ismételte:

– Hát itt vagy, Golub madárkám!

244. fejezet

Az öblös sziklazugoly partján aprócska ladik árválkodott kikötve. Raudona meg is kezdte a leereszkedést a függőleges sziklafalon, pontosan a lágyan ringatózó ladik fölött, Szubotáj azonban tanácstalan volt.

„Most mi ez az egész? Én hogy fogok oda lejutni? Nincsenek olyan falmászó képességeim, mint egy androidnak!... Mégiscsak átverés volt ez a mai, szürreális nap is? Beetetés? Kínzás? Hát nem hegymászó vagyok, a jó életbe már, hanem vadászpilóta!”

Ezek a gondolatok jártak az agyában, és a Golub utáni mérhetetlen vágyakozásában már éppen azt fontolgatta, hogy fejest ugrik a magasból az öböl vizébe, amikor is a vörös démon odalentről rászólt:

– Az ugrást támogatom, de ne rugaszkodj el messzire, hogy el tudjalak kapni.

A tatár hirtelen kizökkent az addigi gondolatmenetéből. Hát tényleg igaz lenne, hogy ez az átkozott metamorf úgy olvas az elméjében, mint földi halandó egy könyvben? Vagy a mozdulataiból következtetett arra, hogy mire készül? Netán az arcvonásaiból, ahogy állt a meredek sziklafal peremén, és vágyakozva bámult lefelé?

Ehh, mindegy is – döntötte el magában Szubotáj, aztán egy utolsó pillantást vetett a völgyzugoly vízfelületén árválkodó Golubra, lehunyta a szemét, és előredőlve levetette magát a sziklafalról.

A következő pillanatban azt érezte, hogy valaki elkapja, és szerfölött óvatosan lehelyezi a ladik egyik ülőkéjére. Csak ekkor nyitotta ki a szemét, és először Raudona fölényesen vigyorgó arcát látta meg, utána pedig azt is szemrevételelezhette, hogy a ladik egy vaskos láncon csatlakozik a sziklafalba bevert karabinerhez. A következő pillanatban a vörös démon úgy akasztotta le a láncot, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna egy olyan bolygón, ahol a karabinert még fel sem találták.

Szubotáj nem szólt semmit. Öt éve várt erre a pillanatra. Ez idő alatt soha ilyen közel még nem volt az ő Golub madárkájához. Úgy döntött,

semmiféle hibás megszólalással nem fogja kockáztatni, hogy végre újra a vezetőfülkében ülhessen. Aztán meg majd lesz, ami lesz.

Pedig akadt volna kérdése bőven. Például olyan is, hogy most miféle módon fognak a jó negyven méternyire ringatózó úrjárműhöz jutni, ha egyszer ebben az átkozott ladikban nincs is evező.

Rögtön kiderült, hogy ez valóban egy teljesen fölösleges kérdés lett volna. Raudona – a szemközti ülésen elhelyezkedve – a ladik két oldalán belemerítette kezeit a vízbe, és a csakhamar feltörő haboktól ugyan nem lehetett látni, hogy mit művel a mellső végtagjaival a felszín alatt, de az egyértelmű volt, hogy a vízi alkalmatosság megindult a Golub felé.

A következő percben már az úrjárműben ültek mind a ketten. Szubotáj a menetirány szerinti bal oldalon, ahogy illik, Raudona pedig a jobb oldalon, amelyet a seregben csak pótülésnek neveztek a katonák egymás között, némi gúnnyal.

A tatár oldalra pillantott. Eszébe jutott az a perc, amikor a legjobb barátja, az anno módfelett megszeppent és ideges Attila foglalt helyet ugyanebben az ülésben, és ő azt ígérte neki, hogy unalmas és eseménymentes landolás ígérkezik...

Aztán előrefordult, megkeményítette a szívét, kissé talán el is mosolyodott, és elkezdte sorolni a parancsokat:

– Rendszerellenőrzés... Felszállást megelőző teszt... A válaszokat szóban kérem, nem kijelzőn... Megismered a hangomat, drága kicsi életem?

A rendszer természetesen nem foglalkozott az utóbbi megjegyzéssel, az azt megelőző parancsokat azonban korrekt módon lefuttatta, majd szóban jelentette, hogy minden rendben.

– Digitális kamuflázs bekapcsol – adta ki az utasítást a tatár.

A Golub csakhamar kiemelkedett a sziklazugolyból, és amikor a megfelelő magasságba ért, Szubotáj odafordult a vörös démonhoz:

– Várom az irányvektorokat.

Raudona a fejét csóválta:

– Most komolyan mondod, hogy nem tudod, Osmosishoz képest merre van Rőtvár?

A pilóta előrefordította a fejét, a sötét semmibe bámult, és maliciózan megjegyezte:

– Na, hát ennél Attila tényleg klasszisokkal jobb volt. Kicsit sem fölényeskedett, nem játszotta meg magát, egyszerűen csak ült a pótülésben, és rémülten bámult kifelé.

– Igen nagy gondban lennél, ha most ő ülne melletted – jegyezte meg csöndesen Raudona.

– Éjszakai üzemmód – adta ki a parancsot Szubotáj, mire a Golub szélvédőjén úgy ragyogtak fel a környező tereptárgyak, mintha nappal lenne, bár a színvilág nem volt teljesen egyenértékű a nappali látvánnyal.

– Irány észak. Takarékos sebesség, ezer kilométer per óra. Start! – sorolta a tatár, és a gép engedelmesen követte az utasításokat.

– Milyen szerény vagy! – mosolyodott el Raudona. – Látszik, hogy nem akarsz olyan benyomást tenni, mint aki öt év után nem fér a bőrébe, ha újra az ő drága kicsi Golub madárkáját érzi a segge alatt.

– Már ez is baj? – méltatlankodott a tatár.

– Nyugodtan megküldheted a gépet kétezer-ötszázzal – biztatta a vörös démon. – Majd szólok, ha lassítani és navigálni kell.

Szubotáj boldogan elvigyorodva tett eleget a kérésnek, de az öröme nem tartott sokáig, mert olybá tűnt neki, mintha a metamorf szinte azonnal lassításra szólította volna fel. Pedig a valóságban a két utasítás között igen hosszú percek teltek el, és csak a tatár pilóta számára hatott elviselhetetlenül nyúlfarknyinak ez az időintervallum. De hát ilyen ez, amikor az ember öt év után újra találkozhat a régi „kedvesével”.

– Ereszkedj lejjebb, és kövesd azt a földutat – parancsolta Raudona. – Rőtvárhoz vezet, amelynek a sziluettjét hamarosan meg is fogod pillantani a horizonton.

Szubotáj kézi vezérlésre váltott, és mindkét kezével megragadta a botkormányt. Ismét elárasztották az érzelmek. Milyen régóta nem tapasztalhatta meg ezt az élményt! Most érezte csak igazán, hogy a madárkája úgy repül, ahogy azt ő, a pilóta szeretné.

– Látom a várat – jelentette csakhamar.

– Remek – nyugtázta Raudona. – Most navigálj a legészakibb toronyhoz százötven méteres magasságban, onnan kezd meg az ereszkedést, egészen a lőrések pereméig, mert én ott fogok kiszállni.

– De hát miért? – csodálkozott el a tatár.

– Mert dolgom van itt – közölte szikáran és titokzatosan a vörös démon. – Miután engem kiraktál, folytasd az ereszkedést a várfal külső oldalán, egészen a legfelső ablakig. Ott fogod felvenni az utasodat.

– A kicsodámat?

– Estebant, a főszakácsot – ismertette Raudona. – Gondolom, nem telt még el olyan sok idő a találkozásotok óta, hogy ne ismernéd fel. Őt kell villámgyorsan Osmosisba szállítanod, nagyon várják már a jelentését a Kormányzói Hivatalban.

Szubotáj kissé megzavarodott. Eleddig szent meggyőződése volt, hogy ez csak afféle tesztrepülés lesz, mindenféle komoly cél nélkül, most meg azt kellett konstatálnia, hogy jószerivel taxisofőr lesz ezen a mai éjszakán.

– Még valami – zökkentette vissza a valóságba Raudona hangja. – Ha a kiszállásom után esetleg azt tapasztalod, hogy nézeteltérésbe kerültem a vár őrségével, a szemed se rebbenjen, folytasd a feladatot. Miattam nem kell aggódnod, meg fogom oldani a helyzetet.

A tatárnak már a nyelvén volt, hogy „ebben aztán teljesen biztos vagyok”, de végül csak annyit szólt:

– Értettem.

Röviddel később pedig már Esteban ablaka előtt lebegett a Golubbal, amelynek pótülés felőli ajtaját szóbeli paranccsal nyitotta fel.

Ahogy kitekintett, először csak egy méla gyertyafénnyel megvilágított helyiség nyitott ablakát szemrevételezhette, de ebben a bizonyos ablaknyílásban kisvártatva megjelent egy ismerős alak, aki a száját eltátva így fakadt ki:

– Azt a rohadt életbe!

– Én is szép jó estét kívánok, földim! – vigyorodott el Szubotáj.

– Hát leszakad a pofám! Mi az istenek haragja történik itt? – ámuldozott tovább a spanyol, mire a pilóta kezdett kissé háklis lenni:

– Sokáig fogsz még tátott szájjal bambulni és szentségelni a nyomorult szobácskában? Kapd már össze magad, és ugorj be, mert nem érek rá egész éjjel itt lebegni, amíg te összeszeded a padlóról az álladat!

Esteban egy pillanatra visszalépett a „nyomorult szobácskája” belsejébe, de épp csak annyi időre, amíg a gyertyát elfújta, aztán kimászott az ablakon, és átlépett a Golub félig behúzott szárnyára, majd elhelyezkedett a pótülésen, és régi, földi beidegződéstől vezetve a biztonsági övet kezdte keresni.

Szubotáj megint elvigyorodott:

– Hagyd csak, majd én intézem. És ha megkérhetlek, taxiórát se keress, ingyen lesz a fuvar.

Azzal rázárta a pilótafülke ajtaját az álmélkodó főszakácsra, és a botkormányt megragadva felhúzta a gépet száz méteres magasságba, utána pedig olyan vehemenciával tolta sebességbe a kart, hogy a gyorsulástól a spanyol gyakorlatilag mozdulatlanra dermedve préselődött bele az ülésébe.

– Azt a rohadt életbe! – ismételte meg Esteban, miután felvették az utazósebességet, és végre nem hatott már elviselhetetlen nyomás a mellkasára, tehát meg tudott szólalni.

A tatár fitymálóan megjegyezte:

– Nem vagy valami szórakoztató beszélgetőpartner. Komolyan mondom, hogy ennyi az összes készleted? Hüledezésből meg káromkodásból is? Hallanád csak egyszer az én drága magyar barátomat! Nemhogy az anyanyelvén, de már anagur nyelven is olyan cifra szitkozódásokra képes, hogy egyetlen szóismétlés nélkül nyomatja perceként keresztül!

Mint kiderült, Estebant egészen más dolgok foglalkoztatták e percben, nem a káromkodás és a szócifrázás:

– Most hova viszel? És mi ez a gép? Ilyet otthon nem láttam soha! Végül is most melyik időben vagyunk? És mi lesz az én sorsom? Remélem, nem akarsz kidobni valahol, ejtőernyő nélkül! Hibáztam valamit? Nem feleltem meg?

– Jaaaj, nyugodj már le, jó barát! – fanyalgott Szubotáj. – Nincs semmi gond, Osmosisba viszlek, de ne örülj, nem végleg. Még ma éjjel vissza foglak hozni a nyomorult kis szobácskádba. Legalábbis ezt a tájékoztatást

kaptam pár perccel azt megelőzően, hogy téged a fedélzetre vettelek volna. De olyasvalaki adta ki a parancsot, akinek elhiszem, hogy minden úgy fog történni, ahogy mondta.

245. fejezet

Eközben a Kormányzói Hivatalban is zajlottak az események. Ezek sorában az első az volt, hogy Oleszja is befutott a megbeszélésre. Többen izgatottan tudakolni kezdték tőle, hol hagyta Szubotáját, de az orosz nő erre meglehetősen értetlenül reagált:

– Miért kellett volna bárhol is hagynom?

– Csak azért gondoltuk, hogy együtt lehettek, mert a körünkből egyszer csak eltűnt – magyarázta Attila. – Én is azt hittem, hogy veled van valamiféle titkos találkozója, elvégre mégiscsak pilótatársak vagytok.

Oleszja arcáról az volt leolvasható, hogy még nem igazán tisztázta magában a Szubotájához fűződő viszonyát, ráadásul ennek megfejtéséhez nem is most jött el a kedvező időpont, ekkor ugyanis újabb fejlemény borzolta a kedélyeket. Nihuc vezérezredes egyszerűen felpattant, és kiviharzott a helyiségből.

– Mi a fene folyik itt? – morogta gyanakodva a kormányzó. – Mi ez az új módi, hogy sorra távoznak a delikvenssek? Talán valakiknek nem tetszik, hogy összegyűltünk, és egyesével akarnak minket levadászni?

A többi ember is idegesen feszengett a székén, de Oleszja ezenfelül kissé mérges és csalódott is volt. Hát mi ez, hogy a kormányzó csak a távozókat veszi észre, az ő megérkezésének pedig semmiféle jelentőséget nem tulajdonít? Miért nézi őt levegőnek?

– Csak nyugalom – intette le a társaságot Guzel. – Most kaptuk az értesítést a Központtól, hogy Szubotáj elindult a Golubbal Rőtvarból, és a régi Arénában fog landolni. Magával hozza a spanyol főszakácsot is, így hamarosan sokkal többet fogunk tudni a fejedelemségben uralkodó állapotokról, mint eddig. Nihucnak nem volt vesztegetni való ideje, ezért viharzott el köszönés nélkül. A főszakácsot ugyanis legkésőbb pirkadatig vissza kell szállítani Rőtvarba, tehát minden perc számít.

Dariosz, Attila és Mario csak kapkodták a fejüket az információk hallatán, nem is beszélve Oleszjáról, akinek arról sem volt fogalma, ki a bánat az a spanyol főszakács.

– Kezdek megint nem érteni semmit – tapogatta meg két oldalról a halántékát Dariosz, majd Guzelre nézett: – Azt mondod, még csak most indult Szubotáj Rótvárból. Akkor meg miért rohant el Nihuc?

– Tatár barátunk és Esteban nem gyalog jönnek, de még csak nem is szekéren – mutatott rá a Tanító. – A Golub fedélzetén utaznak. Az is lehet, hogy hamarabb landolnak a régi Arénában, mint ahogy a vezérezredes hintója odaérne.

Attila elgondolkodva jegyezte meg:

– Engem jobban érdekelne, hogy odafelé kivel utazott Szubotáj. Mert hogy nem egyedül indult el Rótvár felé, abban biztos vagyok.

– Ezen nincs mit töprengeni, teljesen egyértelmű a képlet – segítette ki Oleszja. – Raudona lesz a megfejtés.

– Igazad van! – csapott le az orosz nő szavaira Dariosz. – Elvégre hárman tudtatok volna segíteni a tatárnak, hogy megtalálja és beüzemelje a vadászgépét. Az öreg Baskír nem jöhet szóba, hiszen a Monostor kétes vendégszeretetét élvezzi. Te pedig itt ülsz a körünkben. Kizárásos alapon Raudona maradt. És így már kezd összeállni a kép.

Oleszját különös melegség öntötte el, tapasztalván, hogy a kormányzó végre észrevette őt, és most mindvégig hozzá beszélt. Mélyen belenézett a férfi acélkék szemeibe, és nehezen tudta volna titkolni, hogy ez a szemkontaktus milyen jólesik neki.

Az idillikus pillanatokat Mario hamar megzavarta:

– Örülök, hogy nálad már kezd összeállni a kép, kormányzó – szólt közbe az olasz fiú. – Miért nem lehetséges az, hogy Szubotáj egyedül repült el Rótvárig? Nem értem, mi szüksége lett volna rá, hogy feltétlenül üljön mellette valaki.

Az orosz nő legbelül haragudott Marióra, amiért az akadékoskodó közbevetésével belepancsolt az eddigi legígéretesebb pillanatba, amit ő a kormányzóval titkon átélhetett, de azért kötelességtudóan megválaszolta a kérdését:

– A központi úrállomásunk rendszerei annak idején leálltak, a Golubnak jelenleg majdnem teljesen üres a navigációs adatbázisa. Automatikusan legfeljebb ahhoz a tóhoz tudna visszatalálni, amelyiknek a fenekén öt éven át pihent. Szubotájnak tehát nyilvánvalóan szüksége volt valakire, aki elirányítja Rótvárig, ellenkező esetben talán még most is a fejedelemség légterében bóklászna. Gondolom, nem kell elmagyaráznom, hogy ez mind az idő, mind az üzemanyag-felhasználás szempontjából miért volna haszontalan megoldás.

Mario intett, hogy érti, és megpróbált hálás mosolyt is megereszteni az orosz nő felé, de az asztal túloldalán nem mutatkozott erre fogadókészség. Oleszja újra csak Darioszra emelte a tekintetét, és nem is hiába, mert a kormányzó most megint hozzá beszélt, csakis hozzá:

– Azért az nagy megnyugvással tölt el, hogy a jelek szerint előzetesen te sem értesültél arról, hogy mire készül ma Raudona – árulta el az ausztrál.

Ezúttal Attila szólt közbe:

– Már megbocsáss, de ez miért tölt el téged megnyugvással? Nem igazán értem.

Az orosz pilótanő legszívesebben beleállította volna az asztal közepén álló kancsót az anagur törzsfőnök fejébe. Hát nem igaz, hogy bármikor is ránéz ez a gyönyörű férfi, mindig akad valaki, aki elkezd akadékoskodni! Tessék! Dariosz immár megint nem órá néz, hanem a magyar fickó felé fordulva magyaráz:

– Eddig nem voltam benne biztos, hogy a többségünk itt egy csapatban játszik. Tudhatod, hogy ez számomra milyen fontos. Gyanakodtam Nihucra is épp eleget, és egyéb sem hiányzott, mint a vörös hajú metamorfnak a felbukkanása. Bevallom, akkor nagyon elbizonytalanodtam. De most már egyre tisztább a kép. Azt gondolom, hogy mi tulajdonképpen egy csapat vagyunk, de valamilyen okból ez a Raudona szeretné kiemelni magát közülünk, és a titokzatoskodás is erősen jelen van a habitusában. Legalábbis számomra az a tény is erre utal, hogy a legbelső bizalmasát, Oleszját sem avatta be a mai nap terveibe.

Darioszt – bár egyelőre magának sem merte bevallani – egyre jobban érdekelte ez a szőke szépség. Eddig nem foglalkozott a társai megjegyzéseivel, amelyek arra utaltak, hogy Oleszja láthatóan erősen

vonzódik hozzá, mert túlságosan elfoglalta a Sztavrila megátalkodottsága és árulása fölötti belső önmarcangolás, de most már ő is egyre többször felejtette rajta a tekintetét az orosz nő arcán, amelyet – tárgyilagosan bevallotta magának – végtelenül elbűvölőnek érzett.

246. fejezet

– Azért ez egészen elképesztő – suttozta Esteban, amikor már a Belső-tenger partvidéke felé közeledtek, és Szubotáj hirtelen nem tudta mire vélni ezt a visszafogott csodálatot, hiszen a spanyol fiú ugyanúgy bámult előre, mint végig az út folyamán. De aztán rájött, mire célozhat a derék főszakács.

– Ja, hogy az éjszakai üzemmódú szélvédőtől esett le megint az állad? Sajnos még nem tökéletes – jegyezte meg szerényen a tatár. – Amikor például alkonyatkor repülsz fénnel szemben, akkor csupa pirosban, narancsszínben meg citromsárgában látsz mindent. Na, ott ismerd ki magad, jóbarát! Nem egyszerű. Kell hozzá némi rutin.

– Most viccelsz? – fordult a pilóta felé Esteban. – Tudod te egyáltalán, hogy kivel beszélsz? Hát a Földön már attól felidegeltem magam, ha túl sok bogár landolt a kocsim szélvédőjén, és be kellett kapcsolnom az ablaktörlőt! Te meg itt a pirosokról meg a citromsárgákról panaszkodszt, éjnek idején?

– Ne aggódj, én azért pontosan tudom, hogy kivel beszélek – nyugtatta meg Szubotáj. – Te vagy az informátorunk a Kalrund Fejedelemségben. Sikerült megtudnod valami fontosat ebben a néhány napban?

Esteban nagyot sóhajtott:

– Többet hallottam, és főleg többet láttam, mint valaha is szerettem volna.

– Na, ennek igazán örülök – nyugtázta a tatár. – De ne érts félre, egyáltalán nem akarom, hogy velem most külön megoszsd a beszerzett híreket. Hidd el, tudom, milyen az, amikor kétszer, vagy akár háromszor egymás után is el kell mesélned ugyanazt, mert mindig megjelenik valaki, aki a történet elején még nem volt ott. Úgyhogy tartogasd a beszámolót a Kormányzói Hivatal helyiségére... Különben is, nézz csak oda! – mutatott előre a pilóta.

– Már fel is tűntek Osmosis északi partvidékének körvonalai.

Azzal kiadta a parancsot:

– Robotpilóta lekapcsol, kézi vezérlés.

Szubotáj jelentősen visszavett a sebességből, aztán óvatosan kissé jobbra-balra billegette a gépet, miközben szinte csak magának dűnnyögte:

– Hamarosan meg kell látnom a régi Arénát. A vörös nő azt mondta, a kikötő fölé érés után tíz óránál kell keresni... a sugárút végén... Na, meg is van!

Guzel tippje végül bejött. A Golub valóban hamarabb landolt a régi Aréna sötétbe borult kőkaréjának közepén, mint ahogy a vezérezredes odaért volna. Bár igaz, nem sokkal. Szubotáj és a spanyol éppen csak kiszálltak a járműből, és a küzdőtér homokján botorkáltak, amikor máris feltűnt egy fáklya fénye a lelátó keleti oldala felől közeledve. Mint hamarosan kiderült, Nihuc szorongatta azt a fáklyát, és sietve üdvözölte a frissen érkezetteket.

– Kövessetek – mondta aztán, és sarkon is fordult, a két utas pedig szolgálatkészén követte.

Természetesen a spanyol főszakács izgatott kérdezősködésbe fogott, és az érdeklődése mindenre kiterjedt. Nem feltűnő-e a Golubhoz hasonlatos csodagéppel leereszkedni Osmosisban, még ha sűrű, sötét éjszaka történik mindez egy régi Arénában? A vezérezredes egyedül jött-e értük, vagy a kísérete is be van avatva? És egyáltalán...

A mellette haladó Szubotáj finoman megérintette az alkarját:

– Csak nyugalom. A visszaúton majd mindent elmagyarázok. Most koncentrálj arra, hogy az összes fontos információt előkapard a gondolataidból, mert negyed óra múlva már a Kormányzói Hivatalban fogsz jelentést tenni, és minden adatnak komoly súlya lehet.

A Kormányzói Hivatalban már valóban türelmetlenül várták a küldöttséget, kivéve talán Oleszját, akit az sem szomorított volna el, ha ez a várakozás sokkal hosszabbra nyúlik. Rajongva legeltette a szemét a kormányzó nemes arcvonásain, a könnyű nyári viselet alól elődomborodó izmos mellkasán, széles vállain, és közben azon töprengett, vajon miért lehet az, hogy ilyen ellenállhatatlan vonzódást érez eme jeles hímpéldány iránt.

Bőszen kutakodott az elméjében, vajon emlékezteti-e őt Dariosz egy olyan férfira, aki korábban, még a Földön volt jelen az életében, és aki iránt hasonló érzelmeket táplált? A nemleges válasz már csak azért is született meg gyorsan a gondolataiban, mert korántsem volt hosszadalmas a névsor, akikre emlékeznie kellett volna.

Merengéséből teljesen kizökkentette az a tény, hogy a régen várt rőtvári küldöttség – a vezérezredessel az élen – belépett a helyiségbe.

– Elnézést a sietős távozásért, uraim – szabadkozott a beviharzó Nihuc –, azóta már nyilván értesültetek – pillantott Guzelre –, hogy mi volt az oka.

Esteban helyet foglalt az ovális asztal mellett, és csakugyan nem vesztegette az időt, mindjárt hozzáfogott a felsoroláshoz, hogy miféle információkat sikerült beszereznie az elmúlt időszakban:

– A fejedelem alkoholizmusa egyre súlyosabb méreteket ölt, ezzel egyenes arányban kezd úrrá lenni rajta valamiféle paranoia. Mindenhol kémeket sejt, és meggyőződése, hogy a Gunnerud Hercegség beépített ügynökeivel van tele Rőtvár. Kissé ironikus, hogy mindeközben pont engem fogadott a legmélyebb bizalmába, pedig én ugyebár Osmosis Köztársaság kémje vagyok.

– Aztán hogy sikerült ezt elérned mindössze néhány nap alatt? – firtatta némileg gyanakodva Dariosz.

– Magam sem tudnám megmondani, kormányzó – vont a vállát a spanyol. – Talán jókor voltam jó helyen. Már úgy értem, pont abban a pillanatban találkoztam Kalrunddal újra, amikor éppen totálisan gyanútlanra és őszintére itta magát. De azért az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy már korábban is megvolt a respektem előtte, elvégre a főztömet mindig is imádta – szótt bele némi dicsekvést az elbeszélésbe a főszakács, aztán viszont a Tanítóra pillantott: – De a legfőbb segítséget Guzeltől kaptam, mert az általa kitalált fedősztorit a legapróbb részletekig betanította nekem, ennek volt köszönhető, hogy Kalrund száz százalékgig elhitte, engem valóban a Gunnerud család raboltatott el és tartott fogva a Hercegségben.

Guzel apró fejbólintással és hasonló kézmozdulattal jelezte, hogy köszöni a dicséretet, de most már haladjon tovább a lényegi beszámoló. Esteban pedig, ahogy egy jó ügynökhöz illik, folytatta az elbeszélést:

– Azt is megtudtam, hogy a fejedelem lánya terhes, és ez az egész frigy csak arra volt jó, hogy Kalrund megszerezze a Gunnerud Hercegség katonai támogatását a készülő nagy háborúhoz. Éppen ezért most, hogy utódnemzői minőségben már nincs szükség a vejére, szándékában áll őt kivonni a forgalomból, jelentsen ez bármit is. Sőt, az egész Gunnerud uralkodói famíliára megorrolt, mert úgy véli, hogy ők nagyon másképp értékelik ezt a házasságkötést. Meggyőződése, hogy a Gunnerudok a madárfejű herceget szeretnék a trónon látni, és úgy hiszik, hogy a frigy megkötésével a fejedelemség lett a Gunnerudok vazallusa, nem pedig fordítva. Kalrund továbbá azt is valószínűsíti, hogy őt magát is el akarják tenni láb alól, hogy biztosítsák a trónt a madárfejű hercegnek.

– Hát ez a sztori jobb, mint egy királydráma – szólt közbe Attila. – Bár igaz, hogy egyik szereplőjét sem játszánám el szívesen.

– És hogy mindezt néhány nap alatt derítetted ki! – folytatta a dicséretes sorát Mario, elismerően pillantva a spanyolra. – Te aztán nem semmi kém vagy, az szent igaz.

– És még nincs is vége a történetnek – folytatta Esteban. – Azt is megtudtam, hogy Milla asszony és az ifjabb Kalrund között sokkal több volt, mint anyja-fia kapcsolat.

– Hogy mi van? – hőkölt hátra Dariosz. – Csak nem arra célsz, hogy...?

– De bizony arra – bólogatott a spanyol. – A fejedelem asszony vette el a fia szüzességét, és állítólag a dolog nem merült ki ennyiben, még jó darabig folytatták a vérfertőző viszonyt.

– Igaz, hogy én aszexuális vagyok, de azért ettől még nekem is felfordul a gyomrom – jegyezte meg láthatóan émelygéssel küszködve Szubotáj. – Most már kifejezetten örülök, hogy az ideút során nem részesítettél szemelvényekben, kedves spanyol barátom. Valószínűleg telibe hánytam volna a Golub szélvédőjét.

– Ha az előbb azt mondtam, hogy ennek a királydrámának egyetlen szerepét sem játszánám el szívesen, hát ez most már fokozottan igaz – tartotta szükségesnek leszögezni Attila.

Mariónak szöget ütött valami a fejében:

– Ne vedd a bizalmatlanság jelének, hogy rákérdezek, Esteban, de honnan sikerült beszerezned efféle információkat? Az ilyesmit, ha netalán megtörténik, még egyszerűbb családokban is igyekeznek eltitkolni és letagadni, nemhogy egy uralkodói famíliában! Nem lehet, hogy csak ostoba folyosói pletykáról van szó, vagy éppenséggel a Gunnerud uralkodóház ármánykodásáról?

– Nagyon jó kérdés – nézett elismerően az olasz fiúra Dariosz, és újra rácsodálkozott magában, hogy mintha sokkal pengébb lenne a srác agya, mint korábban bármikor.

Nos, a spanyol kém igazán releváns forrást jelölt meg:

– Nem mástól hallottam, mint Lanagridtól, a fejedelem lányától. Szó szerint úgy fogalmazott, már elnézést a szóért, hogy az anyja és a testvére basznak. Ráadásul, miután sikerült összehaverkodnom egy fejedelmi testőrrel, elárulta nekem, hogy Milla asszonyt egy ideje a várbörtön egyik legdohosabb cellájában tartják láncra verve. Azt már én teszem hozzá, hogy erősen tartok tőle, Kalrund valamilyen módon a rég megunt és meggyűlölt nejét is el akarja veszejteni, de arra még nem sikerült rájönnöm, hogy mi módon.

Most először az este folyamán Nihuc vezérezredes is megszólalt, és a szavait elsősorban a köztársaság kémjéhez intézte:

– A sejtésed nem volt alaptalan, Esteban. Olyannyira nem, hogy Raudona ezekben a percekben menti ki Milla asszonyt Rótvár pincebörtönéből.

Oleszja is észrevétette magát egy megjegyzéssel, és az arcán különös megnyugvás tükröződött, amikor közölte:

– Most már értem, hogy miért nem láttam egész nap. Nyilván ennek az asszonynak a megmentésén ügyködött. Elvégre nekünk ez a küldetésünk Evilágon, hogy megmentjük azokat a nőket, akiket bántalmaznak és sanyargatnak. És most hiába néztek így rám, akármit is követett el ez a Milla nevű asszony, mégsem érdemel érte lefejezést vagy máglyahalált! Márpedig ha Raudona úgy döntött, hogy ki kell menteni a jelenlegi szorult helyzetéből, akkor ennek a veszélye egész biztosan fennállt. Raudona mindig tudja, hogy mit és miért csinál.

Az este folyamán most először történt meg, hogy Esteban sűrűn pislogva kapkodta a fejét, nem tudván, hogy ki a bánat az a Raudona, és végképp nem értvén, hogy ezek a fickók, meg a szőke csaj, itt az asztal körül ugyan honnan értesültek róla, hogy ez a titokzatos nőszemély min ügyködik éppen Rótvárban? És különben is! Egy szál nő akarja kimenteni a pincebörtönből Milla asszonyt? Hát nem fog neki sikerülni! Látták már egyáltalán ezek a vörös kövekből rakott ősi vár alagsorát? Meg az őrzőit? Eddig nem tűntek teljesen hülyéknek, sőt! De most mi a viharról hadoválnak itt?

Mielőtt teljesen megkavarodott volna, a mellette ülő Szubotáj kezét érezte az alkarján:

– Ne aggódj, majd az úton visszafelé mindent elmagyarázok – nyugtatta meg a pilóta, aki persze nagyon is tisztában volt vele, hogy a spanyolnak a leghalványabb fogalma sem lehet arról, hogy mire képes például egy metamorf, meg egyáltalán mi a dágványos rosseb lehet az.

A pillanatnyi zavart a mindig gyakorlatias Dariosz érces hangú felszólalása tette helyre:

– Van-e még valami jelenteni valód, Esteban, vagy áttérhetünk a praktikus teendőkre?

A spanyol csak némán intett a fejével, hogy a részéről ennyi lett volna.

– Rendben – nyugtázta a kormányzó. – Akkor most tekintsük át a helyzetet Osmosis Köztársaság szémszögéből. Mind jól tudjuk, hogy igen hatalmas erők fenekednek államrendünk megbuktatására, és ennek a kiterjedt katonai szövetségnek komoly részét képezik a Kalrund Fejedelemség és a Gunnerud Hercegség seregei. Nyilvánvaló tehát, hogy elemi érdekünk ezen két nagyon fontos hadi potenciál kivonása az egyenletből. Ezt pedig nem érhetjük el egyszerűbben, mint hogy ezt a két szövetségest egymás ellen fordítjuk, ezáltal az Osmosis elfoglalására létrejött koalíciót végzetesen meggyengítjük.

Nihuc vezérezredes és Guzel nagy meglepődéssel hallgatták a kormányzó szavait, de az ő elismerő tekinteteik még összeadva sem érték el azt a szintet, amit Oleszja valósított meg, mert az orosz pilótanő rajongása már-már nem ismert határokat.

247. fejezet

Valóban úgy volt, ahogy Nihuc közölte a többiekkel: Raudona ezekben a percekben már Rőtvár pincebörtönének bejáratánál tartózkodott. A legkülső rácsos kapu előtt ezen a késő éjszakai órán mindössze egyetlen őr posztolt, az is kissé elbóbiskolt néha, egy háromlábú sámli ülve, hátát a rideg kőfalnak támasztva. Ám egyszer csak lépteket hallott, és amikor kinyitotta a szemét, legnagyobb megdöbbenésére egy vörös hajú, igen szemrevaló hajadont pillantott meg.

Nyomban talpra ugrott, és rárivallt a jövevényre:

– Hát te meg mit keresel itt, ostoba fehércseléd? Tán nem tudod, hogy a fejével játszik, aki ide le merészel jönni? Csak azt ne mondd nekem, hogy eltévesztetted a járást! Na, takarodj a konyhára, vagy ahol dolgozol van, míg szépen mondom, és köszönd meg szépen, hogy nem csinálok nagyobb ügyet a látogatásodból!

Raudona arcán jól látszott, hogy a katona közleményének egyetlen szava sem érdekli. Ez persze nem volt teljesen igaz, ugyanis épp ezekben a pillanatokban vett mintát a marcona fickó hanghordozására és hangszíneire vonatkozóan.

– No, ne legyél már ilyen szigorú, vitéz uram! – szólt oda neki kedélyesen, aztán a katona legnagyobb megdöbbenésére vetkőzni kezdett. – A váltótársad tegnap éjjel sokkal jobban örült nekem, amikor meglátogattam.

– Mi jár a fejedben, te ostoba fehércseléd? – kérdezte a férfi, és egyre nagyobbakat nyelt, ahogy sorra bukkantak elő a vörös démon szemkápráztató bájai.

– Azt te soha nem fogod megtudni, ellenben én pontosan tudom, hogy mi jár a te fejedben – közölte szenvtelenül Raudona, és közben levetette utolsó ruhadarabjait is.

A katona kigúvadt szemmel bámulta a meztelen hajadont, akinek a teste a fáklyák sápadt fényében is úgy ragyogott, hogy az maga volt a mennyei gyönyörűség. Ám a marcona fickó csakhamar gyanút fogott...

Na, álljon meg a menet! Mennyire valószínű az, hogy éjnek évadján megjelenik itt, a vár legdohosabb pincealagútjában egy ilyen pompás fehérszemély, csakis az ő szórakoztatására? Hát semennyire! Ennek a vászoncselédnek inkább a konyhára kellene igyekeznie, megkezdeni a zöldségpucolást, vagy bármi hasonlót, egyáltalán a reggeli előkészítését Rótvár nagyurai számára.

Észnél legyünk, kérem! Ez valami csel lehet, amit a részeges és egyre gyanakvóbb fejedelem azért talált ki, hogy próbának vesse alá az őrséget! És aki nem jól vizsgálzik, mert enged a kísértésnek, azt Kalrund másnap szó nélkül kivégezteti, mint ahogy a konyhán vágják el az ilyesféle vászoncselédek a tyúkok meg a libák nyakát!

Na, ebből nem eszik a méltóságos fejedelem! Én nem vagyok akkora barom, hogy egy kis hettyegésért cserébe önként hajtsam a fejem a bakó tönkjére! – biztatta magát a katona, aztán végre megszólalt:

– Most már felejtse el, hogy szabadon elmehetsz innen. Amit az imént ígértem, már nem érvényes. Na, hátrálj csak szépen oda a falhoz, ahol azok a láncok lógnak!

A marcona fickó nem beszélt a levegőbe, immár a kardját is előrántotta, és egyenesen nekiszegezte a vörös démon hasának, ezzel adva nyomatékot a parancsoknak.

Raudona rendszere közben jelezte, hogy a hangminta levétele befejeződött, nincs szükség a célszemély további beszélgetésére.

– Nem hátrálok sehova, te pedig kezd el levetni a ruháidat, mert szükségem lesz rájuk – közölte szikáran Mocsárvidék nagyasszonya, közben pedig nemes egyszerűséggel megragadta a kard pengéjét, és pillanatok alatt annyiszor csavarta meg, hogy immár sokkal jobban hasonlított egy dugóhúzóra, mint fegyverre. És a legdurvább az volt, hogy mindeközben az éles penge semmiféle kárt nem okozott a tenyerén, pedig egy ilyen művelet végén minden józan számítás szerint ömlenie kellett volna a vérnek a kezéből.

– Ki a fene vagy te? – hörögte elsápadva a már egyre kevésbé marcona fickó, és bár még mindig szorongatta a kardját, láthatóan egyre inkább remegett a keze.

– Hiába mondanám meg, úgysem értenéd – legyintett Raudona, aztán gondolt egyet, és így folytatta: – Na jó, tegyünk egy próbát! Elárulom: én egy metamorf vagyok.

– Hogy milyen moly? – hunyorított bután a katona, mire a vörös hajadon diadalmasan elmosolyodott:

– Na látod! Mondtam, hogy úgysem fogod megérteni.

A következő pillanatban pedig úgy vágta állcsúcson a börtönőrt, hogy az nyomban összezsugorlott. Aztán lehúzta az ájult fickóról a ruháit, és egy darabig melléguggolva mindenféle vizsgálatnak vetette alá. Néhány ponton megtapogatta a testét, felhúzta a szemhéjait, és mélyen belenézett a szemébe, végül pedig magára öltötte a katona ruháit, majd a kulcsait elorozván kinyitotta a pincefolyosó első vasrácsát, és határozottan elindult befelé.

Ha a marcona fickó most valamilyen csoda folytán eszméletre tért volna, hát minden bizonnyal újra elájul, mert lényegében saját magát láthatta volna, ahogy nagy erővel halad a várbörtön legjobban őrzött cellái felé.

Egy csaknem derékszögű kanyar után, a kettes számú kapurácsnál már két unott őr kornyadozott. Nekik semmiféle sámlit nem állt a rendelkezésükre, így a falnak dőlve próbáltak meg hunyni egy kicsinykét, várva a reggeli váltást. Raudona úgy rivallt rájuk, mintha legalábbis őrparancsnok lenne:

– Hát ti meg mi a jó anyátokat csináltok itt? Alusztok őrsejben?

A gesztenyebarna üstökű börtönőr riadt fel hamarabb, és amikor felfedezte, hogy ki ordít az ő velük, bosszankodva fakadt ki:

– Mit vered itt magad, Kleve? Unatkozol, és szórakozni támadt kedved? Mért nem a saját kis fonnyadt pecsed húzogatásával próbálkozol?

A másik felriasztott katona, a fekete hajú is bosszúsnak tűnt, és habozás nélkül csatlakozott gúnyolódó társához:

– Azzal már nem megy neki, ezért jött ide hozzánk. Bár igazából nem tudom, hogy mit remél.

– Majd mindjárt ráfagy a setét pofátokra ez a bárgyú vigyor – jövendölte Raudona. – Tudjátok, hogy ki küldött? Maga a fejedelem. Milla asszonyt kell a színe elé vinnem. Örüljete, hogy nem maga Kalrund nagyúr jött le érte. Vagy talán vele is ilyen kedélyesen elviccelődnétek? – érdeklődött a

vörös démon, tökéletesen megtestesítve a Kleva nevű őr fizimiskáját, modorát és hanghordozását.

Ezen mondatok igen komoly hatással voltak a két megpilledt őrré. Remegő kézzel, szinte egymást félrelökve próbálták kinyitni a kettes számú vasrácsot, és közben nem győztek szabadkozni:

- Ne haragudj, Kleva, igazán nem tudhattuk, hogy...
- Minden istenekre, hát ha most tényleg Kalrund nagyúr jött volna le...
- De mit akarhat Milla asszonytól ilyen késői órán?
- Nem mindegy? Nyissad már azt a kibaszott zárat, te nyomorult!
- A te kezed van útban, takarodj már odébb! Mit piszkálsz bele mindenbe?

Eközben a Kormányzói Hivatalban a vezérezredes új direktívát fogalmazott meg:

- El kell rabolnunk Gunnerud herceget, és Osmosisba kell hoznunk.

Ezt korántsem lehetett túl bonyolult kinyilatkoztatásnak nevezni, a kormányzónak mégis támadt egy nem egészen indokolatlan kérdése:

- Ez most a te felvetésed, Nihuc, vagy az a bizonyos Központ találta ki, hogy így legyen?

– Nem mindegy? – vigyorodott el a vezérezredes. – Itt most csak az a fontos, hogy a célunkat mennyiben szolgálja egy ilyen lépés. Márpedig jól mondtad az előbb, kormányzó, miszerint a két északi hadsereg kivonása a készülődő háború egyenletéből elemi érdekünk. Ehhez pedig egymás ellen kell fordítani a fejedelemséget és a hercegséget. És ugyan mi jöhetne jobban ehhez, mint az a körülmény, hogy Gunnerud egyszerűen felszívódik? Eltűnik Rótvárból?

– Ez nagyon jó ötlet! – lelkesedett Mario. – Már csak a hercegség főembereinek kell a tudomására hozni valami módon, hogy Gunnerudnak nyoma veszett, és máris röpködni fognak majd a hadüzenetek.

– Erre még csak nem is lesz szükség – jelezte a spanyol főszakács. – Holnap ünnepség lesz Rótvárban, amelyre a Gunnerud Hercegség főemberei is hivatalosak. És hogy mekkora dínom-dánom készül, azt pontosan tudhatom, mert már leadták nekem a lakoma elvárt menülapját.

– Na jó, de mi van akkor, ha valahogy kimentik a buliból Gunnerudot? – aggodalmaskodott tovább az olasz fiú. – Mondjuk arra hivatkozva, hogy

gyengélkedik, és nem kíván kimozdulni a szobájából, továbbá látogatókat sem fogad.

– Nem hiszem, hogy ez célra vezetne, ugyanis éppen a herceg születésnapját ünnepelni gyűlnek össze az uraságok – közölte Esteban. – Ki látott már olyan születésnapot, ahol maga az ünnepelt nincs jelen? És ugyebár ott lesznek a szülei is. Szerintem egy ilyen kifogás után az anyja legfeljebb akkor nem akarná látni a fiát, ha azt mondanák neki, hogy teszem azt, leprás, vagy valami ilyesmi.

– Megnyugtattál – emelte fel a kezét mosolyogva Mario. – Már csak az a kérdés, hogy vajon az elrablás kivitelezése...

Nem fejezhette be a mondatot, mert Nihuc közbeszólt:

– Ez már folyamatban van, Raudona a legfrissebb jelentése szerint éppen úton van Esteban barátunk szobája felé az alvó herceggel.

– Hogy mi van??? – hüledezett újra a spanyol, de a székéből felemelkedő Szubotáj kedélyesen hátba vágta:

– Majd a visszaút során ezt is elmesélem. Na, kapd össze magad, mert úgy látom, ideje indulnunk, itt már nincs több dolgunk. Rőtvrában viszont még van.

– Úgy bizony – emelkedett fel a vezérezredes is, hogy a hintóján a lehető leggyorsabban visszaszállítsa a pilótát és utasát a régi Aréna küzdőterén parkoló Golubhoz.

Amikor a három szereplő elhagyta a helyiséget, Guzel így szólt Oleszjához:

– Neked is üzent Raudona. Azt kéri, haladéktalanul vidd az Orelt Rőtvrához, és landolj ott, ahol a legutóbb is tetted.

– Parancs, értettem – vágta rá az orosz szókeség reflexszerűen, miközben ő is felemelkedett a székéből, és egy pillanattal később már el is hagyta a helyiséget. Pedig Mario már éppen fel akarta ajánlani neki, hogy elkíséri, bárhova is vezessen az útja, de Guzel a karjára tette a kezét:

– Nagyon lovagias vagy, de hidd el, nincs szüksége kíséretre.

– Hogyhogy nincs? – méltatlankodott az olasz fiú. – Itt ülünk, mindannyian férfiak, és egyikünk sem megy vele éjnek idején? Hát én ezt nem értem.

Attila kissé ráhajolt az asztalra, hogy közelebb legyen Marióhoz, és sejtelmesen azt javasolta:

– Majd ha egyszer kijön rá a lépés, akkor kérd meg valamelyik pilótát, hogy mutassa meg neked, milyen szemüveget vesznek fel ilyen esetekben. Amikor a kezedbe veszed, azt fogod hinni, hogy egy szimpla napszemüveg, de biztosíthatlak, hogy nagyon nem az.

Aztán hátradőlt a székében, és keserű sóhajjal jegyezte meg:

– Nekem is volt, de valamelyik északi hadjárat során elveszítettem pár éve. Vagy ellopták tőlem. Ki tudhatja?

Guzel hallgatott. Nem szándékozott a többiek orrára kötni, miszerint Raudona egyszerűen megtiltotta, hogy bárki Oleszjával tartson. Bár tippjei ugyan voltak arra nézvést, hogy ennek miféle okai lehettek, de a rendszere a valószínűség-számítás során egyik kimenetelnek sem adott releváns többséget.

Attila az asztal közepén álló boroskancsó felé nyúlt, és töltött magának egy pohárral. Még mindig szomorkás hangulatban jegyezte meg:

– Bevallom nektek őszintén, egyre jobban tetszik nekem ez a színdarab, vagy film, vagy bárminek is nevezzük, amibe akaratlanul csöppentem bele öt évvel ezelőtt. Sőt, ez a mostani ötödik évad talán a legizgalmasabb számomra, csak azt sajnálom, hogy egy másodvonalbeli mellékszereplőnek érzem magam benne.

Most Guzelen volt a sor, hogy titokzatos módon szóljon közbe:

– Elárulhatom, jut még neked főszerep ebben a színdarabban, nem is olyan soká. Addig is légy türelemmel, és élvezd a játékot. Hidd el, néha azt fogod kívánni, bárcsak lehetnél inkább kettes számú alabárdos, akinek még szövege sincs.

A magyar színész felemás érzésekkel vette tudomásul az elhangzottakat. Kíváncsi is lett, felajzott is lett, ám kissé meg is rettent. De ismerte már annyira Guzelt, hogy teljesen fölösleges lenne megkísérelni bármiféle részleteket kitaposni belőle, úgyis azt a választ kapná, hogy idővel majd minden szép sorban kiderül.

Merengéséből Dariosz szavai zökkentették ki:

– Azt hiszem, uraim, ideje volna nyugovóra térnünk. Ha nem tévedek, a holnapi lesz evilági küldetésünk legfontosabb napja. Pontosabban szólva: a mai. Hiszen hol van már éjfél?

248. fejezet

Raudona éppen végzett Milla úrnő felcipelésével Esteban toronyszobájába, ám amikor lefektette az ágyra a meglehetősen elcsigázottnak tűnő, nyöszörgő asszonyt, megérkezett a Központtól az újabb utasítás, miszerint Gunnerud herceggel is hasonlóképpen kell eljárnia.

A történetek után ez szinte rutinfeladat volt a metamorfnak, úgyhogy amikor nem sokkal később Esteban és Szubotáj bemászott az ablakon, már két alak is hevert az ágyon. Igaz, ezt a spanyol főszakács egyelőre nem vette észre, mert leginkább maga mögé tekintgetett, és megdöbbenve látta, hogy a tatár pilóta ott jön a nyomában, ennek ellenére a járműve semmi jelét nem adja, hogy a földre akarna pottyanni, vagy ilyesmi.

Szubotáj fejcsóválva nézett a tátott szájjal bambuló fiatalemberre:

– Most komolyan! Egész úton olyanokat meséltem neked, hogy egyfolytában az álladat keresgélted a Golub fedélzetén. Erre most azon akadsz fenn, hogy az én madárkám nem pottyán le a várfal tövébe csak azért, mert kiszálltam belőle? Azért ne legyél már ennyire fantáziátlan! Hát a te korodban is léteztek már helikopterek, meg helyből felszálló vadászgépek...

– Tudod, én általában nem helikopterrel, főleg nem helyből felszálló vadászgéppel közlekedtem a Földön, hanem autóval – szólt közbe epésen Rótvár főszakácsa.

– Na és? – vont a vállát a tatár. – Az autód talán önálló életre kelt, amikor kiszálltál belőle?

– Nem, viszont nem is tartózkodott a levegőben.

– Ennek örülök. Úgy értesültem, a te idődben nem volt a legjobb ómen, amikor egy gépkocsi a levegőben tartózkodott. Az ilyesmi általában súlyos balesetek átmeneti kísérőjelensége volt.

Raudona türelmetlenül vágott közbe:

– Elnézést, lemaradtam valamiről? Nem nagyon láttam kiplakátolva sehol, hogy ma éjjel közlekedéstörténeti konferencia lesz ebben a meghitt kis szobácskában.

A spanyol ekkor vette észre Milla úrnő elcsigázott testét, és hirtelen nagyon vegyes érzelmek rohanták meg. Eszébe jutottak azok az idők,

amikor a kikapós asszony még sokkal üdébben és kíváncsabbban hevert az ő ágyának tetején, nem pedig ilyen meggyötört és kicsit sem vonzó külalakkal.

Az a tény pedig végképp nem tett jót Esteban lelkiállapotának, hogy Milla oldalán egy fiatal fiú hevert, hiszen ez eszébe juttatta, hogy Kalrund miért záratta a feleségét a várbörtönbe. Ezért inkább – szinte kompenzáció gyanánt – Raudonát kezdte vizslatni, és a gyertyafényben is sikerült megállapítania, hogy a tatár pilóta egy szóval sem túlzott, amikor a vörös démon külleméről mesélt. Már éppen kezdte megkívánni, amikor eszébe jutottak Szubotáj pár perccel korábbi szavai: „Aztán csak óvatosan a menyecskével! Soha ne feledd, hogy ő nem ember. Az én drága jó Attila barátom is beleesett ebbe a csapdába. Igen komoly öklendezés és sápadozás lett a vége”.

– Átvennéd végre a foglyot, katona? – szólt oda parancsolóan a metamorf a tatárnak, miközben Gunnerud hercegre mutatott. – Talán nem kell külön ecsetelnem, mennyi dolgom van még ebben az elátkozott várban. No meg ennek a szerencsétlen asszonynak az életre lehelése sem lesz egyszerű feladat, úgyhogy intézzük el, amiért itt vagyunk, és menjen mindenki a dolgára. Esteban pedig térjen sürgősen nyugovóra, mert holnap sem lesz egyszerű napja. Vagy ha úgy vesszük, akkor ma sem.

Osmosis szigetén, a Kormányzói Palota legelőkelőbb lakosztályának mélyén Dariosz nyugtalanul forgolódott az ágyában. Sehogy sem jött álom a szemére, de ezt voltaképpen nem is csodálta, hiszen még alig fejeződött be az éjszakába nyúló megbeszélés, neki pedig csak úgy zsibongtak a fejében a kuszábbnál kuszább gondolatok.

Aztán halk, de némileg már ismerős zúgást hallott odakintről. Fülelt egy darabig, majd kipattant az ágyából, és az erkély felé igyekezett. Mire kiért a teraszra, már nem látott mást, csak a kövezeten álldogáló Oleszját. Egészen úgy festett a helyzet, mintha a szőke lány most pottyant volna le az égből, és Dariosz a lelke mélyén sejtette, hogy ez nagyjából így is történt.

– Nahát! Ez a te lakosztályod erkélye, kormányzó? – ámult el a lány, és Dariosz úgy látta, hogy a meglepődése teljesen őszinte. – Nekem erről Raudona egy szót sem szólt – szabadkozott Oleszja. – Azt hittem, hogy a számomra rezervált lakosztályhoz fog leereszteni.

– Semmi baj – fogta át a pilótanőt a kormányzó, és gyorsan a teraszajtó felé vezette. – Raudona bizonyára felmérte, hogy mivel a te lakosztályod a térre néz, ott nem lenne túl jó ötlet röpködni ezzel a zúgó masinával, bármilyen néptelenek is ilyenkor az utcák, és legyen bármilyen hatékony is az a digitális álca, vagy mifene. Az én teraszom ezzel szemben a belső udvarra néz, és így mégiscsak biztonságosabb volt a landolásod.

Oleszja magának is alig merte bevallani, hogy a kormányzó érintése, amellyel félig-meddig átölelte őt, olyan varázslatos hatással volt rá, amilyenre még csak nem is emlékezett, a földi életéből sem. Vagy ha mégis, hát az efféle férfiúi ölelések már olyan messzeségbe vesztek számára, mint amilyen halványan pislákolónak tűnik a Nap az Alfa Centauri környékéről.

Azt kívánta, bárcsak a végtelenbe nyúlna a távolság a jelenlegi pozíciója és a terasz ajtaja között, mert tudta, hogy legkésőbb azt a pontot elérve Dariosz el fogja engedni őt, márpedig jelen pillanatban az volt a leghőbb vágya, hogy ez a férfi az idők végezetéig a karjában tartsa.

A félelme beigazolódott, a kormányzó a lakosztály bejáratához érve maga elé engedte, és ezzel egy időben a különös és felajzó érintés is megszűnt létezni. Oleszja tehát szinte kétségbeesve töprengett, vajon miféle ürügyet kellene találni, hogy ne kelljen elveszítenie Dariosz társaságát, és még egy darabig a közelében maradhasson. Csak egyetlen mondat jutott eszébe, és azt habozás nélkül ki is mondta:

– Vagy lehet, hogy Raudona valami rejtett szándékkal cselekedett így?

A terv bevált, mert a kormányzót illetően ez nagyon jó csalinak bizonyult. Elvégre Darioszt is jó ideje foglalkoztatta már az a kérdés, hogy vajon ezek az átkozott androidok és metamorfok mi mindent tudhatnak, amit a világ minden kincséért sem hajlandóak a földi emberek orrára kötni.

Hellyel kínálta hát a szőke lányt, és az italos pulthoz lépve megkérdezte:

– Nem iszunk valamit? Talán ideje lenne elbeszélgetnünk. Bár figyelmeztetlek, ahogy látom, az összes jég elolvadt, így csak meglehetősen langyos innivalóval tudok szolgálni. De ha akarod, csöngetek a személyzetnek, és...

Oleszja intése határozott volt és egyértelmű. Mit érdekelte őt most az italok hőfoka? Úgy érezte, felhevült benseje számára most eleve úgy fog hatni

bármilyen ital, mint a leghűsebb likőr. Ha elolvadt a jég, hát elolvadt. Bárcsak Dariosz is úgy olvadna el, ahogy a jég tette! Semmi szükség rá, hogy mindenféle szolgák és kormányzói apródok zavarják meg azt a meghitt együttlétet, amelyet éppen előkészíteni vágyott a kormányzóval.

– Szerinted mi a tervük velünk? – kérdezte reménykedve Dariosztól, de nyomban csalódnia kellett. Hamar kiderült ugyanis, hogy a kormányzó a kérdésben rejlő többszám első személyt korántsem kettejükre értette, hanem a Földről származó emberek egész társaságára.

– Jó ideje próbálom megfejtetni ezt magam is – telepedett le Dariosz a szőke lánnyal szemközt egy szófán. Lazán keresztbe rakta a lábait, kortyolt egyet az italából, és így folytatta: – Bevallom, azt remélem ettől a beszélgetéstől, hogy talán ha összerakjuk, amink van, mármint az információkat illetően, akkor közelebb kerülhetünk az igazsághoz.

Oleszjának természetesen nem az információk összerakása jutott először eszébe, de jólnevelten türtőztette magát, még csak halvány mosoly sem ült ki az arcára. Szeretett volna komoly és méltóságteljes nőnek látszani Dariosz szemében.

Ehhez képest már a kormányzó első kérdésénél kis híján leesett az álla:

– Te is aszexuális vagy?

– Nem... én nem... – dadogta a lány.

– Bocsáss meg, hogy rögtön neked szegeztem ezt a kérdést, de hát az ilyesmit jobb már az elején tisztázni. És Szubotáj is olyan magától értetődő nyíltsággal beszélt róla, hogy úgy véltem, téged sem bánthatlak meg ezzel. És hát, ugye, mégiscsak pilótatársak vagytok.

– Nem vagyok aszexuális – szögezte le újra Oleszja. – Valószínűleg félreértettél valamit azzal kapcsolatban, hogy Raudona az első naptól kezdve hibernálta a szexuális vágyaimat. De még mindig nem értem, miért tartottad ezt olyan fontosnak, hogy mindjárt elsőként erre kérdeztél rá.

– Semmi esetre sem azért, hogy a magánszférádban vájkáljak – jelentette ki Dariosz –, de fontos tudnom, hogy amikor majd például Raudonára terelődik a szó, és te mondasz róla ezt-azt, akkor a szavaid mögött megbújik-e valami jelentős érzelem. Érted? Teszem azt: harag. Mert akkor ahhoz képest kell értékelnem a mondandódat.

– Arra célzol, hogy haragszom-e rá, amiért öt éven át jegelte a libidómat? Csöppet sem. Sőt, hálás vagyok érte.

– Komolyan mondod? – kérdezte meglepve a kormányzó.

– Persze, hogy komolyan – bólogatott Oleszja. – Nézd, én Mocsárvidéken nagyon sok evilági nőt láttam, akik az évek során lesbikusok vagy aszexuálisak lettek. Nyilván az erőszak és egyéb megaláztatások miatt, amiket a férfiak elkövettek rajtuk. De erről igazából nem sokat tudok, mert nem szeretnek erről beszélni, én meg nem kérdezek senkit olyasmiről, amivel fájdalmat okozok neki. Egy azonban biztos. Én heteroszexuális nő vagyok, ráadásul szeretek is heteroszexuális nő lenni. Raudonának csakis hálával tartozom, mert azzal, amit tett, megmentette az egyéniségemet. Remélem, egyszer majd heteroszexuális nőként térhetek vissza a Földre.

– Na jó, de felnőtt ember vagy. Nem lett volna jobb, ha ezt a döntést rád bízta, vagy legalább elmagyarázza, mindjárt az elején?

– Ugyan, mit lehetett volna akkor rám bízni? – legyintett a lány. – Képzeld el egy pilótánőt, aki egy olyan űrjárművet próbál letenni a talajra, amelyikből teljesen kifogyott az üzemanyag. Két meredek sziklafal között lavíroz, és hogy elférjen, olykor be kell húznia a szárnyakat is, pedig éppen vitorlázórepüléssel manőverez. És mindeközben majdnem elbőgi magát, mert a lelke mélyén úgy hiszi, hogy ha valahogy túl is éli ezt a kalandot, soha többé nem juthat vissza a Földre, nem látja többé a hazáját... És aztán landol egy mocsár közepén... Na? Szerinted ez a nő pont arra lett volna alkalmas, hogy a saját szexusáról csevegjen valakivel?

– Rendben, ezt megértem, de hát amit Szubotájáról mondott neked...

– Azzal kapcsolatban is pont azt tette és mondta, amit tennie és mondania kellett az adott helyzetben – jelentette ki határozottan Oleszja. – Mire mentem volna vele, ha tudom, hogy a legjobb bajtársam is túlélte a landolást? Elindulok megkeresni? És aztán? Üldögéltünk volna egy jurta közepén, azon sajnálkozva, hogy sosem juthatunk haza?

– Én azokról a barátaimról, akik életben vannak, szeretem tudni, hogy életben vannak – szólt csöndesen a kormányzó.

– Nem vagyunk egyformák – tárta szét a kezét a lány. – Nekem könnyebb volt az életem az elmúlt öt évben úgy, hogy Raudona egyengette az utamat.

Biztos vagyok benne, hogy mindig úgy járt el velem szemben, ahogy az adott helyzetben a legjobb volt. Nélküle biztosan nem tudtam volna a feladataimra koncentrálni. Márpedig bőségesen adódott feladatunk az elmúlt fél évtizedben, elhiheted. Rengeteg nőt mentettünk meg ez idő alatt, akik most mindannyian biztonságban élhetnek Mocsárvidéken.

– Ezt nem kétlem, és tisztellek is benneteket, amiért ezt a nemes küldetést ilyen állhatatosan véghezviszitek, de hát Szubotáj mégiscsak a barátod! És szerencsére nagyon is életben van! Nem gondolod, hogy Raudona talán felkészíthetett volna téged a pilótatársaddal való találkozásra?

– Raudona sem láthat előre mindent – mentegette a vörös démont Oleszja.

– Honnan tudhatta volna, hogy én össze fogok futni Szubotájjal az Aréna környékén? Emberek tízezrei fordulnak meg ott nap mint nap, amióta az olimpia tart!

– Ez igaz, de azóta talán...

– Azóta már ezt is megbeszéltem Raudonával, és...

– Ideje lenne a tatár barátoddal is megbeszélni mindezt, mert neki elég rosszul esik az, ahogy vele viselkedsz.

– Meg fogom tenni – hajtotta le a fejét a lány. – De eddig még nem jött ki rá a lépés. Tudod, én katona vagyok, számomra első a parancs, a feladat, és csak utána jöhet minden más. Még a barátság is. És pont neked magyarázzam, milyen sűrű napjaink vannak mostanság?

Dariosz eltöprengett. Milyen furcsa ez az orosz néplélek! Hallott már néhány dolgot erről otthon, még földi emberként. Ezek az oroszok mindig igényeltek maguk fölé valamilyen bábáskodó hatalmasságot. Vagy egy cár atyuskát, vagy egy nagy bajuszú diktátort, ám ha ilyesféle alak éppen nincs a láthatáron, akkor – úgy tűnik – egy vörös hajú metamorf is megteszi. Ez a lány is úgy mentegeti Raudona minden cselekedetét, mintha az élete múlna rajta.

– Elmerengtél, kormányzó – zökkentette ki Oleszja hangja. – Lepihennél? Hagyjalak most már magadra?

– Szó sem lehet róla! – pattant fel a szófáról Dariosz, és odament az italos pulthoz, hogy újratöltse a poharakat. – Hiszen lényegében még nem is beszéltünk semmi olyan dologról, ami a holnapi nappal kapcsolatos... Vagy

inkább a maival – tekintett az erkélyajtó felé, és megnyugodva látta, hogy még nem is pirkad.

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezte a lány. – Mert lehet, hogy csalódást fogok neked okozni. Nem igazán tudok ugyanis semmit, ami az olimpia zárónapjával lenne kapcsolatos.

– Raudonával nem is beszéltek erről a visszaúton? – csodálkozott el a kormányzó.

– Egyetlen szót sem – csóválta meg a fejét Oleszja. – Raudona azzal volt elfoglalva az utastérben, hogy kicsit helyrepopofozza Kalrund feleségét. Őszintén szólva erre igencsak rá is szorult az a szerencsétlen asszony. Én pedig, ugyebár, vezettem az Orelt. Aztán, amikor már Osmosis fölé értünk, helyet cseréltünk, de a jeles nap akkor sem került szóba.

– Akkor csak úgy leeresztett téged az erkélyemre, és most azt sem tudod, hová mehetett tovább, hova vitte a fejedelem nejét? – hüledezett Dariosz.

– Mint mondtam, egészen addig, amíg meg nem láttalak téged, azt hittem, hogy a számomra rezervált lakosztály erkélyére bocsát le.

– Na jó, de tegnap, vagy tegnapelőtt, vagy bármikor... – erőlködött a kormányzó –, nem esett szó köztetek erről a témáról?

– Nem – jelentette ki határozottan a lány. – Gondolom, mivel nekem nem jut szerep ebben a műveletben, így nem is volt miről tájékoztatnia. Márpedig én elsősorban katona vagyok. Nálunk, ha nincs parancs vagy utasítás, nem szokás érdeklődni, hogy miért nincs.

A kormányzó ennek hallatán taktikát váltott. Rendben! Ha ez a meglehetősen sarkosnak tűnő pilótanő elsősorban katona, akkor ideje lesz átevezni a magánélet vizeire. Ne higgye Oleszja, hogy ő mindenáron a közte és az általa láthatóan igencsak tisztelt Raudona közötti kapcsolatról akar faggatózni! Legyen szó inkább csak magáról Oleszjáról! Például hogyan élt a Földön, vannak-e ott hátrahagyott szerettei, mi hiányzik neki legjobban a régi életéből? Kedveli-e a háziállatokat? Volt-e már igazán szerelmes? Érték-e már nagy csalódások, amelyek kihatottak az egész életére? És ő is annyira imád-e repülni, mint a legjobb barátja, Szubotáj?... Elvégre magánélete mindenkinek van, még egy katonának is.

Az orosz pilótanőnek csöppet sem volt ellenére ez a fajta váltás, sőt! Innentől kezdve, ha lehet, még jobban élvezte a beszélgetés hangulatát. Körülölelte az egészet valami elképesztően megnyugtató és szinte már zsongító érzés. És ez az érzés afféle békebeli, földi és igen emberi miliőt kölcsönzött minden áldott percnél.

Ahogy múlt az idő, Dariosz is furcsa jeleket észlelt magán. Úgy érezte, egyre jobban érdekli a lány mondandója. Ezt először annak tudta be, hogy neki ez a beszélgetés csupán afféle „munkaköri kötelessége”, elvégre valami módon mégiscsak közel kell kerülnie Oleszja lelkéhez, ha már a titkos gondolataihoz ilyen nehéz hozzáférni, nem igaz? Csakhamar azonban kénytelen volt bevallani magának, hogy a szóke lány személyisége sokkal jobban megragadta, mint azt várni lehetett volna.

Ám még az ilyen meghitt beszélgetések sem tarthatnak a végtelenségig, főleg nem az olimpia zárónapján. És hogy immár végérvényesen beköszöntött az olimpia zárónapja, arról nem más küldött jelzést, mint maga a természet.

Dariosz egyszer csak megdöbbenve pillantott a fényben fürdő terasz felé:
– Te jószágos ég! De hiszen már reggel van!

Oleszja is meglepve konstataálta:
– Tényleg jól elbeszélgettük az időt...

Egyszerre pattantak fel ülőalkalmatosságaikból, és ez a hirtelen mozdulat azt eredményezte, hogy a következő pillanatban ott álltak egymással szemben, igencsak intim közelségben. Oleszja még a férfi illatát is érezte, és ez a gyorsan jött benyomás arra ösztönözte, hogy egy kicsivel még közelebb hajoljon Darioszhoz, és ez a közelség már egy csók ígéretét is magában hordozta.

Ám a férfi rövid habozás után kifordult az intim helyzetből. Tett két határozott lépést a terasz bejárata felé, és ott lecövekelve, mintha csak a napfelkelte egyre áradó fényeit figyelné, sűrűn szabadkozni kezdett:

– Ne haragudj rám, amiért ilyen elutasító vagyok. Te egy igazán gyönyörű és vonzó nő vagy, és amit ma éjjel megtudhattam rólad, az számomra igencsak rokonszenves. De hát, tudod, én még csak most készülök megküzdeni egy jókora démonnal, amelyik néhány hónapja elrabolta a lelkemet, és azóta is fogva tartja.

Oleszja hirtelen nagyon elárvultnak érezte magát, de rezzenéstelen arccal állt a kormányzó mögött. Katona volt, szigorúan kiképezték rá, hogy minden váratlan helyzetben törekedjen a kellő magabiztosságra. Viszont azt is érezte, hogy ha legalább valamilyen minimális érintés nem kíséri ezt a jelenetet, abba bele fog háborodni. Ezért hát a kormányzó mellé lépett, és finoman megfogta a kezét, majd halkán így szólt:

– Nem haragszom, sőt megértelek. És te se haragudj rám. Belátom, túl gyors lett volna ma még minden.

Dariosznak esze ágában sem volt haragudni. Oldalra fordította a fejét, halvány mosollyal nézett a szőke lányra, és közben biztatóan megszorította a kezét. Aztán kivezette a teraszra, a narancsszínű fényárba, és mintha csak a felkelő Naphoz intézte volna a szavait, határozottan kijelentette:

– Azt hiszem, ma fog lezajlani a legfontosabb esemény, ami miatt Evilágba kerültem, és végtelenül örülök, hogy te voltál itt velem ennek a sorsfordító napnak a hajnalán.

Vége az 5. kötetnek. Következik: Osmosis 6. kötet – Légi támogatás

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**